

САРА ОКЛЪР КЪЩАТА НА ТАЙНИТЕ

Превод от английски: Корнелия Лозанова, 2012

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

— Клеър? Обажда се Рейчъл. Опасявам се, че имам лоши
новини.

ВТОРА ГЛАВА

Миналата нощ двете с мама не спяхме. Тя прекара часовете преди съмване в опаковане на багажа, прашане на имейли и съставяне на списъци, нашарени с цветни маркери. Аз пък лежах на дивана, пиех студено кафе и се стараех да не задавам много въпроси. И без това бях загазила достатъчно, и то още преди телефонното обаждане на леля Рейчъл, което предизвика суматохата и направи на пух и прах плановете ми за лятото.

— Е, да тръгваме — казва мама, заключва вратите и подкарва на заден тъмносиния лексус. Всъщност не е тъмносин, а сапфирено черен металик. Сметката за боядисването виси на дъската над бюрото ми, за да ми напомня постоянно, че съм ѝ задължена, защото миналия месец, когато отсъстваше от града, одрасках колата.

Освен раницата в краката ми и дългата черна рокля за погребението, нещата ми за лятото се побират в три чанти. Останалата част от багажника и облицованото с кожа купе на лексуса са пълни с багажа на мама, кутии с грижливо надписани етикети, в които има папки, химикалки, компютърни кабели, принтер-скенер-факс машина и колекция от елегантни костюми — тъмносив, тъмносин и класически черен (в случай че по време на пътуването ѝ се наложи да демонстрира мениджърските си умения).

— Ляв завой след сто и петдесет... метра.

Невидима електронна жена ни упътва към магистралата от далечната планета Монотонния, чиито жители са хладнокръвни и вещи в навигацията, само че мама не слуша. Като вицепрезидент по маркетинга на „ДКИ груп“ — „най-престижната брендинг компания на Източното крайбрежие“, тя е свикнала да върши по няколко неща наведнъж. Може едновременно да яде поничка, да прегледа сутрешните новини и да излезе на шосе И-78 със затворени очи. Дори след безсънна нощ тя шофира без усилие — с едната ръка държи волана, а с другата чатка по екрана на монтирания върху таблото тъчскрийн телефон. Налага ѝ се да се свърже осем пъти с гласовата

поща на асистентката си, докато успее да предаде същото, което аз събрах в един есемес до Фин, моето не-гадже:

Семейни проблеми. Заминавам за Върмонт за лятото.
До после.

— Престрояване вдясно... след два... и половина... километра.

Мама поглежда в огледалото за обратно виждане и свива в дясната лента.

— Гледай си пътя, мисли за крайната цел и всичко ще е наред — казва, потропвайки с пръсти върху волана. Това е нейната мантра за шофиране и тази сутрин я повтаря за трети път. Обикновено мантрите на мама са достатъчно добри, стават да ги сложиш и на плакат. Мама за писането на домашни без нейна помощ: „Колкото повече влагаш, толкова повече ще получиш“. Мама за работата през уикенда: „Ако посееш семето на усилна работа, ще пожънеш реколта от доволни клиенти“. Мама за домашната кухня: „Довечера не мога да мръдна от офиса, Дел. В кутията за кафе има пари, ако искаш да си поръчаш пица или индийска храна за вкъщи“.

Въпреки всички улики за противното, не съм от онзи тип момичета, които трошат коли, крадат червила, бягат от училище и се влачат по горите със случайни познати.

Не съм и от тези, които ще загубят самообладание от някаква скандална снимка с мобилен телефон, качена в долнопробен блог. Обаче ето ги доказателствата — всичките срещу мен, а аз съм лошият герой в полицейските репортажи, закопчан с белезници към седалката в самолета. Само че вместо да ме ескортира симпатичен, суров на вид, но емоционално раним полицаи, налага се да изтърпя седемчасово пътуване под командването на мама, в компанията на нейния арсенал мобилни устройства за комуникация.

Обръщам глава и слагам слънчевите си очила, за да не може да види сълзите, които парят в очите ми, но е твърде късно.

— Дилайла, вече обсъдихме това. Не можеш да останеш в Кий. Точка.

Звучи като указ на Върховния съд. Дори не мога да използвам обичайния номер: „Ако баща ми беше тук, щеше да...“

Мама продължава, като потупва с ръка коляното ми:

— Не става въпрос само за измъкването от къщи или за кражбата от магазина (туп, туп, туп). Имам нужда от помощта ти (туп, туп, туп).

— Колко пъти трябва да повтарям? — въздишам аз. — Стана случайно!

Така си беше. Дори не разбрах, че още държа червилото в ръка, когато излязох от „Блаш козметикс“ вчера, отегчена и уморена от безцелното обикаляне в мола.

— Случайно — клати глава мама. — Както с колата? Или с бележките в училище? Няма значение, Дилайла. Чака ни много работа. Другото настрана, идваш с мен.

Така. Оставям я да си мисли, че е спечелила важна стратегическа битка във войната помежду ни, но ако нещата бяха различни както преди, сама щях да пожелая да тръгна с нея. И не само защото искам да си почина от Фин и от всички познати в Пенсилвания, но и защото няма по-важно нещо от това да помогна на близките си да преодолеят трагедията и да възстановят прекъснатите връзки — трите последни жени в семейство Ханафорд — единни и стабилни като непотъващ кораб.

Но нещата не са различни. Тя е такава, каквато е, аз съм това, което съм, а около нас — океан от грешки и недоразумения, гъмжащ от пирати и акули, които дебнат кой ще сгреша пръв.

— Продължете по шосе... седемдесет и осем... в разстояние на... шестдесет... километра.

След тези указания мама пуска климатика и изключва влудяващо хладнокръвната жена от GPS-а. Озоваваме се обратно на планетата Стрес, само двете, а всичко неизречено помежду ни е още по-трудно поносимо заради неестествения студ.

— И понеже няма къде да избягаш — подхваща мама, — кажи сега: с кого се измъкна от къщи снощи?

Снощи.

Нормално е да очакваш от някой, който те е виждал почти гола, да е по-ентузиизиран и да дойде да те вземе навреме. Не и Фин „45 минути закъснение“ Гало. От мястото си зад кормилото на стария сребрист джип тойота, Фин просто смачка фаса си в пепелника, издиша струя синкав дим и намали радиото. Не каза нищо подобно на „Благодаря, че ме изчака, въпреки късния час“ или „Съжалявам, че

поставих живота ти в опасност със закъснението си“, или „Позволи ми да се извиня, поднасяйки този букет изящни рози“. Той просто ме притегли с една ръка към устните си, докато с другата държеше волана. И някак си успя да се реваншира за всичко лошо, което бе сторил някога в живота си.

Когато стигнахме нашето място в гората край Севън майлс крийк, Фин паркира между два високи бора и спря двигателя. Попита ме какво има, а аз свих рамене.

Цяла вечер бях слушала конско от мама заради случката в „Блаш козметикс“ и не ми се говореше. Двамата с Фин и без това не бяхме особено силни в приказките.

Затова и не приказвахме много.

Според леля Рейчъл вселената непрекъснато ни говори, при това само и единствено за неща, върху които сме и състояние да повлияем и които можем да променим. Но ако това е вярно, вселената трябва да усили сигнала. Защото когато Фин ме целува, горещо и страстно, всеки път като за последно, всичко друго в живота ми избледнява и заприличва на иглолистна гора в Нова Англия в сутрешната омара — сиво, неясно и неуловимо.

Снощи чувствах познатата тежест на тялото на Фин, притиснато към моето, хладният нощен въздух галеше бузите ми, под себе си усещах камъни, клечки и насекоми, през надвесените клони на високите борове се процеждаше лунната светлина. Накрая Фин запали цигара, изправи се и ми подаде ръка да стана. Аз изтупах одеялото и го сгънах, а той извади листата от косата ми. Едно след друго те литваха във въздуха, завъртаха се и падаха в краката ми и когато той ми се усмихна с дяволитата си усмивка, а кожата му изглеждаше мека и синя на лунната светлина, прииска ми се да остана там завинаги. Да се скрия. Да забравя. Да притъпя глухата болка от усещането за огромна липса. Да изтрия майка си, скъпата ѝ кола и закъсненията в офиса. Да запълня празнината, оставена от баща ми, убит, преди да съм се родила, с нещо различно от безкрайните въпроси без отговор.

Но стана време да вървим. Фин ме остави на ъгъла. Нарече ме Лайла, усмихна се леко и поклати глава, сякаш казваше „от теб не мога да очаквам друго, освен неприятности“, от което ме побиха тръпки. Но не се сбогува. Не махна с ръка за довиждане. Не изчака, за да се увери,

че съм се прибрала. Просто продължи по пътя си, а аз поех в обратната посока.

Когато се прибрах, заварих мама, седнала на ръба на леглото ми. Веждите ѝ бяха склучени по-специален начин, измислен по повод промъкването ми през откrehнатия прозорец в два през нощта, с оплетени в косата листа.

— Ела тук, Дилайла — рече тя и ме издърпа вътре. Седнах на леглото до нея и се заех да гриза нокътя на палеца си, докато тя преразказваше случилото се през последните петнадесет минути, редувайки размахване на пръст и тропане с крак. Тя ме беше чакала (размахване) в стаята ми (тропане) през цялото време (размахване) с новини от леля Рейчъл.

Изплюх парченце от нокътя и срещнах погледа ѝ, учудена от необяснимия гняв, който се четеше в него, докато повтаряше съобщението на сестра си от болницата в Мейпъл Вели, Върмонт.

Елизабет Роуз Ханафорд, баба ми, чието име в продължение на осем години ми бе забранено да споменавам, беше мъртва.

— Вече ти обясних — казвам на мама и спускам леко стъклото, за да посмекча студа в колата. — Имах нужда от въздух.

Гласът на мама всеки момент ще скочи с една октава. Усещам го и си пожелавам наум заедно с официалните костюми да е взела и таблетките ксанакс.

— Дилайла... трябваше... да изляза... от работа... за да те взема... от „Блаш“.

— Е и?

— Трябваше да си наказана! Вчера едва не те арестуваха! — напомня ми тя, сякаш мога да забравя драматичната лекция на детектива за упадъка на днешната младеж. „Ако стоката струваше един долар повече — уведоми ни той, като стисна силно рамото ми, — щяхме да сме принудени да предявим обвинение.“

— Затворниците не заслужават чист въздух, така ли? — питам аз. — Защо направо не ми извадиш ноктите следващия път?

— Не мога да повярвам, Дилайла. Аз наистина смятах, че мога да разчитам...

Бзззз.

— Чакай малко. Трябва да се обадя — мама докосва някакво копче на таблото и активира деловата си персона. — Клеър Ханафорд,

слушам ви.

На бюрото в службата ѝ до телефона има табелка:

УСМИХНИ СЕ, преди да набереш номера!
УСМИВКАТА помага да звучиш по-непринудено по
телефона!

И тя го прави. Дори в колата. Нищо чудно, че е толкова добра в ребрандинга на цели корпорации за ДКИ. Самата тя се променя коренно на всеки петнадесет минути.

Свалям стъклото до долу и провесвам ръка навън. Вятърът свисти между пръстите ми, ръката ми се все над шосето, край редиците оранжеви конуси и строителни знаци, докато мама не ме сръчка в ребрата.

— Говоря по телефона — казва безгласно, все така усмихната, но погледът ѝ е сърдит. Показва с ръка международния знак „затвори прозореца“. Преструвам се, че въртя несъществуващата ръчка на вратата, а в отговор тя ядосано вдига прозореца с бутона от нейната страна и заключва управлението.

— Съжалявам за шума — казва в слушалката. — Да, окончателната фактура изпратихме в четвъртък, плащане с тридесетдневна отсрочка. Чудесно. Благодаря.

Слънцето се е вдигнало високо, а небето, вместо оранжево-розово, е изсветляло до бледо, тъжно бяло. Мъртвешки бледо. Все още е ранна утрин и от дневната светлина очите ме болят. Всъщност по-рано днес валя, точно когато научих трагичните новини за лятото, което ме очакваше. При това положение дъждът дойде съвсем на място. Шосето не е изсъхнало и колелата шептят, дрезгаво и приспивно, като вълните на океана. Звукът ми напомня за една ваканция, когато бях шестгодишна и двете с мама отидохме до крайбрежието на Кънектикът. Само двете. Нью Лондон, единственият път, когато видях океана. Първия ден не можахме да плуваме, защото валеше. Затова се разхождахме по брега, със закопчани догоре жълти дъждобрани върху банските костюми. Събирахме мидички, раковини и

раци — отшелници. На другия ден продължи да вали, а ние останахме в мотела, ядохме чипс от автомата във фоайето и гледахме филми по телевизията — истински лукс от времето преди мама да започне да работи за ДКИ. Дори когато, без да искам, дръпнах ръчката на пожарогасителя и залях пода с бяла пяна, тя се разсмя и хукна след мен към банята, следвайки белите следи от босите ми крака. В последния ден от почивката слънцето се показва и успяхме да поплуваме в океана.

На връщане към Пенсилвания, късно през нощта, все още на път, тя галеше бузата ми с ръка и тихичко тананикаше класически рок песни, заедно с радиото, а аз се преструвах на заспала, само и само да не спира да пее.

След като приключва разговора, мама пуска радиото. Аз обръщам глава встрани, а дъхът ми замъглява стъклото. Говорителят от новинарската станция разяснява монотонно последните икономически тенденции, аз проследявам с пръст капчица, останала от дъжда на рамката на прозореца и гледам как се стича върху рамото ми. Понякога си мисля да кажа на мама колко мразя да се прибирам сама в празната къща всеки следобед, как пускам телевизора, преструвайки се, че имам компания. Да ѝ разкажа за самотните вечери на голямата маса в дневната, с храна, поръчана по телефона, за празните столове и невидимите гости в главата ми, които сърбат невидима супа и пият въображаемо вино. Искане ми се да я раздрусам, да закреся, че понеже се блъска като вол, за да плаща сметките, трилистникът във фоайето знае повече за живота ми от нея. Че няма да се поколебая да драсна кибрит на проклетата къща и да я изгоря до основи, ако можем да започнем отначало, дори да нямаме друго, освен океана, автомат за чипс и безплатна кабелна телевизия.

Като се замисля, само палеж липсва в досието ми.

С тая скорост никога няма да стигнем — казва мама и се обръща да провери лентата вдясно, преди да се престрои. В задушаващия бежов интериор на купето тя изглежда уморена, отчаяна и десет години по-възрастна от вчера, преди да научи за смъртта на майка си. На лицето ѝ сякаш има маска, тънък слой непоколебима решителност, който постепенно се лющи и открива скритите отдолу пукнатини.

— Мамо, аз... Много съжалявам за...

Бзззз.

— Изчакай, Дилайла — мама държи волана с една ръка, а с другата търси нужния бутон. Пръстите ѝ тракат по таблото като човката на птица, която рови за червеи, а аз преглъщам недовършените думи, неизреченото съчувствие. На телефона „Клеър Ханафорд, слушам ви“ не издава нищо от тревогите ни, а когато включва и специалните си умения за убеждаване на клиенти, камъкът, който усещам в стомаха си, става още по-тежък.

Страх.

Студен и безчувствен, той обгръща неясните ми спомени от мястото, за което сме се запътили. Мястото, където е преминало детството на мама и леля Рейчъл и, макар да не помня почти нищо, част от моето. Мястото, което ми бе наредено да забравя след погребението на дядо преди осем години. Мястото, което ненадейно изскочи от забравата, все още оплетено в прашната паяжина от мрачни тайни на семейство Ханафорд.

Усещам напрежението като сърбеж по кожата си.

Изравям един „Сникърс“ от раницата си и предлагам на мама да си отхапе първа, но тя отказва, като махва с ръка, сякаш пъди досадна муха. Когато приключва разговора, въздъхва дълбоко, изважда слушалката от ухото си и включва отново GPS-а.

— Търсене на курс за... Ред Фолс... Върмонт.

— Мамо, може ли...

— Не сега, Дилайла. Шофирам.

— Крайна точка... локализирана... — обявява жената от GPS-а.

— След двеста... и четири... мили... достигане на целта.

ТРЕТА ГЛАВА

Мама я няма.

Прозорците на колата са свалени, лек бриз гали кожата ми и люлее клоните на гигантската върба, надвиснала над непознатата алея, където сме спрели. Отлепям бузата си от бежовата кожена седалка, отърсвам се от съня, грабвам раницата и се измъквам от колата да търся мама.

В края на алеята има къща — голяма и солидна, боядисана в жълто, с бели корнизи. От двете ѝ страни стърчат кленове — исполини, които сякаш допират небето.

Помня тези дървета.

Това е къщата до езерото Ред Фолс. Къщата на баба и дядо. Пристигнали сме.

Мястото изглежда променено единствено в съотношението му спрямо мен. Аз съм по-голяма. То е по-малко. Аз съм пораснала. То е древно. Цветът е същият, както го помня, но сега тук-там боята е обелена, като китка пролетни нарциси. Капаците на прозорците са отпуснати и разкривени. Някои са широко разтворени, други — плътно заключени или леко открехнати, сякаш след всичките тези години къщата ме е забравила и сега ме следи с учуден поглед.

Мятам раницата на рамо и тръгвам край редицата кленове, която ме отвежда в задния двор. Топъл, позлатен от слънцето, той се простира надолу по хълма, чак до езерото Ред Фолс^[1]. Водата, която не е нито червена, нито пада отнякъде, прилича на гигантски син кит и блещука миролюбиво под дървените трибуни на западния бряг. Там някога организираха гонки с лодки, въздухът се нажежаваше от глъчката, пляска на веслата и цигарения дим. Помня как двамата с малкия Рики от съседната къща се криехме отдолу и лазехме в прахта да търсим празни кутии от бира, които после разменяхме за някоя дребна монета в града.

Малкият Рики. Поглеждам към синьо-бялата постройка във викториански стил от другата страна на двора и се питам дали

семейството му още живее там. Някога бяхме толкова близки — първи приятели, неразделни като магнитните фигурки, които не можеш да отлепиш от хладилника. Чудно как един човек може да е бил неделима част от теб, как е възможно да са ви разсмивали едни и същи шеги, да сте яли сладоледа си по един и същ начин, да сте споделяли играчките си, мечтите си и всичко останало, освен ударите на сърцата си, и изведнъж да изчезне. Просто така. Сякаш нищо от това не се е случвало.

Обаче аз знам, че е възможно. Знам го от опит. Изведнъж ме връхлитат спомени, прогонени от скривалищата им от реалността на тази къща. В гърдите ми се надига буца от всичко, което искам да изкреция на мама. Тя е виновна, задето баба ми умря тук сама, забравена. Нейна е вината, че дните ни преливат един в друг, еднообразни и скучни, потънали в гъстата каша на безнадеждността. Не очаквай нищо. Не тази вечер. Не сега. Поглеждам дърветата, тревата, езерото и се питам — и моята съдба ли ще е такава? Нима след двадесет години и аз на свой ред ще пресека страната, на път към къщата на мама в Кий, за да погребва онова, което тъй дълго съм се опитвала да забравя?

Когато откривам мама горе на хълма, изтривам очи с опакото на ръката си и се затичвам към нея, готова да излея всичко насъбрано по време на дългото пътуване от Пенсилвания. Но когато приближавам и я виждам отблизо, седнала на тревата, с вперен отвъд езерото поглед, яростта ми се изпарява и отстъпва пред нещо по-лошо.

Страх.

В подобни моменти не мога да позная Клеър Ханафорд. Тя изглежда уязвима и далечна. Гледа ме как се приближавам, склонила встрани глава. Над очите ѝ са паднали кафяво-сиви кичури, които вятърът нежно роши. Чудя се дали си мисли за покойната си майка, за леля Рейчъл или за сестра си, която загубили като малки, за обаждането от охраната на „Блаш козметикс“ или за тръстиките на брега на езерото, които някога режеше с джобно ножче. Сетне ме гонеше с тях, а дядо ми се заливаше от смях в спряната на тревата инвалидна количка и сочеше към облаците, които според него приличаха на животни.

— Мамо? — разтривам рамене, въпреки че въздухът не е толкова студен, та кожата ми да е настръхнала.

— Не можах да вляза — казва тя и скубе цели шепи трева.

Отидох до края на алеята, но усетих аромата на храстите с орлови нокти и така и не доближих вратата.

Сядам на земята до нея, не я докосвам, не казвам нищо, заклещена в познатото пространство между коравосърдечната ми половина, която я мрази, и малко по-мекушавата, която дава мило и драго да я види тъй несигурна.

— Просто не мога да повярвам, че майка ми е мъртва, пчеличке.

Подобно на уязвимата страна на мама, старият ми прякор също ми изглежда неуместен. А осъзнаването на факта колко дълго не съм го чувала, пропълзва помежду ни като змия в тревата. Мама тръсва глава, сякаш за да изтрие думата, и обръща очи към езерото.

Седим мълчаливо и наблюдаваме как езерният бриз носи чайките, а те оглеждат брега за изпуснати пуканки.

Птиците пеят скръбно една на друга, гласовете им отекуват от брега, а аз се опитвам да си представя какво преживява мама — осем години криене от този телефонен разговор, от тревожното среднощно извъняване, от погребалния звън, известяваш смъртта на любим човек. Мисля си за жените от семейство Ханафорд и се чудя дали всички си приличаме — аз и мама, тя и нейната майка. Питам се как са започнали проблемите. Едва забележима пукнатина в предишното единодушно разбирателство. Пукнатина, която постепенно се разширява дотам, че идва разривът. А след него — бездната — бездънна и пуста, отвъд която няма как да преминеш.

— Леля ти Рейчъл ще пристигне скоро — мама става, изтърсва тревата от панталоните си и ми подава ръка. Приемам я без колебание, защото не искам да наранявам чувствата ѝ. Защото не искам да я виждам объркана, защото имам нужда да усетя ръката ѝ — позната, силна и все така уверена. Защото имам нужда да вярвам, че ако си гледаш пътя и следиш крайната цел, наистина всичко ще е наред.

Само че някак си не го вярвам. Нито пък тя. Сега старата къща край езерото Ред Фолс прилича на гробище. Изоставена. Призрачна. На такова място няма смисъл да задаваш въпроси.

За всеки случай стисвам пръстите ѝ.

Мама въздиша дълбоко и ме повежда към алеята, забравила слабостта си като ненужна през лятото връхна дреха.

— Хайде да внесем нещата вътре — казва и пуска ръката ми. — Иска ми се да си подредя място за работа преди Рейчъл да дойде и скандалите да започнат.

— Кога трябва да пристигне?

— Каза два часа. Значи ще дойде в четири.

Игнорираме входната врата и се отправяме към верандата от страната на кленовите дървета, която обикаля отзад под формата на буквата Г. Третото стъпало изскърцва пискливо под краката ни. Намираме задната врата отключена и влизаме в кухнята.

— Уау — прошепва мама и пуска чантата си върху кухненския плот. — Всичко си е същото. Дори завесите.

Проследявам погледа ѝ до леко провисналите бели перденца над мивката, обрамчени с бордюр от червено-златисти петлета. Шкафовете са старовремски — дървени, боядисани отгоре с бяла боя, с прозорчета, през които можеш да видиш съдовете вътре. Застланият с шахматно разположени черни и бели плочки под се отразява в стъклата, там, където слънчевите лъчи падат косо. Настръхвам, когато през отворената врата нахлува езерният бриз и разлюлява перденцата, а петлетата започват да маршируват напред-назад.

Оставям мама на спомените ѝ и се заемам да разтоваря багажа. Не смея да отида по-далеч от кухнята, не поглеждам встрани от трасето между сапфирено черния автомобил и черно-белия под. По пътя от колата през третото, скърцащото, стъпало до кухнята и обратно мислите за поредицата издънки, на които дължа перспективата за лято, посветено на продажбата на провинциално имение, избледняват и отстъпват място на разпокъсаните спомени от последното ни гостуване в Ред Фолс и крясъците. Сълзите. Откъслечни картини от спречкването между мама, леля Рейчъл и баба, след което си събрахме набързо багажа и заминахме. Случи се на погребението на дядо, след църковната служба, но преди да отидем на гробището. Казаха, че съм още малка да присъствам на същинското погребение, но след скандала мама и леля Рейчъл също не отидоха. Помня как мама подкара на заден по алеята, тогава покрита с чакъл, който хрущеше под гумите, а аз наблюдавах как къщата и плаещата върба отпред се смаляват и изчезват.

Тогава за последен път видяхме баба жива.

Иска ми се да задам стотици въпроси — онези, които преглътнах по-рано в колата и сетне на двора и които все още премълчавам от състрадание към мъката на мама. Но тук думите лесно се губят. Аз не питам, тя не обяснява и в споделено мълчание напредваме с работата. Всички кухненски прозорци са отворени, аз нося кашоните, а мама сортира съдържанието в купчини и редици.

При последното ми отиване до колата, раздрънканият пикал на леля Рейчъл се задава с трясък от дъното на алеята. Закъснява, както предвиди мама. Когато леля ми притежава, тъгата на къщата се отразява върху лицето ѝ по същия начин, както при сестра ѝ.

Лельо Рейчъл — хвърлям се на врата ѝ, а сърцето ми прескача няколко удара. Тя потърква гърба ми и ме целува по челото. Притиска ме силно, а по ръката ѝ се плъзга върволица дрънчащи сребърни гривни. В гърлото ѝ се спира ридание.

Определено си приличаме, последните три жени от семейство Ханафорд. Същите лешникови очи с кафяви петънца. Същите деликатни уши. Същите непокорни вежди. Същата дълга, чуплива, шоколадовокафява коса. Същите линии около устата, които издават какво чувстваме и казват онова, което се опитваме да премълчим. Не съм я виждала от миналата Коледа, когато ѝ гостувах сама във Вашингтон. Но топлината на тялото ѝ, ароматът на джинджирил и канела, на домашно приготвен лавандулов сапун, заличават времето и разстоянието помежду ни. Тя се разплаква, веднага след нея и аз и скоро светлосинята ѝ тениска (Анапурна — мястото на жената е на върха) подгизва от смесените ни сълзи.

— Нямам идея как да се справя с това — казвам, когато най-после я пускам. — Мама е във фаза на пълно отрицание, както обикновено.

Леля Рейчъл избърсва с ръкав очите си.

— Мисля, че всички сме в това положение, скъпа — опитва да се засмее, но смехът ѝ прозвучава скръбно и глухо, като писъците на чайките. Двете с мама не са се виждали от две години, от последното гостуване на леля Рейчъл по случай Деня на благодарността. Тогава тя остана едва два от планираните пет дни. А мама — е, да кажем, че беше най-близо до апартамента на сестра си, когато ме закара с колата до летището за директния полет от Филаделфия до Вашингтон.

Щом стигаме верандата, мама отваря вратата и се навежда, сякаш да прегърне крепко сестра си, но в последния момент се спира. Раменете ѝ се стягат в стремежа да се дръпне назад.

— Рейчъл? — прошепва вместо това.

Кленовете зашумоляват със зелените си корони, но мама и леля Рейчъл не забелязват нищо. Те просто се взират една в друга, застанали сред разхвърляния багаж, отпуснали безпомощно ръце. Във вените им тече една и съща кръв, но неизречените думи ги разделят като стена.

[1] Ред Фолс (англ.) — червен водопад. Бел.прев. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Хайде, влизай! — мама отваря вратата. — Още не съм разгледала навсякъде, но плашещото е, че кухнята си е все същата.

Смехът ѝ звучи пресилено и несигурно.

Леля Рейчъл влиза и обикаля набързо помещението. Едната ѝ ръка е в джоба, а другата прокарва върху плотовете и перденцата.

Зад нея две мравки изпълзват изпод печката, за да изследват лепкаво петно, абсолютно равнодушни към присъствието ни, към смъртта на баба и към всичко, станало по-рано.

— Ех, сестричке — въздъхва Рейчъл, — как стигнахме...

Бзззз.

— Моят е — обажда се мама, тършувайки из чантата си.

— Но аз...

— Изчакай, Рейч.

— Клеър?

Мама кима, но вдига пръст, сякаш да я сложи на пауза. Приключва разговора си бързо, но това не ѝ носи точки пред леля Рейчъл, която изпуска пара, скръстила ръце на гърдите.

— Рейчъл, снощи ти казах — мама вади слушалката от ухото си и превключва плавно темата, сякаш си бъррим край масата с ордьоврите на коктейл-парти. — Налага се да съм на разположение, ако се появи нещо важно в офиса.

— А погребението на майка ти не е ли важно?

Не съм казала такова нещо.

Мога да помоля някой друг за помощ, ако е толкова трудно да намериш време.

Да намеря време? Слушай, разбирам, че теб не те бърка да хукнеш, накъдето те духне вятърът, но моята работа е по-...

— Важна, нали? Защото да осигуряваш кетъринга на снимачната площадка не е важно, така ли? Хората не могат, без да ядат, Клеър.

— Щях да кажа по-подредена.

— Подредена? Клеър, та ти не знаеш абсолютно нищо за моята работа. Дори не си стъпвала на снимачна площадка, затова по-добре...

— Нека не се караме точно сега — мама грабва чантата си и бърка в джобчето отпред, където държи успокоителните хапчета. — Тази вечер имаме толкова работа. Трябва да свърша с разопаковането на багажа, после да се обадя в погребалната агенция... на приятелките и... — тя вади чаша от шкафа, пълни я с вода от чешмата и гълта малко бяло хапче. — Дори не съм пазарувала.

— Аз ще отида — прекъсва я Рейчъл. — Искаш ли нещо специално? Мляко? Тоалетна хартия? Малко съчувствие, може би? Ще взема една връзка. Трябва да имам купон някъде тук. Обаче нали се сещаш как се оправяме с купоните ние, по-неподредените.

— И аз ще дойда — обаждам се. И двете ме поглеждат стреснати, сякаш са забравили за присъствието ми. Преди мама да се възпротиви, леля Рейчъл ме хваща за ръка и ме повежда навън.

— Съжалявам — подхваща тя, както кара назад по алеята. — Бях си обещала да не позволя сестра ми да ме ядоса днес, а се провалих след първите пет минути. Картите ме предупредиха да се подготвя за конфликт. Как не го усетих навреме?

— Мама има специален подход. Мисля си, че има връзка с упражненията за агресивност, които правят в офиса. „Сделка на всяка цена“ и други подобни — вдигам пръсти, за да изобразя кавички.

— Толкова ли е зле? — учудва се Рейчъл.

Вдигам рамене.

Доста.

— Ето — тя вади малко шишенце от дезодорант от жабката и пръска във въздуха. — Тамян и портокалово масло. Създава усещане за щастие и покой.

— Чудесно. Можеш ли да пръснеш и върху нея, като се приберем?

— Ако смяташ, че ще помогне, Дел. Ако смяташ, че ще помогне.

Когато Рейчъл завива към „оживения“ търговски център, няколко хлапета слизат от колелетата си, за да ни огледат внимателно. Махат с

ръце, сякаш сме карнавална платформа, от която хвърлят бонбони. Жена с лилава престилка мете тротоара и бърби с клиентите, които пият кафе пред приветливо кафене с табела „При Луна“. Транспарант, опънат между магазина за шоколад вляво и железарията на Бендер вдясно, разсича на две сапфиреносиньото небе над главната улица и с помощта на повече от нужното удивителни знаци и главни букви обявява:

50-и парад по случай 4 юли!
Ежегоден фестивал Шугърбуш!
4 юли!

Търкаляне на трупи, надбягване с понита, бонбони с кленов сироп, кленов фъч и СВЕТОВНОИЗВЕСТНОТО реване с кленов сироп!

Спираме на паркинга пред „Краснърс“, който след последното ми идване се е разраснал от малка бакалия до огромен супермаркет, нищо че някои от буквите от неоновия надпис не светят. Докато Рейчъл паркира колата, задавам въпроса, който ме мъчи от пристигането ни във Върмонт и който сега тежи още повече, заради връхлетелите ме спомени от минали издания на фестивала Шугърбуш.

— Рейчъл, какво се случи онзи ден, на погребението на дядо?

Рейчъл изключва двигателя и откопчава колана си. Взира се до болка в табелата на магазина, а ръцете ѝ лежат в скута, сгърчени като сухи листа.

— Рейч?

— Всяка сутрин се събуждаш с мисълта, че утре ще оправиш нещата — казва, без да отделя очи от табелата. — Или вдругиден. Или по-другиден. Обаче сега... вече няма следващ ден. Мама... тя просто... няма я. Ей така, изведнъж — тя щраква с пръсти.

— Съжалявам, помислих си, че...

— Спомням си как пазарувахме тук за училище — продължава тя и оправя сребърните гривни на китката си. — Двете с майка ти винаги си разменяхме чантите на път към колата, за да видим коя тежи повече.

Опитвам се да си представя мама и Рейчъл като деца, как ровят в кутиите за моливи и разглеждат линейките, гумите, лепилото, но усещам, че нещо липсва. Другата ми леля. Не я споменаваме често. Никога не съм я наричала леля Стефани. Починала едва деветнадесетгодишна, от спиране на сърдечната дейност, така и не доживяла да стане леля. И макар мама да ме е кръстила с второто име на най-малката си сестра, когато пораснах достатъчно, за да задавам въпроси, историята беше погребана, заедно с останалите от семейство Ханафорд и дежурния отговор: „Съжалявам, Дел... Наистина не ми се говори за това.“

Искам да попитам Рейчъл за Стефани, но не стигам по-далеч от първата буква.

— Ссс... не мога да си представя мама като малка — изтърсвам вместо това.

— О, Клеър чакаше с нетърпение учебната година. Беше много методична. Изсипваше всичките принадлежности върху леглото и ги разделяше по категории. След това ги подреждаше в чантата си в строго определен ред.

— Трябваше да я видиш тази сутрин — обаждам се аз. — Забеляза ли кутиите с етикети и чантите, които си приличат?

— Аха.

— Тя си носи официални костюми, Рейчъл.

— Официални костюми? Сериозно ли говориш?

— Мога ли да се шегувам с такова нещо?

Рейчъл поклаща глава.

— Цяло чудо е, че си оцеляла досега, Дел.

— Е, донякъде — отвърщам и се сещам за изражението на мама, когато вчера дойде да ме вземе от „Блаш“. — Положението вкъщи не е съвсем розово.

Рейчъл се обръща към мен.

— Е, сега ще те попитисна. Какво става с теб? Снощи майка ти ми каза, че си се забъркала в неприятности.

Поклащам глава и се разсмивам.

— Двете с мама си говорите един път в годината. Защо изведнъж се е разприказвала толкова?

— Тревожи се за теб, Дилайла.

Вдигам слънчевите си очила на главата и се заглеждам през прозореца в двама мъже, които се състезават по плюене на тротоара.

— Тя все се притеснява, когато не трябва — отвърщам, повече към мъжете отвън, отколкото към Рейчъл. — Всичко е наред.

— Така ли? Чух за кражбата в магазина. Освен това бях на телефона снощи, когато майка ти разбра, че си се измъкнала от къщи, вероятно с някакъв младеж.

— Фин не е просто някакъв младеж.

— Приятелят ти ли е?

— Не точно. Ние просто... не знам... няма нищо, наистина.

Разбирам — Рейчъл пресяга с ръка и обръща лицето ми. — Приятел. Просто младеж. Няма нищо. Моля те, кажи ми поне, че си в безопасност.

Мисля си как чакам Фин в нощния мрак, на ъгъла на тъмната улица, а той както винаги закъснява, как на връщане ме оставя да се прибера сама. Чувам отново свистенето на гумите върху асфалта, когато се опитва да върне колата на пътя, след като пъха ръка под блузата ми, преди да стигнем гората. Усещам как кората на дървото пред прозореца на стаята жули пръстите ми, докато се катеря обратно към втория етаж. В безопасност?

— Боже, Рейчъл. Да, в безопасност съм. Не съм глупачка, независимо какво мисли майка ми.

— Тя знае, че не си глупачка, Дел. И точно затова смята, че поведението ти напоследък не е нормално.

— Браво. Сега говориш точно като нея — свалям слънчевите очила на носа си и отново извърщам глава. Състезателите по плюене са изчезнали. — Мислех, че си на моя страна.

— Тук няма страни — казва тя. — Просто искам да си добре. И се притеснявам за теб.

— Тогава бъди откровена. Какво се случи в онзи ден? Малка бях, но си спомням, че се скарахте с Нана, мама събра набързо багажа и си тръгнахме. След това дори не ми разрешаваше да говоря за Ред Фолс. Сякаш искаше да изтрие всичко. Сега, осем години по-късно, отново сме тук, а аз не разбирам нищо.

Рейчъл потропва нервно с пръсти върху кормилото, но не ми дава отговори.

— Трите трябва да седнем и да си поговорим, скъпа. И ще го направим. Обещавам. Не се опитвам да се измъкна. Но сега по-добре да се заемем с покупките, за да се приберем навреме. Това е първият ни ден заедно от много време, така че няма да е лесно за никого, особено за майка ти.

— Предполагам.

— Може ли да те помоля за нещо? Обещай ми, че ще останеш тук по-дълго.

Стискам протегнатата ѝ ръка.

— Добре, Рейч. Обещавам.

— Чудесно. Сега да потърсим щанда за сладкиши, да видим дали още правят онези великолепни орехови кексчета с кленов сироп.

* * *

Рейчъл удря сребърната камбанка на тезгяха и се усмихва, когато иззад гигантската печка излиза жена с бяла книжна шапка.

— Добър ден, дами. Какво мога да направя за вас? — пита тя и изважда тава със златисти кифлички. — Току-що извадих пресни... Рейчъл Ханафорд? И... ах, Боже!

Тя изпуска тавата с пресни кифлички.

Ръката ѝ затиска устата.

Поклаща глава, втренчила в мен ококорени очи, сякаш съм призрак.

— За миг си помислих, че виждам нея — обръща се към леля ми.

— Клеър ли? — пита Рейчъл.

— Не. Стефани.

— Не мога да повярвам, че си почти на седемнадесет — повтаря Мегън сладкарката, когато си взема почивка и сяда с нас на една от масичките до щанда за сладкиши. — Едно време ти сменях памперсите.

— Наистина ли? — успявам да докарам вяла усмивка, докато се чудя какво ли има в прясно изпечените кифлички, та една абсолютно непозната смята, че подобно изявление е в реда на нещата.

— Дел — обажда се Рейчъл, — защо не отидеш да си вземеш чипс или каквото друго искаш? Трябва да разпитам Мегън за доста неща.

Тя бутва количката към мен и аз поемам към рафтовете е нездравословна храна, като се старая да не ми проличи, че съм обидена.

Докато разглеждам бисквитите, пакетите с чипс и шоколадовите десерти, не мога да се отърва от усещането, че всички в града ме зяпат. Мисля си, че ако в магазина имаше плоча, щеше да изскърца и да прескочи в мига, в който пристъпих прага. Че всички очакват от мен някакво драматично изявление, а ръцете им са върху оръжията, за всеки случай.

В този град няма място за двете ни.

Когато умряла, Стефани била малко по-голяма от мен. Вероятно много приличам на нея, но не съм виждала нейни снимки, дори в къщата на баба и дядо. Само онази, която мама държи в чекмеджето на нощното си шкафче. Трите сестри, хванати за ръце, скачат от пристана в езерото. Само че лицата им не се виждат.

Щом стигам до края на редицата, надничам към щанда за сладкиши да проверя какво правят Рейчъл и Мегън. Ръцете им се движат бързо, докато говорят, прескачат от рамо на рамо като дребни розови птичета. Израженията им са тъжни и сериозни. Когато Мегън прегръща леля, виждам отново лицето ѝ и най-после си го припомням.

След малко се връщам при тях и Мегън ме сграбчва в мечешка прегръдка, притискайки ме до задушаване към гърдите си, побелели от брашното.

Прегръщам я на свой ред.

— Утре ще се отбием с мама у вас — казва тя и подава на Рейчъл кутия със сладкиши. — Повечето хора научиха вчера, а сега, щом сте в града, сигурно ще имате доста посетители. Всъщност няма да е лошо да вземете повече сладкиши. Ето, тези са от мен — тя взема от стъклената витрина нова кутия и ни я подава, като целува още веднъж и двете ни.

— Спомних си я — казвам на леля, когато тя поема количката и я подкарва към зарзаватчийския щанд. — Винаги беше с нас на езерото.

Рейчъл кима.

— Да, обичаше да се занимава с теб.

— А откъде я познаваме?

Рейчъл поглежда назад. Зад витрината с пасти Мегън бърше очи с крайчето на престилката си, а хартиената ѝ шапчица се е килнала на една страна.

— Мегън беше най-добрата приятелка на Стефани.

— Уау.

Рейчъл кима и обръща количката към рафтовете с пресни зеленчуци.

— Лелъ Рейчъл? Не исках да... Имам предвид... Знам, че ви е трудно да говорите за нея, понеже е умряла толкова млада, но... как така... защо няма никакви... — не знам как да формулирам въпроса си, затова го оставям да виси така, полуизречен.

— Виждаш ли, скъпа, след като Стефани почина, ние спряхме да говорим за нея — казва Рейчъл, а ръцете ѝ стискат здраво ръкохватката на количката. — Имаше толкова болка. Предполагам смятахме, че сме я предали. Че ако си бяхме у дома, вместо в колежа, щяхме да направим нещо, за да я спасим. Нещо, което са пропуснали родителите ни, лекарите, приятелят ѝ. Понякога си мисля, че нямам право да говоря за нея. Сякаш не я познавам достатъчно, за да кажа, каквото и да било. Толкова голяма част от живота ѝ си остана тайна. Прекарваше много време с гаджето си, а когато беше възрастна, не вдигаше глава от дневника си. Кълна се, този дневник беше най-добрият ѝ приятел, по-важен от Мегън.

— Чела ли си го? — питам я.

— Не.

— Дори след смъртта ѝ?

Леля Рейчъл поклаща глава, взема един патладжан от средния рафт и го притиска с пръст.

— Не знам дори дали искам да го прочета. Така или иначе — изобщо не го намерихме, сякаш тя просто го взе със себе си.

Неволно потръпвам. Рейчъл слага патладжана в количката и ме повежда към салатите. Искам да я разпитам още за Стефани, за дневника, за приятеля ѝ, за живота ѝ и кое е накарало сърцето ѝ да спре. Но тя изглежда смазана под тежестта на спомените, затова

млъквам и вместо това се съсредоточавам да ѝ помогна да намери пресен магданоз и салатата с най-свежите и хрупкави листа.

Поддържаме измамно непринуден разговор, докато обсъждаме асортимента вносни сирена, докато избираме зърнена закуска и препарати за почистване. Накрая минаваме отново покрай щанда за сладкиши, за да кажем довиждане на Мегън. Помагам на Рейчъл да сложи покупките върху лентата на касата. Наблюдаваме как касиерката ги маркира и след това ги прибира в книжни кесии. Не споменаваме повече нито Стефани, нито семейния скандал, нито нещо друго от миналото. Просто се усмихваме, плащаме и отнасяме покупките на паркинга, където всичко изглежда много по-добре под синьото небе без нито едно облаче.

ПЕТА ГЛАВА

— На какво мирише? — пускам последната торба с покупки върху тезгяха в кухнята и махам с ръка пред лицето си, за да разсея дима.

— На градински чай — Рейчъл посочва ароматната пръчица, която гори на перваза на прозореца. — Паля я за „прогонване на злото и привличане на доброто“. Димът увлича негативната енергия и тя излита навън. Виждаш ли? — Пушекът се вие като дух, усуква се около пръста ѝ и изчезва през отворения прозорец над мивката.

През последните двадесет и четири часа се случиха толкова неща, направо не е реално. Димът сякаш е просто част от дълъг, неразгадаем сън. Сигурно, когато отворя очи, ще се озова в леглото си, телевизорът ще работи, а нахлуващата през прозореца слънчева светлина ще ми припомни, че е време за училище.

— Чудесно. Изпратете ги утре с „Федекс“, доставка с приоритет — нарежда мама от новия си офис — стъваема маса в ъгъла на кухнята, оборудвана с дъска за бележки и гигантски стенен календар. Учудена съм, че градинският чай не оказва влияние върху корпоративната ѝ чи-енергия. — Освен това — продължава тя, — обадиха ми се за фактурите.

Застанала е с гръб към нас, изрежда задачи, обсъжда детайли, дава съвети и съставя планове, с една ръка приглажда косата си, а с другата притиска слушалката, за да чува гласа на асистентката си, препращан от сателити, отдалечени на милиони мили оттук.

— Нима кара хората си да работят в неделя? — пита шепнешком Рейчъл, докато вади остатъците от храна от хладилника и ги души.

— Неее, работата през уикенда е по желание. Работят само онези, които искат да си запазят мястото.

Проследявам с поглед капчица вода, която се плъзга по кутията с портокалов сок върху масата и се питам преди колко време баба ми я е държала в ръка. Кога ли е наляла последната си чаша? Или е отпила направо от кутията, застанала пред отворения хладилник? Усещане за

печал и безнадеждност плъзва по гръбнака ми, две студени ръце стискат гърлото ми.

— Тази е последната — посочвам торбата с покупки, която току-що съм донесла. — Имам нужда от глътка въздух — насочвам се към задната врата, натискам хладната метална дръжка и се озовавам навън, под гаснещата светлина от залязващото слънце. Спускам се по хълма към кея, като се обръщам само веднъж, за да погледна към къщата и внушителната редица кленове, които я охраняват. Клоните им драскат белите нащърбени пилони на верандата, а аз си мисля, че дърветата знаят цялата история.

Но подобно на жените от моето семейство, и те не казват нищо.

Вечерното слънце все още пари кожата ми през черния потник, но пространството под дървените трибуни на кея е уловило като в капан хладния бриз откъм водата. Скрита под изпочупените пейки гледам езерото, толкова важна част от детството ми, и роня едри, горчиви сълзи. Все още помня ароматите от онова време — на кокосово масло, на въглища, на хотдог и риба. Влажният въздух е все същият, какъвто го помня, слушам децата, които се смеят, пръскат се и пицят и отново ставам малка. Отново съм петгодишна, мишниците ми са стегнати като наденички в надуваеми възглавнички, влизам до колене във водата, след това пристъпвам по-нататък, до кръста, а мама маха от брега да излизам. В онези спокойни, безгрижни дни тя винаги беше наблизо, готова да ме защити. Тогава все още не усещах липсата на баща ми, когото не познавах. Все още не знаех, че когато помоля мама да ми разкаже всичко, което си спомня за него, тя ще ме погледне виновно, ще ми даде една вестникарска статия, ще ми разкаже цялата им съвместна история, продължила една-единствена нощ и ще промълви, че съжалява. Че би искала да има какво повече да ми каже.

АФГАНИСТАНСКО МОМЧЕ УБИВА ИЗВЕСТЕН ЖУРНАЛИСТ. СЕМЕЙСТВОТО НА
МОМЧЕТО ОПРЕДЕЛЯ СЛУЧАЯ КАТО „ТРАГИЧЕН ИНЦИДЕНТ“

КАБУЛ — В четвъртък, в град Туксар, Афганистан,
дванадесетгодишно момче стреля и уби журналиста от

„Нешънъл пост“ Томас Девлин. Тридесет и шест годишният Девлин бил застрелян от близко разстояние в главата и гърдите, когато прибирайки се от училище, момчето го взело по грешка за крадец. Девлин бил в къщата, за да интервюира майката на момчето (името не се споменава) във връзка с разследването си за набиране на деца в паравоенните образувания в контролирано от бунтовниците село в Северен Афганистан.

Девлин, живущ в Лондон, завършил университет в Оксфорд, е известен предимно с работата си в политически несигурни райони и сред бежанци, както и с дейността си за опазване на застрашени от изчезване животни. През последната година неговата поредица статии в „Нешънъл пост“, озаглавена „Пътуването на слона“, му донесе престижната Британска национална журналистическа награда, както и международно признание, заради разкриването на ключови мрежи за контрабанда в Кения и Намибия. В резултат и в двете държави бяха предприети законови мерки против контрабандата и за защита на застрашените животински видове. Общопризната е заслугата на Девлин за повишаване на общественото съзнание за вредите, нанасяни от браконьерите и загрижеността на хората по света за съдбата на слончетата сираци.

Последната задача на Девлин в Афганистан бе да напише поредица статии за „Нешънъл пост“, представящи живота на обикновените жители във фермерските райони на раздиралия от военни конфликти Среден изток. От семейството на момчето, застреляло журналиста, отричат да са били интервюирани и твърдят, че случаят е трагичен инцидент.

Девлин, за когото скърбят приятелите и колегите у дома и в международната журналистическа общност, не оставя живи близки роднини.

Е, ако не броим жената, с която се запознал в един бар, в последната си нощ във Филадельфия. Никой не знаел за нея, за дългата ѝ тъмна коса и за кафявото петънце с цвят на узрял лешник в едната зеница.

Той харесал смеха ѝ. Така казал.

Тя харесала акцента му. Така казала.

Дали да...?

Да, хайде.

Когато на другата сутрин Томас (а не Том) Девлин взел самолета за Лондон, откъдето щял да продължи за последната си задача, вероятно си мислел за жената, за очите ѝ, за смеха ѝ. Сигурно и тя си мислела за него, как произнасял името ѝ, как я гледал от другия край на бара. Предпочитам да си представям така нещата. Но в онзи момент никой от тях не подозирал за миниатюрното създание, което тя вече носела в утробата си. Ако Томас е знаел за съществуването му, твърде възможно е да си е мислел точно за него в мига преди да зърне момчето с оръжието и да извика: „Господи!“ или „Недей!“ или „Спри!“ или „Моля?“, или... Всъщност единствено двадесет и едно годишното афганистанско момче и майка му могат да кажат кои са били последните му думи.

Като оставим настрана този зародиш, Томас нямал никакви близки, както пишеше в статията. Сега, ако не броим мен и леля Рейчъл, мама също няма живи роднини.

Няма кой да разказва семейни истории, да наследи порцелановия сервиз, шоколадовокафявия цвят на косата или смеха, който завърша с октава по-високо, от колко го е започнал. Няма кой да ни каже какви сме били по-рано, какви сме станали и дали има някакво значение.

Подобно на други теми, които двете не обсъждаме, мама никога не говори за баща ми. Липсва ли ѝ? Обвинява ли го (или пък момчето от Туксар) за съдбата си на самотна майка? Мисли ли си понякога за него? Забола съм снимката му (портрет, който разпечатах от биографията му в онлайн изданието на „Нешънъл пост“) върху дъската за съобщения над бюрото и понякога я разглеждам с часове, търсейки общото помежду ни в чертите и сенките на лицето му. Обаче огледалото казва, че изцяло приличам на майка си. Косата. Очите. Цветът на кожата. Зъбите. Всичко. По-млада нейна версия. Тогава кое ме прави дъщеря на Томас Девлин? Дали съм наследила

приключенския му дух, трансформирайки го в безразсъдство? Или стремежа му да разкрива и изобличава истината? Или желанието постоянно да търси нещо ново?

Никога не съм виждала баща си, затова не мога да кажа, че усещам огромна празнота в сърцето си, че пазя спомена за него, за аромата на одеколона му, за гласа му, за извивката на любимата му шапка. Но има моменти, сега например, когато си мечтая той да е тук, за да ме посъветва как да постъпя, какво да кажа, какво да избира. Мечтая си да ме погледне, да ми каже това, което очаквам, да ме целуне по бузата, а аз да му се доверя без резерви.

Една чайка каца наблизко и ме връща в действителността. Пейката пред очите ми се лющи. Изчегъртвам с нокът парче боя и го пускам в праха под краката ми. Забелязвам, че два сектора по-нагоре има някой. Изтегнал се е по гръб, а върху гърдите му лежи отворена книга. Бейзболната му шапка е дръпната над очите. Приближавам се крадешком, скрита в сенките и наблюдавам как гърдите му се повдигат леко от дишането.

— Нали не се каниш да се промъкнеш и да ме подплашиш? — пита той.

— Аз... не. Аз просто... Съжалявам — отстъпвам крачка назад и удрям главата си в една от подпорните колони. — Ох!

— Чак мен ме заболя — той сяда и нахлупва шапката си, преди да се спусне под пейките, за да ме пресрещне. Лицето му е скрито в сенките. — Добре ли си?

— Не исках да преча — кимвам към книгата, която държи, надявайки се, че ще престане да ме гледа как разтривам глупавата си (а сега и пулсираща от болка) глава. Надявам се също бризът да е изсушил сълзите ми. Надявам се той да не задава много въпроси.

— А, няма проблем — отвърща той и затваря „Спасителят в ръжта“. — Чел съм я и преди. Обичам да идвам тук. Обикновено е спокойно — усмихва се. — Ей, сериозно питам — добре ли си? — той потърква главата си на тила, на мястото, където на моята глава вероятно се образува цицина.

— Да, аз... хм... — отстъпвам още една крачка назад. — Тъкмо си тръгва...

— Почакай — посяга към ръката ми, но се спира. — Искам да кажа, че няма нужда да си тръгваш. Освен ако не държиш. Но ще е яко,

ако решиш да останеш.

Каня се да попитам мистър Холдън Кофийлд^[1] за кого точно се мисли и как си позволява да се натрапва в личното ми пространство, в любимото ми място под трибуните. И тогава той обръща шапката си и вдига лице, така че светлината да го огрее. Щом виждам отблизо очите му — светли като кехлибар, със златисти точки — и закачливия му поглед, не ми остава друго, освен да се усмихна.

^[1] Холдън Кофийлд — герой от романа на Селинджър „Спасителят в ръжта“ ↑

ШЕСТА ГЛАВА

— Малкият Рики? — прегръщам го здраво. Смахът му е единственото доказателство, от което имам нужда.

— Вече Патрик, но да, аз съм — той се дръпва встрани, за да ме огледа още веднъж. Ръката му се плъзва от рамото и обгръща талията ми. — Баща ми каза, че ще пристигнете днес. Хей, наистина съжалявам за...

— Родителите ти още ли живеят тук? — питам, без да свалям очи от него. Вече не носи брекети и е поне петнадесет сантиметра по-висок от мен. Луничките от детството са изчезнали, кожата му е гладка, загоряла от слънцето, но иначе той си е все същият Рики Рийз. Патрик Рийз, искам да кажа.

— Само баща ми — отговаря той. — Разделиха се преди няколко години, но той взе къщата. Мама е в Ню Йорк. Занимава се с нейните бродуейски проекти. Или поне опитва.

— А ти? — питам. — Тук ли живееш?

Той пъха ръка между пейките и обръща длан към слънцето.

— Всъщност по време на учебната година живея с нея в Бруклин, но през лятото идвам във Вермонт да помагам на баща ми.

— Той с ремонтите ли се занимава пак? — спомням си инструментите, тезгяхите и купчините стърготини в гаража и това, че не ни разрешаваха да играем там.

— Да, само че фирмата вече не се казва „Майстор Джак“, а „Рийз и син“. Когато навърших осемнадесет преди няколко месеца, той ме направи съдружник. Тоест — попълни и изпрати по пощата сума ти документи, поръча нови надписи за камиона и ме натовари с още работа. — Патрик се усмихва и наглася наново шапката си.

— Не мога да повярвам... Не мога да повярвам, че си тук. Имам предвид на това място. Точно си мислех за времето, когато идвахме тук след състезанията да търсим плячка.

— И аз си мислех същото — с върха на маратонката си той рови в праха, все така усмихнат.

— Не съм те виждала от осем години.

Малкият Рики, вече Патрик, кимва и притиска „Спасителят в ръжта“ към гърдите си.

— Дилайла Ханафорд, направо разби сърцето ми, когато едно лято просто не се появи.

— Тогава бях осемгодишна — отвърщам и тръгвам след него към доковете. — Нямах право на глас.

— Знам. Затова реших да ти простя. Пък и все още си донякъде привлекателна.

— Донякъде?

Патрик се засмива, прегръща ме и ме привлича към себе си, като онези старомодни магнити, които лепим върху хладилниците.

— Сериозно, Дилайла. Съжалявам за Нана. Бях вкъщи, когато баща ми... Извика ме и ми каза какво се е случило.

— Как е разбрал, че тя... си е отишла? — докато говорим, не вдигам очи от земята. Единият крак внимателно стъпва пред другия върху широката дървена пътека, която опасва езерото от тази страна.

— Помагахме ѝ с ремонта на зимната градина отзад. Когато вчера не отвори вратата, той влязъл да провери какво става и я намерил.

Сещам се за старата зимна градина, за огромните прозорци, които гледат към езерото, за светлината, която нахлува през тях, за да я погълне след това дървената ламперия по стените. Мисля си за главата на семейството, за последните ѝ стъпки и последния ѝ дъх и отново се чувствам така, сякаш наблюдавам криминално предаване, а жилавите, но емоционално раними полицаи ми преразказват детайлите от местопрестъплението.

— Откараха я с линейка в Мейпъл Вели, за да може лекарят да потвърди причината за смъртта — обяснява Патрик. — Каза, че сърцето ѝ не издържало. Попита дали знаем как може да се свърже с близките ѝ, затова баща ми му даде телефонния номер на майка ти. Оказа се обаче, че тя го е сменила. След това потърсиха Рейчъл. Знаеш останалото.

— Не ми е мъчно, наистина — признанието се изплъзва от устните ми, но Патрик не отклонява поглед, когато се опитвам да обясня. — Искам да кажа, че съжалявам за случилото се, но то не ме

разтърси. Има толкова... Не съм се връщала тук от погребението на дядо. Спомените ми не са много ясни, нали разбираш?

Той кима.

— Тогава те видях за последен път. Носеше светлосиня рокля и изглеждаше тъй... — Патрик вдига очи към езерото, докато търси подходящата дума. — Безутешна — довършва след малко. — Помоли ме да намеря четирилистни детелини за гроба му.

Четирилистни детелини. Не си спомням цвета на роклята, но детелините — естествено. Сякаш само преди седмица ровех тревата, а дядо ме следеше от инвалидната количка. Виж, дядо! Шестлистна детелина! Направих я като скъсах на две листенцата на обикновена трилистна детелина. Вече бях намерила толкова четирилистни детелини, че се страхувах да не изчерпя целия късмет в Ред Фолс. Дядо ме целуна по челото и каза, че съм щастливата му заешка лапичка. Така беше всяко лято в къщата край езерото — аз, дядо, малкият Рики. Четирилистните детелини. Вярвах, че така ще бъде винаги.

Облягам се на парапета, надвесена над водата. Гледам слънчевите отблясъци по повърхността на езерото. Зад нас приближава семейство. Бащата носи на раменете си най-малкото от трите деца, а то сочи лодките в далечината и повтаря:

— Лодката! Лодката!

— Май има повече туристи отпреди — отбелязвам.

— Така е. Направо гъмжи от тях. Двамата с баща ми работихме при строежа на онези къщи там — Патрик посочва към редицата сивобели вили на отсрещния бряг на езерото, където по-рано имаше малка горичка. — Спряха състезанията, защото двигателите пречели на туристите рибари и на платноходките. Казаха, че заради тях не можело да се изпита „усещане за автентичност“.

— Чия представа за автентичност? — разсмивам се аз.

— Точно. Все пак, не е толкова страшно. От друга страна, щом спряха състезанията, започнаха да излизат костенурките — той посочва към брега, където две животинки се приличат на слънце върху голям камък с изпънати шии. Трета, по-малка костенурка, драска по стръмната стена, но непрекъснато се хлъзга обратно във водата. Веднага щом цопва, главата ѝ се подава на повърхността, за да подхване нов опит.

— Видях доста нови неща на главната улица — обаждам се, когато костенурката най-сетне преодолява камъка. — Магазин за туристическа екипировка. Салон за маникюр. Кафене.

— „При Луна“ — усмихва се той. — Кафенето. През лятото ме канят за участия.

— Участия? От рода на „да бъдеш или да не бъдеш“?

— Хм, не — той блъсва леко рамото ми, а широката му усмивка разкрива трапчинките. О, да. Помня ги.

— Пея и свиря на китара. Акустична.

— Сериозно? Пееш?

Той кима и сваля шапка, за да приглади театрално с ръка щръкналата си във всички посоки коса.

— Следващата седмица ще имаш възможност да се убедиш и сама. Обикновено събираме доста публика. Редувам мои неща и кавъри. Хората обичат да пеят с мен, нали разбираш?

— Патрик, това е чудесно!

— О, само почакай да кажа на Емили за теб.

— На Емили? — странно чувство стяга гърдите ми. — Това гаджето ти ли е?

— Не, нищо подобно. Просто добра приятелка. Работи в кафето. Всъщност Луна ѝ е леля. Винаги идва на концертите — или е на работа, или просто да послуша. Ще я видиш. Ще ти хареса.

— Звучи добре.

— Следващото ми участие е другата седмица, във вторник — казва той. — Мислиш ли, че ще можеш да дойдеш?

— Определено — пропускам факта, че в момента съм наказана да не излизам. Пропускам и крайно неуместната мисъл за моето не-гадже.

Разходката се проточва почти два часа, за да заличим пропуснатите години. Когато се връщаме при дървените трибуни, Патрик купува пуканки от автомата край пътеката и двамата се редуваме да ги хвърляме във водата, за да гледаме как чайките се гмуркат за тях.

— Още не мога да повярвам, че си тук — казва той, когато пуканките свършват. Този път очите му се задържат по-дълго върху моите. Струва ми се, че потъвам в езера от златист мед — цветът, в който ги обاغря залязващото слънце.

Когато той се усмихва отново и стисва рамото ми, усещам странна тръпка в гърдите си. Не мога да я спра, тя ме изважда от равновесие. Затова се дърпам леко назад и връзвам косата си на конска опашка. Ужасявам се при мисълта колко ли е раздърпана, но въпреки това съм благодарна, че ми дава възможност да се осъзная.

— Трябва да се прибирам, Ри... Искам да кажа, Патрик.

— Разбирам — отвърща той. — Надявам се да те видя скоро пак. Баща ми се отби в къщата по-рано. Доколкото разбрах, майка ти иска да обсъдим ремонта на зимната градина и други планове за къщата на вечеря утре.

— Вечеря? Сигурен ли си, че искаш да дойдеш? — питам. — Една къща. Три жени. Мъртвец. Мога да гарантирам също непровокирани от нищо разпавии и спонтанно избухващи ридания.

— Е, сега, когато представи нещата по този начин... — пръстите му докосват голото ми рамо тъй леко, че косъмчетата по кожата ми се надигат, за да ги стигнат. — Доскоро тогава — широката му усмивка проблясва отново и той се упътва към мястото си на дървените трибуни, стиснал в ръка „Спасителят в ръжта“. Докато се изкачвам по поляната към къщата на баба, ръката ми се връща върху рамото, където още усещам допира на пръстите му — топъл, нежен и близък, като спомените ми за малкия Рики, който тича около езерото и измисля различни състезания — кой ще намери най-голямата рибена кост или кой ще прескочи по-висок камък.

Все още си донякъде привлекателна.

Буцата в гърдите ми постепенно се стопява, поемам си дълбоко дъх, броя до десет и я погребвам някъде дълбоко в себе си.

СЕДМА ГЛАВА

В къщата край езерото е тихо.

Продуктите са прибрани, а масичката-офис на майка ми е подредена — претъпкани с моливи чаши за кафе заплашват да избутат кутията с носни кърпички зад тях. Всичко е неподвижно. Безжизнено.

Няма никой.

На горния етаж всички врати са разтворени, освен една — на стаята в края на коридора, която делиха баба и дядо. Багажът на мама е струпан в бившата ѝ спалня, нещата на леля Рейчъл — в нейната — лилавата стая. Веднъж заспах там. Под леглото имаше чудовище, покрито с люспи, с огромни жълтеникави очи, което ядеше деца. Спомням си, че мама беше по работа в Ню Йорк, затова се разпищях за Нана. Тя не беше тъй умела в гоненето на чудовища като еднокракия ми дядо, но определено беше в състояние да стигне по-бързо в стаята ми. Нана се озова до мен и светна лампата секунда след първия ми писък, но в бързината бе забравила да си сложи перуката. Дотогава не знаех, че тя почти няма коса, само няколко редки кичура, които се вееха край главата ѝ като валмо захарен памук. На двамата с дядо им отне повече от час, за да ме убедят, че призрачната старица всъщност е Нана, дори когато тя се появи с перуката. След този случай сякаш изгубих доверие в баба, макар че никога повече не я видях без коса (нито пък някога заспах в лилавата стая).

Моите чанти са струпани в стаята, в която някога прекарвах летата. Досега не сме обсъждали това, но докато влача нещата си по пода към дрешника, изтръпвам от мисълта, че това трябва да е била стаята на Стефани. Присядам върху канапето — същото, както го помня от едно време, само без балдахина от бяла дантела, и се чудя дали и тя е спала в него. Дали съм си играла с нейните кукли и играчки. Сетне, без да разбера как, от мисли минавам към действие, свличам се на колене и пропълзявам под леглото, сякаш се надявам да намеря там някаква улика. Знак. Карта за скрито съкровище.

Дневникът, който незнайно как никой не е забелязал през всичките тези години, в най-явното скривалище.

Разбира се, отдолу няма нищо, само голи дървени дъски, покрити с фин прах, леко одрани в ъглите, при редките местения на леглото и няколко дълбоки резки до левия преден крак:

СХ + КК

СХ — Стефани Ханафорд. КК трябва да са инициалите на приятеля ѝ, който Рейчъл спомена. Прокарвам пръсти върху вдлъбнатините в дървото и се чудя какво ли е изпитвала в нощта, когато ги е издълбала. Преди колко време? Дали е искала да се виждат? Когато най-сетне излизам изпод леглото, въздухът е студен, затова потривам рамене. Какво още си оставила, за да го открият живите?

Независимо дали някога са принадлежали на Стефани, или не, куклите, подредени по лавиците, когато бях дете, сега са изчезнали. Заменили са ги буркани с копчета и кутии, от които се подават панделки, ципове и разноцветни парцалчета. Не помня да съм виждала баба да шие, но върху масата има шевна машина „Сингер“, сгусена под камари изрязани от вестник кройки, започнати, но недовършени части от дреха. Това е стаята, в която винаги съм отсядала, но сега я намирам съвсем различна. Всичко се променя за осем години — лицата, местата, дори спомените — реалността е тъй различна от представата ни за миналото, колкото ние сме различни от предишната си същност.

Дрешникът е задръстен със зимни палта, ботуши и пликове от ателието за химическо чистене, пълни с дрехи. Моите неща, обаче, се събират в едно празно чекмедже на скрина. На най-горната лавица има буркан с разноцветни копчета, които подрънкват, когато отварям и затварям чекмеджетата. Леглото сякаш току-що е оправено. Срещу него, до прозореца, има малка масичка и стол, където мога да седя, облакътена върху дървената рамка, и да наблюдавам чайките, стрелкащи се към езерото.

Прозорецът над леглото пък гледа към къщата на Патрик. Ако дръпна щората, виждам прозореца на старата му стая, както едно време. Питам се дали сега е там, потънал в „Спасителят в ръжта“,

например в онази част, когато Холдън говори за книгите, които Фиби пише, но не завършва, или когато вика в хотелската си стая проститутка, или...

— Дилайла? — мама почуква леко върху вратата, но влиза, преди да съм ѝ позволила. Присяда върху дивана. Отварям уста да ѝ кажа да излезе, но войнствената ми половина се предава пред спомена за нея на ливадата преди няколко часа.

— Здравей — обаждам се. — Къде бяхте?

— Ходихме до града, да се срещнем с Боб Шейн от погребалната агенция и да обсъдим какво ще правим. Оказа се, че мама е уредила нещата преди години, в случай че когато моментът дойде, наоколо няма никой.

Сядам до нея на дивана, все пак не много близо.

— Кога ще е погребението?

— Надявах се да приключим с това възможно най-скоро, за да се заемем после с къщата, но няма как да стане. Изричното ѝ желание е да бъде кремирана, което Боб може да уреди тази седмица, заедно с полагането на урната до дядо ти. Обаче тя е пожелала също част от праха да бъде разпръсната над езерото. И понеже напоследък в Ред Фолс има много туристи през лятото, за подобни церемонии на открито е нужно разрешение и ограждане на част от езерото.

— Изглежда сложно — кимам аз.

— Така че реалистичният срок е край на лятото.

— Да не забравяме и това момче — леля Рейчъл се появява на вратата, стиснала в ръка буркан от майонеза. — Намерих го в шкафа в коридора, както каза Боб.

Мама поклаща глава.

— Наистина се надавах, че се шегува.

— Ами. Боже, за буркан с пепел тежи доста. Трябва да е било доста едро куче.

Скачам от леглото и отстъпвам назад към стената.

— Куче? Там има мъртво куче?

— Малкият Оли — отвърща леля Рейчъл, като оставя буркана на пода. — Кучето на баба ти — санбернар. Починал миналата година и тя го кремирала при ветеринаря. Боб каза, че искала да го погребем заедно с нея. Това не е позволено, но той обеща да смеси пепелта им.

— Това семейство е откачено — въздишам аз и се тръшвам обратно върху леглото. — Не мога да повярвам, че трябва да вися тук дало лято.

Мама поглежда ръцете ми, но не посяга към тях.

— Дилайла, знам, че плановете ти за лятото не бяха такива. Никой от нас не очакваше да е тук, а и ще ни отнеме време докато свикнем с тези... приготовления. Разполагаме с два месеца, за да стегнем къщата, да организираме продажбата и погребението. Освен това, очаквам още утре тук да гъмжи от посетители — приятели и познати, дошли да изкажат съболезнования, и агенти на недвижими имоти. Ще заприлича на зоологическа градина. Трябва да запазим самообладание и да помним защо сме тук.

Поглеждам мама, сестра ѝ и бродираните върху кувертюрата на леглото рози и се чудя коя версия на „защо сме тук“ има предвид. Тук сме, за да се ровим в миналото? Да поговорим за това, какво се случи на погребението на дядо преди осем години? За да си спомним за Стефани? За да се простим? Или просто, за да продадем къщата, да се приберем в Кий и да забравим завинаги за Ред Фолс?

— Разбирам, че не ти е лесно да си тук — продължава тя. — На всички ни е трудно. Но не искам да изчезваш без предупреждение, както днес следобед. Като имаме предвид последните ти провинения със спазването на правилата, от теб се очаква да стоиш около къщата с мен и Рейчъл, докато не кажа друго.

Каня се да кажа нещо в своя защита, обаче мама подхваща безкраен монолог за поведението ми напоследък, като не пропуска да вмъкне някои от любимите си клишета — преиграване, търсене на внимание, да си провалиш бъдещето и неочаквани последствия. Чувам думите ѝ, но с крайчеца на ухото си, тъй както наблюдавах днес платноходките на езерото Ред Фолс — минаваха пред очите ми, но сякаш на километри далеч, а извивката на земята никак смекчаваше скоростта и нестабилността им.

— Чуваш ли ме, Дел?

Свивам рамене.

— Онзи ден говорих с мистър Маршал в „Кенеди“ и той...

— Какво? — възкликвам аз. — Говорила си за мен с училищния съветник?

— Не е тайна, че тази година едва премина. Бягаш от часовете. Не пишеш домашни. Закъсняваш за час. Притесняваме се, че може да не завършиш успешно.

Увивам един конец от шортите си около пръста и го стягам. Наблюдавам как връхчето на пръста ми става лилаво, после побелява, лилаво, бяло. Току-що е загубила майка си, Дилайла. Не ѝ обръщай внимание. Лилаво. Бяло. Лилаво. Бяло.

— Той ми каза, че пропускаш и всички извънкласни занимания, че често обядваш сама в библиотеката. А приятелите ти блогъри? Мислех, че ги харесваш. Какво се случи?

Какво се случи? Мога да ѝ разкажа подробно какво се случи — от начало до край. Да ѝ обясня, че така наречените ми приятели-блогъри се интересуват повече откъде да намерят алкохол за следващия купон, отколкото да правят репортажи на злободневни теми и да прекарват с мен повече време. Да ѝ разкажа как откакто Либи Дънбар пое блога на първокурсниците, той заживя свой собствен, демоничен живот; как за една вечер се превърна от приятно и доста полезно място за академични справки в трибуна за клюки; как новият, модерен формат превърна Либи в училищна псевдознаменитост, а първокурсничките се надпреварваха за честта да ѝ носят учебниците или да почистят подноса с обяда ѝ. Да ѝ обясня за най-популярната тема в блога — „За или против“, която приканва читателите да слагат оценки на външния вид на съучениците си; или за колонката „Работилница за слухове“, която публикува повече зловредни лъжи от най-долнопробните жълти вестници. Да ѝ призная, че миналия месец някой беше качил в рубриката „Графити стена със свободен достъп“ снимки как двамата с Фин се целуваме до зимната пързалка, едната му ръка е под бузата ми, а с другата стиска задника ми. Да ѝ разкажа как след това всяка сутрин намирах нови разпечатки, залепени върху шкафчето ми, а от другия край на коридора момчетата ми подвикваха: „Кога е моят ред, Ханафорд? Трябва ли да си купя билет предварително, или услугата е безплатна?“

Когато помолих Либи да свали снимките, тя ми отговори, че преигравам и че не са никак лоши. След това се засмя и изтърси, че блогът ѝ ще ме направи толкова известна, колкото самата нея. А когато ѝ изпратих имейл с последна молба, ето какво ми отговори тя:

„Дилайла, аз не цензурирам никого. Смятах, че точно ти най-добре съзнаваш колко важна е свободата на словото. Баща ти умря, за да я защитава.“

Обаче, когато отварям уста, за да призная тъжната истина, единственото, което успявам да кажа, е:

— Тази година нещата са доста различни, мамо.

— Да, съгласна съм — въздъхва тя. — Понякога нещата се променят, и то невинаги така, както ни се иска. Разбирам. Но в случая става въпрос за по-големия проблем — твоето поведение и честно казано...

Вдигам ръка.

— Не ми се говори за това сега, мамо.

Рейчъл се раздвижва и аз забелязвам как бърка в джоба си. Незнайно как въздухът се изпълва с аромат на портокали, но не мисля, че той стига до мама, защото тя продължава да ме притиска.

— Аз съм ти майка, Дилайла Ханафорд, и държа да говорим за това.

— Шегуваш ли се? Та ти никога не искаш да говорим за каквото и да било! — не споменавам нещата, които от години вият неизказани между нас, но те са тук, усещам ги във въздуха. Сълзите напират в очите ми, полагам неимоверни усилия да остана на леглото и да не позволя на краката ми да ме отнесат там долу, при езерото.

Преди мама да отговори, леля Рейчъл застава пред нас, стиснала ръце пред гърдите си.

— Твърде много негативна енергия. Хайде всички заедно да си поемем дъх и да се пречистим — тя вдиша дълбоко и ни маха да направим същото. — А сега — да издишаме.

Подчиняваме се и повтаряме упражнението три пъти.

— Така е по-добре — усмихва се Рейчъл. — Очевидно е, че всички трябва да се справим с много неща, но едва пристигнахме. Дори не сме разопаковали багажа. Освен това, помните, че някой е починал, нали?

Мама затваря очи и разтърква слепоочията си:

— Рейчъл има право. Съжалявам, Дел. Всяко нещо с времето си, нали?

— Да, мамо. Само че...

— Да извадя ли картите? — обажда се Рейчъл. — Ще ни помогнат да проясним мислите си.

Когато гостувах на Рейчъл във Вашингтон, обичах да ми гледа с картите таро. Но това беше отдавна и бъдещето ми не изглеждаше тъй мрачно. Точно сега нямам емоционална сила да се изправя пред непредсказуемите карти смърт, дявол и полуголите момичета тук, сред иглите, макарите с конци и кройките на баба.

— Не, благодаря — отвърщам. — Мама и без това няма да се съгласи.

Рейчъл се разсмива.

— Представяш ли си, убедих я да изключи телефона си до утре сутрин. Стават и по-странни неща, а?

Мама вдига рамене.

— След уикенда, който изкарах, нищо не ми се струва странно. Готова съм на всичко.

Рейчъл обръща последната ми карта и я оставя върху черната кърпа, осеяна със сребърни звезди и полумесеци.

— Това е финалният ти отговор.

— Във финалния ми отговор има момчета с чорапогащи? Прекрасно!

— Това е Пажът на чашите — обяснява тя. — Означава раждане на нещо ново.

Мама взема картата, за да я разгледа отблизо, сякаш отговорите за всичките ми проблеми са написани върху златната чаша на пажа.

— Моля те, не ми казвай, че си бременна, Дилайла!

— Възможно е да означава и дете — Рейчъл поглежда мама, — но тук по-скоро се има предвид нова връзка или приятелство. Неочаквано начало. Може да е ситуация, но ако става въпрос за човек, то той определено има богата фантазия и артистичен талант. Страстен. Мечтател. Какво ще кажеш, Дел?

Опитвам се да не гледам към съседната къща, но пред очите ми се мерзелят сини петна.

— Очаквам ти да кажеш нещо? Ти си гадателката.

— Това не е гадаене. Картите са начин да получим послания от Вселената. Мога да ти кажа само какво означават според позициите

при изтеглянето. От теб зависи да отгатнеш какво се опитват да ти кажат.

Поглеждам картата на бъдещето — Глупакът — младо момче, което свири на флейта със затворени очи, на крачка от ръба на стръмна пропаст. Тра-ла-ла!

— Така ли?

— Да. Искам да ти обърна внимание върху картата на финалния отговор — Рейчъл посочва пажа, — особено във връзка с Петицата чаши по диагонал. Тонът е картата на пропуснатите възможности, докато Пажът на чашите символизира време на емоционално прераждане. И ако петицата подсказва за края на една връзка, пажът означава, че няма проблем да се довериш на някого отново. Не се затваряй за нови възможности. Не забравяй за Глупака и не се впускай в приключение на сляпо. Разбираш ли какво искам да ти кажа?

— Не съм съвсем сигурна — поглеждам картите върху масата. — Завръщането във Върмонт ли имаш предвид? Или семейството?

Мама се навежда напред, за да вижда по-добре, но Рейчъл поклаща глава.

— Не мисля. Когато посланието се отнася до семейството, обикновено има повече „майчински“ карти, като Императрицата или кралиците. Тук явно става въпрос за приятелството. Може да се отнася до приятелите от училище или за нови приятели, които ще срещнеш тук, в Ред Фолс, или пък за връзката ти със самата себе си. Сама трябва да решиш.

Поглеждам отново картите и изведнъж се сещам за Патрик. Той ли е мечтателят с артистичен талант? Дали Пажът на чашите предвещава страстна... не. Нямам нужда от още едно не-гадже. Единствената карта, която разбирам, е Глупакът, защото това наистина съм самата аз (дори само заради факта че се занимавам с това), в царството на кленовия сироп, заобиколена от тайни и разбито семейство, което не може да издържи и час, без да се скара.

Рейчъл събира картите и разбърква тестето.

— Сега да видим какво има да каже Вселената на майка ти.

Първата ѝ карта е жена, стегната с въжета, с превръзка на очите, оградена с мечове.

— Тук Осмицата мечове вероятно означава тегобите на успешната кариера — подхваща Рейчъл.

— Не усещам такива тегоби — прекъсва я мама, а пръстите ѝ опипват деликатната златната верижка на часовника ѝ. — Обичам кариерата си. Нещата в ДКИ се развиват чудесно. Цял живот работя, надявайки се да получа такава възможност, и най-сетне тя се появи.

— Както казах и на Дилайла, всичко зависи от твоето тълкуване. Виж — следващата карта изглежда по-страшна, отколкото е — върху картата е нарисувана жена, която лодкар превозва през реката с дървена лодка. Също като жената в първата карта на мама, и тази е затворена в клетка от мечове. — Плава в бурни води — продължава Рейчъл, — но продължава напред. Мечовете не я ограждат плътно. Вероятно означава прошка или че ще се изправиш пред трудности, които ще преодолееш.

— Интересно — мама взема картата и се вглежда в нея с присвити очи.

— Има върху какво да помислиш, докато сме тук — казва Рейчъл. После обяснява още няколко карти, символизиращи най-вече кариера, работа и материално благополучие. Накрая обръща картата за финалния отговор на мама.

— Ха — възкликва и проследява с пръст рисунката на две деца, застанали на огряна от слънцето пътека, заобиколени от пълни с цветя съдове. — Чудех се кога най-после ще излезе.

— Какво е това? — пита мама.

— Шестица чаши. Странно е, че се появява като финален отговор. Шестицата чаши е свързана със спомените от детството — обяснява Рейчъл. — Означава също носталгия.

Мама поглежда сестра си, после картите и накрая мен. Поглажда с ръка опашката ми и се изправя. Пресича стаята и излиза в коридора. Миг след това я чуваме да затваря вратата на спалнята си. Рейчъл събира безмълвно картите и ги прибира в кадифената торбичка, сгъва черната кърпа със сребърните звезди и полумесеци и също излиза, оставяйки ме сама с буркана от майонеза, съдържащ останките на Малкия Оли.

Всичко зависи от твоето тълкуване.

ОСМА ГЛАВА

След снощните гадателски занимания гласовете, които долитат от долния етаж на сутринта, ми се струват някак нереални. Мозъкът ми все още не се е отърсил от кошмара, в който голяма група митични, двуизмерни същества, затворени в ламинирани карти, оживяват и излизат от езерото, за да ме предупредят за неизбежния ден на страшния съд.

Но когато отварям очи и се протягам, за да прогоня съня, гласовете се усилват. През прозореца над леглото нахлува топъл въздух. Стомахът ми къркори от глад.

Долу заварвам Мегън от пекарната, една по-възрастна жена и момиче на моята възраст, които седят заедно с мама и Рейчъл край масата пред чиния нарязани плодове и сладкишите, които взехме вчера от „Краснърс“.

— Дилайла! — махва ми Рейчъл. — Ела да се запознаеш с останалите от семейството на Мегън. Това е Луна — майка ѝ. Нейно е кафенето, което видяхме вчера в града.

— Помня те като бебе — усмихва се Луна и става, за да ме прегърне. — Не мога да повярвам, че си на възрастта на племенницата ми.

— Здравсти — обажда се момичето. — Аз съм Емили.

Онази Емили, на Патрик. Тя се усмихва иззад завесата на дългата си до раменете кестенява коса, големите ѝ сини очи са топли и открити.

— Работя в кафенето през лятото. Трябва да се отбиеш. При нас е много по-приятно, отколкото в другия край на града.

— На всяка цена — сядам до нея и грабвам орехово кексче с кленов сироп от чинията на масата. Тя се усмихва отново и аз усещам известно облекчение. Може би лятото няма да е толкова скучно в края на краищата.

Емили разказва още за кафенето и за това как прекарва времето си в Ред Фолс, а Мегън и Луна се стараят да ни осведомят за всичко,

което сме пропуснали през годините. Никой не таи лоши чувства, никой не разпитва мама и Рейчъл за случилото се преди. И все пак разговорът е накъсан от неловки паузи, както когато човек не е сигурен какво да каже, когато иска да попита нещо, но не намира подходящите думи, когато знае част от историята, но иска да научи и останалото, за да сглоби цялата картина.

— Радвам се, че се върнахте — казва Луна на мама, когато Рейчъл отива да направи още кафе. — Съжалявам единствено, че поводът е неприятен.

Мама слага ръка върху ръката ѝ и ѝ благодари за посещението, но зад усмивката ѝ познавам, че няма търпение да се заеме с къщата. Да направи план до края на лятото — план, който най-вероятно няма да включва забавляване на гости от миналото. Само че Луна явно няма намерение да си ходи и приема още една чаша кафе, а Мегън пълни отново чинията със сладкиши от кутията на тезгяха. Разговорите продължават с нова сила, сякаш разполагаме с един-единствен ден, за да наваксаме за пропуснатите години.

Тъкмо преполовяваме втората каничка кафе, когато първата кола спира на алеята. Следва я друга, сетне трета. Двете с Емили излизаме да проверим какво става. Откъм колоната внушителни автомобили, всичките марка буик, към верандата тръгва процесия белокози жени. Всички те носят подноси, завити с фолио, и се представят като приятелки на Елизабет.

— Искрени съболезнования — повтарят една след друга, свеждат очи и продължават към входната врата, сякаш призовани от духовете на къщата, стари и нови призраци, които винаги се навъртат край семействата в траур като нашето.

Семейство, което изпитва остра нужда от голямо количество кейк с кафе.

Елизабет Ханафорд очевидно има много познати. Всички те явно обичат кейк. Обичат и да говорят. Рейчъл се грижи чашите им за кафе и чай да са пълни, докато разказват истории за прочутата картофена салата на баба и за работата ѝ като доброволка в болницата. Редуват се възклицания от рода на „Ах, колко си пораснала, Дилайла!“ и „Чудесно е, че отново сте тук след толкова години и колко жалко, че поводът е

погребението на Елизабет!“ Разпитват за планове за погребението и дали могат да помогнат с нещо. Външно майка ми изглежда напълно спокойна, грее в усмивка, навежда се напред, за да благодари за добрината. Но аз знам, че зад всичко това „Клеър Ханафорд, слушам“ се опитва да си пробие път и да се захване с работа. Когато мама се измъква от дневната и изважда кутийката с хапчета от чантата си, предлагам да кажа на гостите, че я мъчи главоболие, за да може да се оттегли в стаята си.

— Благодаря ти, Дел, но за съжаление днес няма да ми остане време за работа. По-късно ще дойдат съседите, за да обсъдим планове за ремонта. Рейчъл ще сготви, а аз трябва да напазарувам преди това. Нали помниш Джак и малкия Рики?

Вратата на верандата се отваря и затваря поне хиляда пъти днес, една група посетители сменя друга от сутринта до късно следобед. Тръгват си, чак когато става време за вечеря. Най-сетне се задават Патрик и баща му. Щом чувам стъпалата на верандата да скърцат под краката им, изтичвам да ги посрещна. Патрик се навежда, за да ме прегърне, а в ръцете му се сещам за втория сън, който сънувах предишната нощ и който... който моментално прогонвам от мислите си, надявайки се никой да не е забелязал, че се изчервявам. Как е възможно подсъзнанието да ми играе подобни номера!

— Вчера се срещнахме случайно край езерото — обяснява Патрик в отговор на въпросителното изражение върху лицето на мама. — Отново сме първи приятели. Всичко е наред. Как е главата ти? — обръща се към мен.

Разтърквам с ръка мястото, където се ударих.

— Няма цицина. Предполагам, че ще оживея.

Рейчъл ми намира над чашата си, но аз се правя, че не забелязвам. Знам какво си мисли. „Страстният мечтател“. Изписано е върху лицето ѝ. Ето, това е любимата ми леля — обикаля из Нова Англия с комплекта си карти таро, за да предсказва съдбата на хората.

Джак, бащата на Патрик, на свой ред разтваря ръце за прегръдка.

— Дилайла! Мили Боже, каква красавица! И колко си пораснала!

— Помня те — усмихвам се и се повдигам на пръсти, за да го стигна. Ръцете му ме обгръщат като меко одеяло. Джак иска да научи

всичко за последните осем години, разпитва ме за Кий, за училището и за бъдещите ми планове, но зад гърба ми мама се прокашля, стиснала в ръце тетрадки, моливи и кубче самозалепващи листчета. Не помня някога да сме оставали без канцеларските материали у дома. В случай че буря събори къщата, убедена съм, че ще оцелеем, като построим крепост от шкафове за сортиране на пощата, кабарчета и папки за документи. Но ето я отново мама — готова да парира всяка потенциална опасност с едно щракване на химикалката.

— Благодаря, че дойдохте — казва тя, когато заемаме местата си край масата, а Рейчъл сервира печени тиквички и салата от спанак. — За да са наясно всички, планът е Патрик и Джак да ни помогнат да подготвим къщата за продажба. Тъй като са работили тук и преди, те знаят къде са проблемите и знаят кой с какво може да бъде полезен.

Джак ни обяснява докъде са стигнали със зимната градина.

— Вече имаме материалите, така че това не е проблем.

Това е и единственото помещение, което изисква основен ремонт. Ще трябва да огледаме фасадата. Вероятно ще се наложи да се пребоядиса.

Докато останалите се хранят, мама си води бележки и мърмори нещо под нос за приблизителни разходи за материали и бои, а в това време храната ѝ изстива.

— Двете с Рейчъл ще прегледаме какво има вътре в къщата и ще решим кое да изхвърлим, кое да дарим и кое да участва в разпродажбата — съобщава накрая на висок глас. — Дилайла ще помага, където има нужда. Надявам се да сме в състояние да обявим къщата за продажба в началото на август, за да опипаме почвата, преди да си тръгнем. Може да я продадем с мебелите, но най-вероятно ще се наложи да направим поне три разпродажби, за да разчистим останалите боклуци.

Сещам се за всички непотребни неща на горния етаж и се чудя какво ще правим с тях — с платовете, конците, кройките, с дрехите и обувките, които баба е носила през многобройните зими в живота ѝ. Пред очите ми изскачат картини от стаята на мама в Кий, но аз бързам да ги прогоня от мислите си.

— Ще се опитам да свърша каквото мога, но Дилайла и Рейчъл знаят, че работата ми изисква да съм край бюрото. За по-важните решения или проблеми, питайте мен или сестра ми. За останалото

разчитам на вашето мнение. Занимавате се с тези неща много по-отдавна от нас.

Джак кима.

— Няма проблем, мис Ханафорд — обажда се Патрик.

— Чудесно. Започваме утре. Дилайла, може би ще е полезно да придружиш Патрик, докато оглежда фасадата, и да записваш всичко, което ти каже. Не искам да се отдалечаваш от къщата. Разбрахме се, нали?

— Да, мамо. — Има и по-тежки наказания от това да следвам Патрик по петите цяло лято. Работниците обикновено свалят ризите си, когато работят, нали?

— Добре, тогава. Някакви въпроси?

Очевидно годишната ѝ премия зависи от това дали ще се справим навреме със задачата и дали ще се вместим в бюджета.

— Не — обажда се Джак. — Искam само още веднъж да повторя колко съжалявам за Лиз — той се опитва да набоде една гъба с вилицата си. — Тя беше...

— Благодаря ти, Джак. Оценяваме всичко, което направи за нея — загриженият глас на мама донякъде извинява факта, че го прекъсва, но на лицето ѝ съзирам познатото изражение — „Внимавай, Дилайла, пързаяш се върху тънък лед!“. Само че този път то е предназначено за някой, който вече не е между нас.

Джак кимва и лапва гъбата, без да вдига очи от празната чиния, сякаш се чуди как се е получило така.

— Е, добре — обажда се Рейчъл и се заема с раздигането на чиниите. — Кой иска кейк с кафе?

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Ще започнем обиколката от тук — казва Патрик и подпира стълбата на задната стена на къщата. — Улиците вероятно са най-зле от всичко. Изглеждат ужасно.

Оставам в подножието на стълбата, а той започва да се катери нагоре. Стискам здраво молива, за да не пропусна да запиша нещо. Доволна съм, че съм навън, далеч от кухнята, далеч от ден втори на безкрайните посещения на всички майстори на кейк с кафе в Ред Фолс, които искат да изкажат съболезнованията си.

— Съжалявам за снощи — поглеждам нагоре и присвивам очи, за да виждам. — Имам предвид — заради мама. Понякога е доста взискателна. Всъщност така е през по-голямата част от времето.

Патрик проверява водосточните тръби, откъдето изхвърля купчина листа.

— Нищо ново. И баща ми е същият. Сега пиши — улиците отзад са стабилни. Нуждаят се от почистване.

Записвам в тетрадката.

— Такива са родителите, нали?

— На мен ли го казваш? Е, какво щеше да правиш през лятото, ако не ти се бе паднала честта да инспектираш водосточните тръби с мен?

— О, знаеш как е. Обичайните неща — отвърщам, опитвайки се да избегна темите табу — Фин, компрометиращите снимки, Севън майлс крийк, проучването за баща ми в интернет. Замахвам с крак, но за нещастие недостатъчно високо и палецът ми среща остър камък.

— Например? — настоява Патрик, все още ровейки в задръстения улук.

— Кино. Излизане. Четене. Такива неща. В Пенсилвания не се случва кой знае какво.

— Да, но в Пенсилвания имаш приятел.

— Моля?

— Лозунгът. Сещаш се, нали? — Патрик слага ръка на сърцето си и запява, точно както в старата туристическа реклама: — В Пенсилвания имаш приятел!

— А какъв е лозунгът на Върмонт?

— Върмонт, естествено. Само че си нямаме песничка.

— Естествено — избухвам в смях.

— Хей, не съм казал, че ми харесва. Внимавай — предупреждава той и хвърля ризата си. — Тук горе е адска жега.

След това слиза няколко стъпала, за да прегледа капациите на втория етаж. Когато стиска стълбата, мускулите му се издуват. Наблюдавам ги как играят, докато проверява дървото за цепнатини и пролуки. Аз, естествено, го следя единствено с цел да помогна, ако случайно се подхлъзне. Трябва да избира подходящата позиция, за да го хвана, ако падне...

С голямо усилие свеждам поглед към бележника и питам:

— Откри ли нещо?

— Прозорците са в добро състояние. Стъклата са здрави. Изглеждат почти нови. Запиши.

— Добре. Здрави. Записах. Ами ти? Какво правиш, когато не си зает да поправяш къщи или да разбиваш сърца от сцената?

— Пиши — прекъсва ме той. — Фасадата и капациите трябва да се постегнат. Да се изготви оферта за боядисване или изолация.

— Записах. Е, и?

— Да разбивам сърца? Не бих казал. Какво правя? Каквото правят и останалите — той слиза, за да вземе шишето с минерална вода, — плувам, разхождам се. Обичам да гребя в езерото. Доста е забавно, някой път ще ти покажа.

Затварям тефтера, а очите ми неволно проследяват струйката пот, която се стича по брадичката му... хлъзга се по врата... и оттам върху ключицата...

Той пристъпва към мен и ми подава бутилката с вода.

— Мисля, че ще ти хареса.

— Водата?

— Не, гребането — вече е съвсем близо, отвъд граничната линия за „просто приятел“. Кехлибарено златистите му очи се усмихват, а аз усещам как ме обливат горещи вълни, както съм стъпила върху

напечената трева, под палещите лъчи на слънцето, до излъчващата жегата къща...

— Патрик?

Джак. Патрик отстъпва крачка назад, като не спира да се усмихва, а аз грабвам бутилката от протегнатата му ръка.

— Боже, чудесно е да ви видя пак заедно — върху откритото, загоряло от слънцето лице на Джак грее широка усмивка. — Като деца бяхте неразделни. Вечер не искахте да си тръгвате, дори да бяхте играли заедно цял ден. Обикновено ви разрешавахме да спите в една от къщите, само и само да няма сръдни.

— Хм, тате — Патрик засенчва с ръка очите си и поглежда баща си. — Имаш ли нужда от нещо?

— Ще трябва да отскоча до железарския магазин. Тези гвоздеи не ми вършат работа. Предполагам, че дървото се е раздуло.

Патрик вади ключовете от джоба си и се ухилва:

— Струва ми се, че няма да ти стане нищо, ако се разходиш пеша.

— Сигурно. На теб пък няма да ти стане нищо, ако не ходиш гол — Джак се размива на свой ред и поема към боядисания в зелено и бяло камион на „Рийз и син“.

Поглеждам към Патрик и забелязвам, че се е изчервил.

— Е, успокоих се, че майка ми не е единствената, която знае как да сконфузи човек.

— Забавно ти е, а? — Патрик пъха ръце в ръкавите на ризата си и се зъби насреща ми, прилича на дявол, въпреки иначе перфектната си усмивка. Хвърлям бележника и побягвам, а Патрик хуква след мен. Двамата се заливаме от смях, както едно време, като деца. Не помня от кога не съм се смяла така. Аз пицця и тичам с все сила, обикаляйки цялата къща. Усещам единствено безмерно щастие и топлиите, галещи лъчи на слънцето, изпитвам облекчение от предчувствието за безкрайни, безгрижни летни дни. Но при втората обиколка, когато завиваме зад къщата, вдигам очи и ги виждам — прозорците под еркера на горния етаж, в които се отразява езерото, там, където двамата с Малкия Рики се сгушвахме, за да четем, когато дъждът ни задържаше вкъщи. В главата ми се появява нова картина и аз спирам на място. Спомням си птицата — червен кардинал, случайно влетяла в зимната градина, напълно объркана от десетките прозорци. Папа беше

в инвалидната си количка и не можеше да я изгони навън, затова извика Джак. Дватама с Рики се скрихме зад мама и надничахме зад гърба ѝ. Когато Джак най-сетне успя да примами птичката към отворената врата, тя излетя като куршум, високо над дърветата и право към езерото. Всички въздъхнаха с облекчение, запляскахме с ръце, редувахме се да повтаряме историята отново и отново, щастливи, че птичката може да се върне при семейството си.

Всички, освен Нана.

Не си спомням някога да съм мислила, че баба ми е нещастна или огорчена, когато идвах на гости през лятото. Но сега, когато се сещам за червения кардинал, точно тези думи, жестоки и тъжни, ми идват на ум. Защото онзи ден тя изглеждаше тъй объркана, тъй равнодушна към спасението на птицата, тъй отегчена от безкрайното повтаряне на историята и от нашата радост.

Папа винаги беше весел. Учеше двама ни с Рики да играем шашки и дама, разказваше ни истории за преживелиците му из Азия по време на вьетнамската война, а всяка неделя на закуска четеше с мен комикси. Помня, че Нана се грижеше за нас — готвеше, подредила беше за мен стаята с играчки и легло с балдахин, като за принцеса, изпращаше коледни подаръци, късно вечер пиеше чай с мама и Рейчъл. Обаче едва сега си давам сметка, че никога не се усмихваше. Нямам спомен да съм чувала смеха ѝ. Обаче помня, че понякога се качваше в стаята си след закуска и оставаше там два или три дни. Излизаше само за да отиде до тоалетната или да вземе таблата с храна, която Папа оставяше пред вратата.

Дали съм съзнавала, че страда? Усещала ли съм го, както някои хора усещат, че ще вали, защото мухите хапят или ги болят костите? Патрик ми каза, че Нана е починала от сърдечен удар, обаче аз се питам щеше ли да живее по-дълго и колко по-различна можеше да бъде семейната ни история, ако тя беше щастлива. Ако можеше да се смее както се смееше Папа, когато му разказвах измислените си истории, дори след смъртта на най-малката им дъщеря.

След преживяното вчера следобед изведнъж си давам сметка, че вероятно причината е в шока от загубата на Стефани. Вероятно той ѝ е отнел смеха. Радостта. Способността да изпитва щастие.

— Добре ли си? — Патрик спира до мен и слага ръка на рамото ми.

— Не разбирам защо тя не опита да се свърже с мен. До преди една секунда дори не си задавах този въпрос. Но помисли си, ако са ти отнели внучката заради някаква семейна кавга, няма ли поне да опиташ да ѝ се обадиш? Да ѝ изпратиш картичка за рождения ден, или писмо, каквото и да било?

— Искан ми се да можех да ти отговоря, Дел. Но нямам представа.

Докато леля преглежда запасите от храна, а мама се суети около бюрото си, започвам да си припомням тъжните факти за баба ми, седнала на тревата, за да си поема дъх, с момче, което не съм виждала от години. Някога той беше най-добрият ми приятел, но междувременно е пораснал и се е променил, също като мен. Двамата сме просто непознати, все още свързани с някаква съдбоносна космическа нишка, опъвана почти цяло десетилетие, за да се върне тук, в Ред Фолс, точно в този момент.

— Хей, скъпа, не бъди тъжна — Патрик обгръща раменете ми с ръка и ме придърпва към себе си. Устните ми почти докосват врата му. Мисля си, че трябва да се отдръпна, но той е толкова топъл, солиден и истински, като спомен, който още не е избледнял и към който се връщам всеки път, когато съм уплашена или самотна. За пръв път съм тъй близо до някое момче, ако не броим Фин. Странно е да усетиш нечий друг аромат. Различен сапун, различен шампоан, различна кожа. Патрик се пресята, за да стисне рамото ми. Пръстите му случайно докосват ухото ми и кожата ми се наелектризира.

— Тя все още е тук с теб, Дилайла.

— Знаеш ли какво се случи онзи ден? — питам го. — Имам предвид след погребението на Папа? Родителите ти казаха ли ти нещо за скандала, когато си тръгнахме?

Патрик поклаща глава.

— Никой не говореше за това пред мен. Питам кога ще се върнеш, отговориха ми, че не знаят. Мама опита да се обади на майка ти и на Рейчъл, но те не искаха да говорят за случилото се. Естествено баба ти също избягваше тази тема. Накрая мама спря да звъни. Години наред разпитвах за теб всяко лято. Повтаряха ми, че това е семеен проблем. Че не е наша работа.

— Но баща ти е бил тук през цялото време. Работил е за нея. Все трябва да е споменала нещо.

— Не, не е. Когато тя умря, помислих си, че ще дойдеш и го попитах отново какво знае. Повтори, че Лиз така и не каза нищо. Че вероятно вината е нейна, кой знае.

Загледах се в езерото Ред Фолс. Оттук то приличаше на гигантска синя дупка, неподвижна, спокойна, абсолютно равнодушна към непрекъснатата суматоха от лодки, хора и бебета.

— Мислех си за онзи случай, когато една птица влезе вътре — кимам към зимната градина. — Спомняш ли си?

— Да. Баща ми направи тунел от чаршафи, за да я примамим навън. Спомням си много добре. Беше кардинал, нали? Отдавна не съм виждал такова птиче. Понякога се появява синя сойка, но не и кардинал.

— И аз — изправям се и изтърсвам тревата от панталоните си.

Патрик се обръща с гръб към мен.

— Ще изтупаш ли и мен?

— Ще трябва да платиш допълнително.

— Колко?

— Ще ти съобща своевременно. Цените са се вдигнали с годините.

Патрик поклаща глава и ме поглежда с онзи поглед, който се задържа секунда по-дълго от обичайното.

— Мисля, че вече си добре, Ханафорд. Нямам повече работа тук.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Е, момичета, откъде започваме? — Емили е застанал наред кухнята, с престилка на кръста. Косата ѝ е прибрана с червена кърпа. Цяла седмица преглеждаме непотребните вещи в къщата и посрещаме несекващия поток посетители. Време е да планираме разпродажбите. Мама има работа в града, затова Емили и Мегън, самообявили се за кралици на гаражните разпродажби, предлагат да помогнат с първата вълна.

Рейчъл и Мегън се запътват към мазето, а нас с Емили оставят да сортираме съдържанието на кухненските шкафове и чекмеджета в отделни купчини — неща, които ще използваме, докато живеем тук, предмети за продажба, за подаряване и за изхвърляне. Засега най-голяма е купчината за изхвърляне. Тенджери без капаци, чаши с отчупени дръжки, излинали покривки за пикник, които отдавна не са напускали къщата.

— Я виж това — Емили държи две керамични чаши. — Трябва да са от „Шанс“ — така се казваше кафенето, преди да го купи Луна. Баба ти сигурно ги е задигнала оттам. Ама че странна птица!

Вдигам рамене.

— Нея помня много добре.

— О, Дилайла, толкова съжалявам.

Вземам чашите от ръцете ѝ и ги оставям при нещата за продаване.

— Всъщност, откакто бях малка не съм идвала тук.

— Да, Патрик ми каза. Хей, надявам се да не ти се стори твърде патетично, но ти наистина му липсваше. Само не споменавай пред него, че съм ти казала.

Когато чувам името му, вътре в мен оживява пеперуда, която пърха с криле и се блъска в гърдите ми. Глупаво насекомо.

— Така ли?

— Трябваше да видиш лицето му, когато ми разказваше за теб миналата седмица. Мили Боже, двамата трябва да сте били много

близки.

— Да, бяхме. Но оттогава мина много време. Толкова е странно, че съм отново тук. Все още се опитвам да подредя спомените си.

Не знам защо ми е толкова приятно да говоря с Емили. Може би е заради усмивката ѝ или заради това, че казва всичко направо, без да увърта. Без излишни превземки и неловки паузи. Или пък заради очите ѝ — открити и честни. А може да е заради забавната пиеска, която ми изигра с кухненските ръкавици и кутиите от шкафа.

Часове наред работим в кухнята и разговаряме — за живота, за книги и филми, за важните неща и за нещата, за които не си струва да се тревожи човек. Устата ме заболява от смях, а когато Рейчъл и Мегън най-сетне се измъкват от мазето с торбите боклуци, готови да обявят края на работния ден, поглеждам часовника над печката и съжалявам, че не разполагаме с още един час.

— Ще дойдеш на шоуто на Патрик утре, нали? — пита ме Ем.

— Да.

Ако не успея да убедя мама да ме пусне, прозорецът е на мое разположение.

— Супер. Свършвам работа в шест. До скоро.

На тръгване ме прегръща, а понеже не помня от кога не ме е прегръщала приятелка, нужна ми е секунда, за да осъзная какво става и да се сетя как да отвърна.

— Двете май си допаднахте, а? — отбелязва Рейчъл, когато оставаме сами. — Радвам се. Тя е добро момиче.

След вечеря изваждам от дрешника палтата и ботушите, за да ги сортирам — за продажба, за дарение и за изхвърляне. Изпразнен от всичко, освен паяжините, дрешникът е твърде голям за якето ми, официалната рокля и няколко нощници, които се бяха измачкали в скрина. Дори след като подреждам обувките си край стената, остава достатъчно място за празните куфари. Опитвам се да набутам най-големия навътре, но той се изплъзва от ръцете ми, а при падането повдига една от дъските на пода.

Перфектно. Надявам се, че Джак ще успее да я поправи, преди мама да разбере, че съм повредила нещо. След като ударих колата миналия месец, не мога да си позволя нова издънка.

Дръпвам връвта, за да светна лампата и изваждам куфара. Навеждам се, за да наместя обратно дъската и го виждам — бял пакет, който сякаш свети в тъмната дупка в пода. Потънал е в прах, но аз затаявам дъх и пъхам ръка, за да го извадя.

Тук, под дъските на пода, сред паяжините и паяците, лежи изгубеният дневник на Стефани Дилайла Ханафорд.

Издърпвам го внимателно от скривалището и усещам тежестта му в ръцете си. Подвързан е с бяла кожа, пожълтяла от времето, в ъгъла е гравирана златна роза. Медната ключалка, която някога заключвала страниците, се е повредила и когато пускам дневника в скута си, корицата се отваря и освобождава водопад от изсушени цветя и избелели кленови листа, притиснати между листовے восъчна хартия. Сърцето ми ще се пръсне, неспособно да асимилира мисълта, че е било писано аз да намеря дневника. Че самата Стефани е искала аз да го намеря, тук, точно тази вечер, грижливо скрит преди смъртта ѝ под дъските на дрешника, скрит през всички лета, през които съм спала на няколко педи от тайното му скривалище.

Отварям дневника на първата страница. Изписана е с черни букви, ситни и равни. Прокарвам ръка върху встъпителните думи, докато пръстите ми запомнят всяка извивка. От миниатюрните заврънкулки на почерка научавам за Стефани повече, отколкото от нечий разказ или стара фотография.

— Благодаря ти — прошепвам в тъмния дрешник.

Скъпо дневниче,

Днес ставам на шестнадесет години. Клеър те изпрати при мен и аз знам, че очаква да запълня страниците с умни мисли. Обаче аз нямам идея как да го направя. На шестнадесет би трябвало да съм помъдряла, нали? Да съм станала по-уверена? Да, но не усещам да е така, въпреки че вече минаха осем часа, откакто съм на шестнадесет. Само с мен ли е така? Сестрите ми изглеждат тъй спокойни, сякаш знаят някаква тайна, която не искат да споделят с мен. Дали не се чувстват и те понякога тъй объркани и самотни? Тъй несигурни? Клеър завършва втората си година в колежа, а Рейчъл... Ами... все още сме

близки, но знам, че всяко нещо има край. На нея също ѝ предстои да замине, при това скоро. И макар да знам, че и двете ме обичат, не мога да се отърва от чувството, че ме изоставят тук съвсем неподготвена, да се оправям сама с мама и нейните настроения, с тате и неговото невъзмутимо спокойствие, което единствено гневните изблици на мама са в състояние да нарушат. Мисля, че не е по силите ми.

Но положението не е тъй безнадеждно, както излиза от тези мрачни редове. Щом протегна ръце към неясното и несигурно бъдеще, там ме чака Кейси Конрой.

Моля те, не казвай за него на сестрите ми. Той си е малко луд, в добрия смисъл на думата. А те са толкова разумни и практични. Не съм убедена, че те ще разберат какво намирам в него.

Е, добре. Честит рожден ден, честит рожден ден, честит рожден ден на мен.

Целувки:

Стефани

Кейси Конрой — КК. Ето го, черно на бяло, името, което съответства на инициалите, издълбани под леглото. Сега, когато го виждам, когато устните ми го изричат, то засяда в гърлото ми, заедно с буцата, която усещам, откакто прочетох думите на Стефани. Написаното е тъй обикновено, тъй предсказуемо, точно както би го написало момиче на моята възраст, че за миг забравям, че Стефани е мъртва. Че е скрила дневника си тук, преди да се родя. Че между първата страница, от шестнадесетия ѝ рожден ден, и последната може би ще открия истината, която търся.

А мама и Рейчъл нямат представа, че дневникът е тук, а не е изгубен. Че Стефани не го е отнесла със себе си в отвъдното. Нямат представа, че сега е при мен и чрез нейните думи постепенно навлизам в загадъчната семейна история.

Пъхам дневника между дрехите в най-долното чекмедже на скрина и слизам долу, за да похапна нещо преди лягане. Сърцето ми бие до пръсване, мислите ми препускат в галоп, а въздухът е зареден

със статичното електричество на страха и надеждата, които неизбежно следват всяко ново откритие.

* * *

— Още ли не си легнала? — посреща ме мама. Тя е в кухнята, чете местния вестник и не ме поглежда. Когато обръща страницата, с мъка потискам желанието да ѝ разкажа за дневника. Да ѝ призная, че на горния етаж, в чекмеджето при летните ми дрехи, живее частица от сестра ѝ. Частица, която двете с Рейчъл не познават, но която все още имат шанс да опознаят, въпреки че тя отдавна не е тук. Но докато наблюдавам как майка ми прелиства посред нощ вестника в кухнята на родния ѝ дом, думите ми убягват.

— Не можеш да заспиш ли? — пита тя, докато аз тършувам във фризера.

— Не точно. Има ли сладолед?

— Провери зад формичките за лед. Рейчъл се опитва да го скрие от себе си, за да не се изкушава.

Намирам кутията.

— А тя къде е? Спи ли?

— Излезе с Мегън. Трябва да се прибере всеки момент.

— Аха. Как мина денят ти?

— Добре. Срецнах се с Боб Шейн в погребалната агенция. Взех урната с праха.

— Урната с праха?

Не е ли странно, че някой може да изживее живота си — да се влюби, да се ожени, да има деца и внуци и семейни ангажименти, и накрая от него да остане единствено урна с прах?

— Да — отвръща мама, — след кремацията.

— И къде е... тя...?

— Урната ли? Върху скрина в стаята ѝ. Мисля да я държим там, докато получим разрешението за церемонията край езерото.

— Искаш да кажеш, че тя е тук? В къщата? Горее? — усещам как кожата ми настръхва.

— Какво толкова? Прибрана е в стаята. Няма за какво да влизаш там. А, тъй и тъй си тук, да поговорим за утре. Сутринта имам малко

работа с ДКИ, затова искам да си готова, когато Патрик дойде да чисти улиците в осем. Джак каза, че в навеса има инструменти, а материалите са в гаража. Ще трябва също...

— Мамо, мястото липсваше ли ти?

— Какво искаш да кажеш?

— Не ти ли липсваха идванията тук? Имам предвид, не съжаляваш ли, че спряхме да идваме на гости?

— Дилайла, наистина не желая...

— Защо? — опитвам се да я притисна. По ръката ми се стича струйка разтопен шоколад. Мисля за дневника, скрит на горния етаж, за леля Стефани, за това как бих дала всичко, за да прекарам един ден с баща си, а мама скъса отведнъж и безвъзвратно връзките със семейството си и захвърли детството си на боклука, като непотребна вещ.

Откъсвам хартиена кърпа от рулото.

— Защо, мамо? Защо реши да се държиш така, сякаш тя е мъртва? Как можа?

Мама замръзва на място. Сякаш виждам спомените, които се мъчат да си пробият път навън, към устата, като пипало на извънземно, но тя ги преглъща, затваря очи, после пак ги отваря. Поглежда ме със смесица от изненада и отвращение, сякаш съм непознат вид гъба, сцена на отблъскващо престъпление или трудна кръстословица, която със сигурност би решила, само да разполага с повече време.

Само че време няма, затова тя просто повтаря:

— Дел, съжалявам. Наистина не съм в състояние да обсъждам това сега. Късно е и...

Продължава в същия дух — имала да пише имейли, клиенти, за които да се грижи, маркетингови планове, които да изпълнява. Естествено не пропуска да спомене и кулминацията на моята лятна ваканция — чистенето на улиците с Патрик.

— Да вървим да си лягаме — завършва накрая. — Утре ни чака дълъг ден.

Искам единствено да пропълзя в леглото и да се завия презглава, за да се скрия от гнева, който изпитвам срещу нея, от чувството за безсилие и безизходност. Познавам добре и трите емоции, но когато

отпускам глава на възглавницата и зачаквам съня да ме погълне, от мрака изскача любопитството — надвесва се отгоре ми, вира се в мен и чака да светна лампата и да извадя дневника от чекмеджето.

Скъпо дневниче,

Реших да разкажа на сестрите си за КК. Те първо откачиха, но след това Рейчъл се овладя и започна да ми задава разни въпроси. Накара ме да обеща, че ще внимавам да не се забъркам в някоя неприятност. Клеър, естествено, все още се опитва да ме убеди, че той не е за мен, но тя не го познава. Сигурна съм, че ще промени мнението си. Доволна съм, че сега и двете знаят. Мразя да имам тайни, особено от сестрите си.

Разбира се, на никого не казах какво ми шепне К вечер край езерото, под звездите. Отиваме там, когато градът заспи. Излизам през прозореца, спускам се по кленовото дърво, а той ме чака в подножието на хълма. След това двамата лягаме върху дъските на кея. Той гали ръката ми и ми разказва как ще живеем, когато най-после се махнем от този град, малка спирка върху картата на нашия живот. Мечтая си да обиколя света с него. Когато се усмихва, очите му грейват като звезди и аз знам, че наистина вярва в това, което казва, и че ще го обичам до последния си ден.

Дори и след това.

Сестрите ми може и да са видели много неща, но когато лежа до К край черните води на езерото, а всички във Вермонт отдавна спят, затварям очи и се питам дали някога ще имат шанса да изпитат същото чувство.

Но... но... винаги има, но. Понякога, когато не мисля за К, когато съм сама в стаята си, а вън е спокойна нощ, усещам някаква... празнота... която притиска сърцето ми. Не мога да я назова, нито да я проследя. Не знам защо е тук, нито откъде идва. Знам само, че я има. Понякога боли, сякаш нещо липсва, само че още не съм открила какво. Друг път е само онова предчувствие, че нещо не е наред.

Толкова ми се спи. Сигурно мозъкът ми опитва да се предпази. Ще помисля повече за това и ще пиша отново. Просто, толкова е... странно...

Както и да е... В края на седмицата Клеър ще си дойде! Двете с Рейчъл подготвяме официална вечеря. Мама и татко още не знаят. Нямам търпение да я видя.

Целувки:

Стеф

Прочитам още малко — за посещението на мама, за това как Стефани запознава сестрите си с Кейси и как те го харесват. Опитвам се да си ги представя, но не сега, остарели, объркани, мъртви, непознати, а като деца. Все още щастливи. Все още предвкушаващи живота, който ги очаква.

Аз нямам дневник, но се питам дали ако имах щях да пиша за Фин. Как ме нарича Лайла. За срещите ни в гората. Освен това не знам какво друго да разкаже за него. Дори не сме се чували от нощта, когато мама ме хвана да се прибирам през прозореца, вечерта, преди да заминем за Ред Фолс. Нашата история определено не заслужава цял дневник, но когато прелиствам страниците в дневника на Стефани, виждам името на Кейси на всяка от тях — някъде е изписано цялото име, друг път — само буквата К. Чудя се колко ли време са били заедно. Дали е бил с нея до края? На погребението? Какво се е случило с него след това?

Връщам дневника в чекмеджето и се мушвам в леглото. Думите на леля ми са ново бреме, нова тема, която да премислям и за която да се тревожа. Най-напред мама губи малката си сестра. След това баща си. Сетне — майка си. Двете с Рейчъл не са близки както някога, а и аз с нищо не ѝ помагам.

През повечето време си мисля, че я мразя. Но тази вечер не е така. Не мога да направя друго, освен да затворя очи и да обещаю на звездите, които блещукат през прозореца, че ще опитам. Ще работя наравно с мама, Рейчъл, Джак и Патрик, за да завършим къщата, да продадем вещите на баба и да се върнем към обичайния си живот.

Но преди да се предам на съня, отново си припомням думите на Стефани и се питам дали някой от нас знае какво е нормален живот.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Мисля, че ще повърна — стискам носа си, когато Патрик кляка в тревата и започва да копае в купчина изгнили листа до къщата. — Сериозно говоря. Това е гадно.

— Донесох ти гумени ръкавици — усмихва се той. — Сложи ги, преди да се заемем с по-противната част.

— И по-противна част ли има?

— Ръкавиците, Дилайла.

Изпълнявам командата, стараяйки се да не дишам през нос, когато отварям кофата за боклук отвън.

— Емили ми хареса — решавам да сменя темата и извърщам глава от вонята. — Харесва ми това, че не е срамежлива.

Патрик се размива:

— Да, определено не е срамежлива.

— Какво искаш да кажеш, чистачо на улуци?

Той се залива от смях:

— Не това, което си мислиш. Имам предвид, че с нея наистина се общува лесно. Запознахме се миналата година, когато семейството ѝ дойде на гости при Луна за няколко седмици. Тази година родителите ѝ я изпратиха сама, да работи в кафенето през цялото лято. Мечтата ѝ е един ден да си има собствено кафене.

— Знам. Това е чудесно. Де да можех и аз да съм така сигурна поне за едно нещо в живота си. Направо се изприщвам, когато някой спомене за изпитите за колежа.

Патрик се изправя, завързва първата торба и я хвърля по-близо до къщата.

— Знам за какво говориш. Направо не ми се мисли за бъдещето.

— Няма ли да работиш с баща си? „Рийз и син“?

Той поклаща глава.

— Двамата с татко... той е много запален за фирмата „Рийз и син“. Не ме разбирай погрешно — харесвам работата, от нея се печели

добре, двамата с баща ми се разбираме чудесно, затова обичам да работя с него. Но сърцето ме тегли другаде.

Последвам го зад къщата, където вече чакат две стълби и градински маркуч.

— А къде те тегли сърцето?

— Към музиката — отвърща той и поема нагоре по стълбата. — Само тя има значение. Дори насън виждам ноти, петолия, думи. Сънувам езерото през зимата или моста Бруклин, осветен и безлюден, и копнея да напиша песен. Да намеря мелодията, която разказва тази история, разбираш нали? И изведнъж се събуждам, защото не мога да спра да мисля за това, сякаш чувствата ми напират да излязат навън. Убеден съм, че трябва да се занимавам точно с това, каквото и да ми говорят отстрани и въпреки че баща ми ще го приеме трудно.

— Уау.

— Искам да съм на сцената — продължава той, докато чисти улуците с ръка, облечена в гумена ръкавица. — Освен това искам да преподавам.

— Патрик, представям си те да се занимаваш с това. Ще бъдеш невероятен.

Той пуска купчина листа на земята и се пресяга за още, същото правя и аз.

— Така ли мислиш?

— Без съмнение. Защо просто не поговориш с баща си? Сигурна съм, че ще те подкрепи, ако разбере колко важна за теб е музиката. Не е ли така?

— Ами... не съвсем. Не само че наистина си мечтае да му стана съдружник, но и е предубеден към музикантите и хората на изкуството. Всъщност мама го напусна заради актьорската си кариера. Сериозно. У дома има неписано правило — никога не го каня на концертите си в кафенето на Луна и никога не говоря за представленията на мама. Още не може да свикне, че нея я няма, Дилайла. И не мисля, че ще го преодолее. Знам, че външно не му личи и е постоянно усмихнат, но вътре в него животът сякаш е спрял в деня, когато тя си тръгна. А той не знае как да продължи нататък.

Замислям се за бащата на Патрик и се сещам за Стефани, за думите ѝ и за живота ѝ, спрял върху страниците на дневника, подобно

живота на Джак, замръзнал в очакване на съпругата, която няма да се върне, живот, който никога няма да бъде същият.

— Все пак скоро трябва да му кажа — продължава Патрик. — Обещах на мама, че ще е това лято. Вече се записах в едно училище в Манхатън. Наесен започвам. Той още не знае. Всеки път, когато събера смелост да му кажа, виждам лицето му, усмивката му и се сещам колко съкрушен беше, когато мама ни напусна. И тогава млъквам, грабвам чука и се захващам за работа.

Изпод жълтата ми гумена ръкавица от улука изпълзва паяк и в миг изчезва под керемидите на покрива. Слизам на твърда земя.

— Знам за какво говориш. Всеки път, когато искам да поговоря с мама за нещо сериозно, виждам същото. Някога двете бяхме много близки, но сега имам чувството, че тя постоянно бърза за някъде — тича за работа, от една среща на друга, бърза да посети клиентите си. Така е от толкова време, че вече ми се струва напълно естествено. Тя бяга от мен, а аз сякаш не съм й дъщеря.

— И аз рядко виждам мама — обажда се Патрик, зает да прибира листата в торби. — Непрекъснато ходи на прослушвания. Понеже всяко от тях може да се окаже „големият пробив“. Всички мислят, че съм голям късметлия, защото никой не ми се меси за нищо, но честно казано, аз не съм толкова доволен. Предпочитам от време на време да виждам мама, да ми опече курабийки и да се развика да намаля музиката.

Кимам с разбиране.

— Точно така. Само че нея я няма. От мен се очаква да имам планове за живота си, а аз нямам идея откъде да започна. Вероятно ще свърша като нея — ще си намеря работа в някой офис, ще окача няколко мотивиращи плаката и ще се превърна в корпоративно зомби. Гадост!

— Не те виждам с такава професия — отвръща той. — В теб има толкова жизнерадост. Подобна работа ще я изсмуче от теб и тогава ще трябва да убия някого, а ти ще прекараш живота си в опити да ме измъкнеш от затвора.

— Хм, това прозвуча тъй обещаващо и добре планирано, че се питам... дали нямаш други идеи?

Патрик се размива.

— Кое е толкова смешно?

— Всъщност имам една идея — казва през смях, — но майка ти определено няма да я хареса.

— Е, каква е тази идея?

— Не питай — разсмява се той отново. Хващам маркуча, насочвам струята към него и го обливам с вода.

— Не се смей, чистачо на улици — предупреждавам го. Скоро и двамата сме покрити от глава до пети с плътен слой кал и листа, лицата ни са скрити зад кална маска, от която са пощадени единствено очите и устата. Когато приключваме с неприятната част от работата, мама официално ми разрешава да отида в кафенето на Луна за концерта на Патрик, спестявайки ми рисковете на бягството през прозореца. Докато ни гледа, омазани с кал, сякаш излезли от блатистите дълбини на езерото Ред Фолс, лицето ѝ грейва в усмивката, която помня от приключението с противопожарната система в Кънектикът.

* * *

След като вземам душ и измивам следите от работата по улиците, решавам да се поглезя с домашно приготвеното масло за тяло с ванилова захар на Рейчъл, след това се загръщам с летния халат на мама. Мирише на нейния парфюм — „Коко Шанел“. За пръв път си купи от него, когато я повишиха като маркетинг мениджър на пълен работен ден, което бе съпроводено с тридесетпроцентово увеличение на заплатата. Отидохме в Шоколадовия бар, за да вечеряме със сладкиши, и веднага след двойния фъч мус с потопени в бял шоколад ягоди се запътихме за още глезотии към близкия мол. Аз получих айпод, а за себе си мама купи парфюма. През първата година „Коко Шанел“ беше ароматът на празнуването. На успеха. На щастието. Тогава все още имаше време за мен — водеше ме да си избира дрехи за училище, идваше с мен на кино, печеше курабийки и ми се караше да намаля музиката, точно както го описа Патрик. И в това време миришеше прекрасно.

Сега, няколко повишения по-късно, купуването на ново шишенце парфюм е просто една от многото задачи на нейната асистентка, а ароматът на „Коко Шанел“ не означава нищо друго,

освен жена, която излиза, звук от затръшната врата след обичайната реплика: „Довечера не ме чакай. Сигурно ще закъснея.“

— Хей, ти — извиква ми Рейчъл от верандата. — Ела при мен.

Сядам до нея и се заглеждам в ароматизираните лавандулови свещи, които плуват в купа с вода, поставена наблизко.

— Къде е мама? — питам. — Мислех, че е приключила със задачите за деня.

— Не е — отвърща Рейчъл. — Имаше още една среща. Горе в стаята си е.

— Естествено.

— Всичко е наред, Дилайла. Наистина. Тя свърши доста работа с къщата. Нещата се развиват по-добре, отколкото очаквах.

— Но въпреки това не си в настроение.

— Просто съм... малко тъжна. Днес отново изтеглих картата на носталгията. После в мазето намерих онези стари тави за пай, от евтините, които хората просто изхвърлят. И тогава се сетих как с мама ходихме за боровинки... Трябва да съм била на десет или на дванадесет години. Прекарахме цял ден заедно, само двете. Навсякъде имаше боровинки — много сладки, напечени от слънцето, ядохме ги направо от клонките. След това изпекохме пай и го изядохме почти целия, преди да изстине, преди останалите да се приберат. Странно как се връщат спомените? От една нищо и никаква тавичка...

— Разбирам какво имаш предвид — отвърщам, мислейки си за червения кардинал и четирилистните детелини.

— Има много изследвания върху ароматите и спомените — казва Рейчъл. — Четох една статия... според някои учени миризмата е посилен катализатор на емоции от визуалните знаци, като снимките например. Вярвам им. Аз съм така, когато ми замирише на кленов сироп. Веднага се пренасям тук, във времето, когато мама правеше сладки с кленов сироп.

Затварям очи и вдигам ръце към лицето си, вдишвайки дълбоко аромата от маминия халат. „Довечера не ме чакай. Сигурно ще закъснея...“

От отворения прозорец долита стърженето на електронния принтер-скенер-факс. Двете с Рейчъл слушаме как мама слиза по стълбите, откъсва факса и го прочита на глас на човека от другата страна на телефонната линия. От лекия бриз кленовите листа шумолят

и заглушават думите ѝ и те се превръщат в неразбираеми звуци — неясни и накъсани, но както винаги — настойчиви.

Докато леля Рейчъл ми разказва за боклуците, които е намерила в мазето — използвана опаковъчна хартия, грижливо сгъната, неотворени шампоани и шишета с балсам, очевидно купени на едро, кутии с картонени игри от нейното детство, собствените ми спомени за баба и дядо се смесват с нейните, гласовете ни се сливат в гъста, варена на бавен огън яхния от спомени и събития, миризми и поговорки. Сега си представям Нана по-ясно, с помощта на живописните описания на Рейчъл за готвенето, дрехите и навиците на майка ѝ, на онези дребни детайли, които превръщат всеки от нас в отделна личност. Ако ни чува, мама не го показва по никакъв начин. Вместо това се суети напред-назад, подрежда и препорежда документи и листове хартия.

— Искан ми се и мама да говори за тези неща — казвам на Рейчъл. — Знам, че се опитва да се изолира, да забрави, но аз трябва да науча повече за Нана. Искан да разбера какво се е случило.

Рейчъл затваря очи и духва свещите.

— Дел, на погребението на дядо ти, мама наговори много болезнени неща. Думи, които не могат да се върнат назад. Сега, когато вече не е между нас, не можем да променим нищо. Сякаш всичко от онова време е просто... Не знам какво да кажа. Замръзнало така, както го оставихме.

Замръзнало, също като Джак в съседната къща. И като Стефани върху страниците на нейния дневник.

Не искам да повярвам на леля си, защото това би означавало, че и моите отношения с мама могат да станат непоправими. Че може да не успея да оправя проблемите в училище. Че нещата всъщност са непоправими.

— Понякога стават лоши неща — обаждам се. — Но защо те трябва да заличават всичко хубаво? Двете с мама някога сте били близки. Ние с нея също. Не разбирам какво се случи и как се промени всичко.

Тя ме поглежда, но в този момент на вратата на кухнята се показва мама — петминутна почивка между два телефонни разговора, и пита дали някой иска нещо за хапване.

— Не, благодаря — отвърщам, по-скоро на леля Рейчъл, отколкото на нея. — Трябва да се облека, после ще тръгвам към кафенето на Луна. Ще се видим ли по-късно?

— Довечера имаме среща с адвоката по недвижими имоти — отговаря мама, — но очаквам ти да се прибереш преди десет, нали?

— Да.

Плъзгащата се врата се затръшва зад мен, но през нея чувам познатата суматоха от прошепнати обвинения. Приглушените гласове първо се смесват, след това се вчепкват един в друг, а аз избързвам към стаята си, за да се облека и да се измъкна навън, преди да ме завлече подводното течение на семейство Ханафорд.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кафенето на Луна, заедно със супермаркета и останалата част от търговската улица, която разгледахме още първия ден, се намират на десетина минути път от къщата на Нана. Слънцето все още грее, но не е прекалено горещо. За пръв път, откакто сме тук, очакването да се случи нещо приятно надделява над мрачните мисли.

Когато прекрачвам прага, изпитвам чувството, че пристъпвам в някоя от книгите за таро на Рейчъл. Стените са боядисани в тъмносино, нашарени тук-там с кадифени драперии и сребристи звезди и полумесеци. Във въздуха витае аромат на прясно кафе и канела, около масите са насядали туристи, които пият капучино и се смеят безгрижно, хора във ваканция.

— Здравсти, Дилайла — провиква се Ем иззад бара. — Точно на време. Има опасност фенките да разкъсат Патрик. — Тя кимва към една истинска Изавел^[1], едрогърда, със златиста коса. — Гледай. Заслужава си.

Патрик ме забелязва, усмихва се и тръгва към мен, но Изавел го пресреща и се хвърля на врата му, а на лицето ѝ е изписано: „Ах, колко ми липсваше!“ Глупавата пеперуда се блъска неистово в гърдите ми.

Патрик се изчервява и прави опит да се освободи от продължителната и твърде досадна прегръдка. Накрая успява да се измъкне, а тя го поглежда с големите си, изрисувани очи и обещава, че по-късно ще се върне за шоуто. След това лапва сламката, отпива от айскафето си и се сбогува с нова прегръдка, вместо да каже „Довиждане!“ като нормален човек. Докато излезе, изнася истински спектакъл. Върви толкова бавно, че няма как да не забележиш сребристия надпис „секси“, отпечатан върху задника на бледорозовите ѝ шорти.

— Значи имаш фенклуб? — дразня Патрик, когато момичето най-после си тръгва.

— Според теб фенклуб, а според мен — напаст.

— Е, сигурно не ти е никак лесно да имаш вземане-даване с разни яки мацки — продължавам да го бъзикам. — Горкият.

— Да, права си, просто ми се хвърлят на врата, какво толкова! Трябва да видиш колекцията ми от дантелени прашки и ключове за хотелски стаи.

Знам, че се шегува, но думите му ми влизат под кожата. Опитвам се да си мисля за него като за Малкия Рики с брекетите и луничките, но така необяснимото привличане, което изпитвам към него, се засилва и у мен се заражда чувство за предопределеност, сякаш фактът, че знам повече за миналото, ми дава някакви права над бъдещето му. Невидима нишка свързва настоящето с времето, когато играехме на криеница под върбите, а той не искаше да се прибира, защото родителите му се караха.

— Сигурна съм, че и по-възрастните жени те харесват — усмихвам се.

— Да, при това те са повече — отвърща през смях Патрик и увива чашата си за кафе с термолента.

— Ред Фолс не беше така оживен, когато бяхме малки — отбелязвам.

— Освен това го нямаше и кафенето на Луна. Нямаше какво да правим, освен да гледаме надпреварите с лодки и да ядем сладки с кленов сироп.

— Чудя се какво ли ще стане с къщата на Нана — казвам на глас, а на ум се сецам за новите къщи, които Патрик ми показва на другия бряг на езерото.

— Вероятно ще я превърнат в хотел за богаташи, които смятат, че „селски“ означава сам да...

— Хей, тези богаташи идват на концертите ти, нали?

— Добър довод. Ще трябва да си взема бележка да бъде покротък. Емили! Може ли още едно кафе? — провиква се и размахва празната си чаша. Ем му показва среден пръст. Мисля, че наистина я харесвам.

— По-кратко — казвам. — Добро начало.

Патрик трябва да се подготви за сцената, затова намирам свободен компютър и се заемам да проверя пощата си за пръв път, откакто напуснах Кий.

Няма нови съобщения.

Решавам да се самоизтезвам и отварям имейла от Либи Дънбар по повод снимките в „Графити стена със свободен достъп“, с намерението да съчиня достоен отговор.

„Дилайла, аз не цензурирам никого. Смятах, че точно ти най-добре съзнаваш колко важна е свободата на словото. Баща ти умря, за да я защитава.“

Когато прочитам отново съобщението на Либи, осъзнавам, че спотаеният гняв заради ситуацията със снимките ме е напуснал като малка лодка, отнесена надалеч от вълните на много по-важните проблеми. Защо да ѝ отговарям? Що се отнася до баща ми... тя никога няма да ме разбере. Няма да разбере смущението, когато майка ми пита дали не може да се обади по телефона, вместо да ходи на родителска среща. Никога няма да изпита като мен гадното чувство да видя, че писмото с бележките ми за срока (когато все още бяха добри) стои неотворено дни наред.

— Голяма късметлийка си — повтаряха приятелите ми. — Никой не ти държи сметка за оценките и домашните. Баща ми постоянно ме преследва за тези глупости.

Не, моят баща никога не ми се кара за оценки или домашни. Никога не ми опява за случайно задигнатото червило, за одрасканата кола или за измъкването от къщи с Фин. Но дори сега, толкова години след смъртта му, отново и отново разглеждам портрета преди всеки негов материал в интернет, вглеждам се в чертите на лицето му и търся нещо познато.

Излизам от пощата си и отново пускам запитване за Томас Девлин в Гугъл, обаче отново излиза познатия до болка списък със статии. Това е споменът за него — дребни сини букви на бял фон. Замръзнали на място.

— Смяната ми тъкмо свърши — казва Емили, когато се връщам на бара и вземам кафето си с мляко. — Да си намерим маса, преди да са ме извикали за нещо.

Кафенето вече се пълни с хора, но двете с Ем сядаме точно пред сцената. Патрик проверява озвучаването. Емили ми разказва за семейството си, за преместването от Ню Хемпшир във Върмонт преди няколко години, за по-малкия брат, когото много обича, въпреки че непрекъснато я дразни, за работата в Ред Фолс през цялото лято. След това ме разпитва за моето училище и за моето семейство, за това как се забавлявам, когато съм у дома. Разговорът ни продължава оттам, където спряхме онзи ден. Разказвам ѝ за мама и как тя работи прекадено много, дори тук, край езерото. Казвам ѝ, че баща ми е починал, преди да се родя, но бързам да сменя темата преди любопитството да я накара да ме разпитва повече за смъртта му.

На една кръгла маса недалеч от сцената седи възрастен мъж с две деца. Чакат шоуто да започне. Мъжът се смее и им сочи невидими неща навън, за да си отхапе тайно от пастите в чиниите им.

Обикновено не страдам от това, че баща ми го няма. Друг път наистина усещам липсата му и подхващам безсмислената игра на въпроси (Какво щеше да стане, ако...?) и отговори (Може би...). Какво щеше да стане, ако „Нешънъл пост“ не го беше изпратил на тази задача? Вероятно нямаше да се наложи мама да ме отгледа сама. Сигурно нямаше да работи на пълен работен ден. Може би нямаше да е нещастна. Какво щеше да стане, ако мама имаше шанса да изпита с Томас същото, което Стефани е изпитала с Кейси? Ако се бяха оженили? Може би той щеше да е тук сега с нас, да помага на мама и Рейчъл с продажбата на къщата. Или пък да седи в кафенето на Луна и да ни разказва накратко историята на британското нашествие, докато чакаме да започне шоуто на Патрик.

— Само почакай да го чуеш — обажда се Емили, когато Патрик включва още един усилвател. — Уникален е. И не го казвам, защото получаваме по-големи бакшиши, когато той свири.

Разбърквам кафето си със сламката.

— Нямам търпение. Забавно е да го видя горе, на сцената.

— Защо? Какво искаш да кажеш?

— Последния път, когато видях Патрик преди това лято, скачахме от трибуните и се търкаляхме надолу по хълма, докато ни се завие свят. Сега всичко е съвсем различно. По-хубаво е. Харесва ми.

— Надявам се — отвърща Емили. — Патрик се упражнява цяла седмица заради теб. Но, както обикновено, не съм ти казала нищо,

нали?

— Какво искаш да...

— Как се чувствате тази вечер, Ред Фолс? — прекъсват ме началните акорди, а публиката в кафенето избухва в аплодисменти и овации. Преглъщам въпроса си и се отпускам назад в стола, готова да пляскам и да викам заедно с хората, а Патрик подхваща първата песен.

О, Боже!

Той наистина може да пее.

При това нямам предвид просто леко и вярно. Той пее така, че кожата ти да настръхне, да задържиш дъх, да усетиш буца в гърлото си, да се просълзиш, да си спомниш, че всичко, от което се нуждаем, е любов.

Гласът му е уверен и едновременно с това мек, като мед и мляко, богат и топъл, и добър. Искане ми се да го изпия. Да сваля дрехите си и да се потопя в музиката му, като в гореща вана. Всяка песен преминава в следващата грациозно, плавно. Патрик спира за миг, колкото да нагнети очакването, плътно и тежко, усещащо се във всеки ъгъл и всяка сянка. Кафенето на Луна е претъпкано. Хората бързо запомнят думите и всички пеят заедно. Във въздуха се размахват ръце, юмруци и чаши с кафе. Окуражителни скандирания, овации и ръкопляскане съпровождат всяка нота. Изавел — президентката на фенклуба, се е върнала, както обеща. Застанала е точно пред сцената, пее и аплодира. Облечена е в потник с пайети, без сутиен. Не отделя очи от сцената, а приятелките ѝ я снимат с мобилните си телефони. Вече дори не я мразя. Мисля, че я разбирам.

Гласът на Патрик си пробива път над тълпата, над аплодисментите и бръмченето на китарата и ме пронизва, усещам го чак в петите си. Целият грее, като обезумял е и изглежда толкова естествен там горе, на сцената. Там е неговото призвание, както други са родени да бъдат родители, да се занимават с медицина или с изкуство. Изражението на лицето му говори, че е напълно отдаден на музиката, на живота и на публиката, която не спира да го аплодира и да щрака с фотоапаратите си. Когато на последната песен ми намига и до края не отделя очи от мен, изпитвам чувството, че ме е допуснал в най-съкровениите си мисли, че двамата споделяме безценна тайна. Никога няма да забравя този момент. Няма да го предам, дори да минат още

осем, или осемдесет, или пък осемстотин години преди да го видя отново.

— Вярно, каза ми, че можеш да пееш, — започвам аз, когато поемаме към къщи след шоуто. — Обаче не уточни, че пееш толкова добре.

— Благодаря ти — отвръща той. — Радвам се, че дойде.

— Патрик, наистина мисля, че си невероятен.

— Знам. И ти благодаря за това. Наистина. — Той се усмихва, спира в края на алеята с кленовете и обръща лице към мен: — Радвам се, че се върна. Аз...

Той не довършва, а очите му прескачат върху устните ми. Той обгръща с ръце лицето ми, а аз усещам как земята (по онзи предателски начин, както тя умее) изчезва под краката ми. Не чувам нищо друго, освен собственото си дишане — учестено и задъхано. Някаква сила привлича тялото ми към неговото, както хладилникът привлича магнитите. Не мисля за възможните усложнения, защото очите ни се срещат, затварят се, притворените клепачи хвърлят сенки-полумесеци върху кожата му и...

Бззззз.

— О! — Телефонът вибрира в джоба ми. — Аз съм. Съжалявам! Телефонът ми.

Не му обръщай внимание, Дилайла.

— Трябва да вдигна.

Сериозно ли говориш?

— Защото... знам ли, може да е важно.

Мили Боже! Същата си като майка си! Спри! Спри веднага!

— Секунда — игнорирам гласовете в главата си и отварям телефона, без да погледна кой ме търси. — Ало?

— Лайла.

— Здравсти... — Прилича повече на въздишка, не на дума, сякаш бушуващите в мен чувства искат да се излеят навън.

— Как е? — пита Фин. Обажда се за пръв път, откакто напуснах Кий.

— Ами... излязох на кафе. В едно кафене наблизо. Нали получи съобщението ми за Върмонт?

— Да — отвръща той. — Сигурно е гадно да си сама наред нищото, а? Аз вероятно бих се вписал добре.

— Ще се справя — опитвам се да не обръщам внимание на чувството за вина, което надига глава. Та ние с Патрик не сме заедно, а пък Фин не ми е гадже. Защо тогава се притеснявам, че говоря с него? — Как си?

— Искаше ми се да си тук — казва Фин. — Без теб в Севън майл не е същото.

— Мисля, че ще останем тук цяло лято. Баба ми почина. Трябва да се погрижим за много неща.

А сега трябва да кажеш: Дилайла, толкова съжалявам. Как понасяш всичко това?

— Стига бе, сериозно? Е, добре, обади се като се върнеш. Звъннах просто да те чуя. Довечера съм на купон. Знаеш как е.

— Хм, да. Знам. Аз...

Но разговорът е приключил.

— До скоро — прошепвам, макар че отсреща няма кой да ми отговори. Затварям телефона и го пускам в джоба си. Патрик не пита нищо, но и не прави опит да продължим оттам, където спряхме. Сякаш е различен човек, сякаш пет минути по-рано е бил обсебен от някой друг, който си е отишъл, а с него си е отишла и магията.

Не казвам нищо, когато продължаваме към дома. Просто се усмихвам на Патрик, кимам с глава и от време на време повтарям „удивително“ и „невероятно“. Той също се смее, прегръща ме и ме кара да обещаая, че ще ходя да гледам концертите му в кафенето на Луна, докато той има китара и аз съм в Ред Фолс.

— Обещавам — заявявам тържествено и му махвам с ръка, когато стигам до вратата. Той ми махва на свой ред и завива по пътеката към синьо-бялата къща във викториански стил.

[1] Изавел — финикийска принцеса и царица на Израел, съпруга на цар Ахав. Според Библията тя насърчавала идолопоклонничеството и била убита от Йеху. Използва се като синоним на лукава жена. ↑

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

В края на коридора на горния етаж вратата към стаята на Нана е затворена. Доколкото знам никой не е влизал там, откакто мама донесе урната с праха. Послушах съвета ѝ да не влизам там, но тази вечер всичко е различно. Вероятно Вселената ми изпраща сигнали, както би казала Рейчъл. Може би прахът от урната ме призовава или сърцето ми е препълнено с любов, надежда и носталгия от музиката на Патрик, но тази вечер не искам да чета дневника на Стефани. Тази вечер искам да бъда с баба.

Вратата не е заключена и се отваря веднага, щом завъртам топката. Отвътре не се чуват скърцане или стенания, няма движещи се сенки, които да предупреждават за присъствието на полтъргаист или друг призрак. Когато щраквам лампата, виждам най-обикновена спалня с обичайните за една спалня неща — два големи прозореца, витаеща във въздуха миризма на лекарства, лосион за ръце и ароматизирана пудра.

Помня тапетите от едно време — равни редички от ситни жълти лалета върху бял фон. Бежовият килим изглежда е нов, но пухената жълта завивка върху леглото и пердетата са същите, поизбелели от пране и сушене на слънцето. Върху нощната масичка има чаша с вода, а до нея — една от онези пластмасови кутии за хапчета, с отделение за всеки ден от седмицата — ПВСЧПСН. Осъзнавам, че точно тук баба е издъхнала.

Урната стои солидно върху дъбовия скрин на Нана, сякаш винаги е била там — семпла черна кутия, украсена по краищата със златисторозови цветчета и пълзящи лози. Две порцеланови кукли с блестящи коси от коприна и нарисувани очи охраняват урната и ме наблюдават, сякаш им дължа обяснение.

Можем ли да ви помогнем, мис Ханафорд?

Не им обръщам внимание и слагам ръка върху капака на черната кутия и проследявам с пръст гравираната Лозница.

Студена е. Дръпвам ръка.

Тоалетката пред очите на куклите е отрупана с какво ли не — рецепти, повреден часовник, четири златни гривни, книга джобен формат за първите дами на Америка, сребърна статуетка — ръка, с пръстени на всеки пръст и огърлица от стъклени мъниста, окачена на палеца, малка метална кутийка, инкрустирана отвън с розови камъни, снимка на санбернар, изплезил език. Оли, предполагам.

Дръпвам едно от чекмеджетата на скрина. Искрено се надявам да намеря писма, или дневникът ѝ, снимки или ключове към скрито ковчеже, което съдържа отговорите на всичките ми въпроси. Затова съм искрено изненадана, когато виждам възможно най-прозаичното нещо — чорапи, къси и дълги, грижливо сгънати и подредени в отделни редици — черни, бежови или бели. В следващото чекмедже откривам бельо в същите основни цветове. Следващото е за блузи — с къси и дълги ръкави, нощници и къси панталони. Върху скрина, зад куклите и урната има още едно чекмедже — малко и изящно. Дръпвам дръжката, като внимавам да не съборя урната. Чекмеджето е полупразно. Вътре намирам само мостри от лосион за ръце. Дребни монети. Пакетче книжни кърпички. Резервни лекарства.

Шишенцата са прозрачни, оранжеви на цвят, върху тях са залепени етикети от една градска верига аптеки. Повечето лекарства познавам от рекламите, в които пациенти разговарят с лекарите си, а след това танцуват, плуват или ловят риба с внуците си. Има хапчета против холестерол, за кръвното налягане, за повече калций и за плътността на костите.

Но има и други. Три полупразни шишенца, чието съдържание сигурно вече е било разпределено в съответните отделения ПМСЧПСН на кутията до леглото. И когато свързвам названията с рекламите, симптомите със страничните ефекти, нещата си идват на мястото.

Баба ми се е лекувала, с помощта на силни медикаменти, от клинична депресия.

През прозрачните оранжеви стени на шишенцата с хапчета, част от спомените ми се избистрят, а други леко излизат от фокус. Сещам се за баба ми при онази случка с кардинала — колко равнодушна остана. За това, че по време на летните фестивали и празненства тя постоянно намираше извинения да се прибере по-рано от вечерите със съседите и приятелите.

Не сега, Дилайла. Защо двамата с Рики не излезете навън, та да си почина?

Въртя едно от шишенцата в ръцете си, а хапчетата вътре се плъзгат напред-назад. Представям си я сама в спалнята, гълта дузина хапчета преди лягане, а сетне се унася в сън, с тъжните си мисли и самосъжаления. Като се има предвид, че дори не опита да се свърже с мен след онзи семеен скандал, не би трябвало да ме е грижа. Само че мен ме е грижа и докато мисля за нея, сърцето ми се свива на топка.

Порцелановите кукли все още ме наблюдават. В сравнение с техните дълги рокли от кадифе и коприна аз съм почти гола с белия си потник. Вземам един бежов пуловер от полицата до скрина и го навличам през глава, а от статичното електричество косата ми пращи.

Под масата до леглото има купчина книги. Сядам на пода пред тях и издърпвам няколко хорър романа — „Гробище за домашни любимци“ и „Проклятието“ от Стивън Кинг, „Цветя на тавана“ от В. С. Ендриус. Прочитам няколко пасажа, убедена, че комбинация от няколко особено призрачни фрази може да призове духа ѝ и да пренесе послание от отвъдното.

Нищо не се случва.

Все още облечена с пуловера, сядам на ниската табуретка пред тоалетката. Разглеждам гримовите и бижутата, надявайки се през огледалото да я зърна там, в отвъдния свят. Избирам фино колие и го закопчавам на врата си — тънка сребърна верижка, от която виси миниатюрно сребърно сърчице. След това напудрям лицето си с мек розов тампон.

— Какво щях да ти кажа тъй или иначе? — произнасям на глас, втрещена в отражението на сребърното колие в огледалото.

— Може би ще ми кажеш какво търсиш? — чувам глас откъм коридора.

Скачам от табуретката и от уплаха я събарям.

— Мамо, стресна ме до смърт.

— Надявах се да оставиш тази стая на мен и леля ти Рейчъл.

Свеждам очи към краката си, които, както и всичко наоколо, са покрити с пудра от кутийката, която изпуснах, когато реших, че чувам баба ми да ме хока от оня свят.

— Просто си помислих, че...

— Всичко е наред, Дилайла — гласът ѝ е уморен и отпуснат след дългата среща за продажбата на къщата. — Тази седмица смятаме да се захванем с нея.

Посягам към верижката на врата ми и ѝ показвам сребърното сърце.

— Намерих го при бижутата. Но не се притеснявай, нямам намерение да го открадна.

— Престани — въздъхва мама. — Онзи случай в „Блаш“ беше... виж, осъзнавам, че често отсъствам от къщи, че двете не прекарваме толкова време заедно, както по-рано. Наистина съжалявам за това, но ти знаеш колко време и енергия изисква работата ми. Трябва да съм сигурна, че мога да ти имам доверие да се грижиш за себе си, за да ходя на работа, да печеля пари и да мисля за бъдещето.

— Знам. Просто...

— Не, Дел, не мисля, че разбираш на какво напрежение съм подложена в ДКИ. Навсякъде орязват корпоративните бюджети, налага се да работим все по-усърдно, за да запазим клиентите си и да печелим нови. Всичко това изисква допълнителни часове в офиса за целия ми екип. Какъв пример бих дала на останалите, ако се налага постоянно да излизам от офиса, за да тичам след теб и да внимавам да не се забъркаш в нова неприятност?

— Съжалявам. Знам. Аз...

— А тази година е толкова важна за теб. През есента са изпитите за САТ, скоро ще започнем да разглеждаме колежа и да попълваме формуляри... Важно е да не изпуснеш нещата от контрол. Знам, че идването тук не е идеалното решение, но се надявам, че ще използваме времето, за да се пренастроим и когато се върнем у дома след края на лятото, да започнем на чисто. Готова съм да простя, да забравя и да ти дам втори шанс, но само в случай че и ти го искаш.

Тя повдига брадичката ми с ръка и ме погалва с пръсти по бузата.

— Обичам те, Дилайла. Просто искам да си щастлива и в безопасност, разбираш ли ме?

— Да.

— Да вървим тогава. Запази верижката. Стои ти чудесно.

— Ами бъркотията тук? — намирам празната кутийка и опитвам да събера частта от разсипаната пудра, като вдигам облак бял прах.

— Остави. Утре ще мина с прахосмукачката — тя посяга към ключа за лампата и изчаква да изляза след нея. Сигурно има нещо общо с посещението в стаята на баба, при урната с праха и вещите ѝ, но изведнъж ме обзема силно желание мама да ме харесва, да ме разбира, да е искрена, когато казва, че иска да съм щастлива и в безопасност... Не искам да гаси лампата. Не искам да си тръгваме.

— Мамо? — поглеждам я, а ръката ми търси къде да се залови.
— Ами... какво стана на срещата?

Тя не отвърща веднага. Тялото ѝ се накланя напред, сякаш да дойде по-близо, но краката отказват да участват.

— Нищо особено, няма за какво да се притесняваш — казва накрая и съблича официалното си сако. — Обаче... знаеш ли какво, Дел? Изтощена съм, а трябва да проверя пощата, преди да си легна. Може ли да поговорим за това утре?

— Естествено, мамо — мисля, че и тя не си вярва, когато го казва, но кимам и излизам след нея. Прибирам се в стаята си, за да изтупам пудрата от дрехите си, и чувам как затваря вратата на спалнята на Нана.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Не споменавам пред мама, че миналата седмица намерих рецептите на Нана.

Не разговаряме нито за хапчетата, нито за срещата за имота, нито за шоуто на Патрик, нито за това как Рейчъл се отдръпва от нас — денем се крие в мазето да преглежда вещите на Нана, а вечер излиза с Мегън.

Не казвам на мама и за дневника, където излиянията на Стефани стават все по-прочувствени и лични, докато тя потъва стремително в любовта си към Кейси и губи част от себе си. Мисля си за шоуто на Патрик миналата седмица, когато го чух да пее сякаш специално за мен и вече разбирам колко е лесно да се изгубиш в сърцето на другия. Направо е плашещо. Океан без спасителна лодка. Стефани е била нагазила в дълбокото с Кейси и сега, след като съм прочела написаното и вече го знам, когато усещам как думите ѝ нажежават въздуха... не мога да го споделя с мама за нищо на света. Това ще я убие — невероятният контраст между интензивния живот на Стеф върху страниците и студената, непроменима реалност на нейната смърт. Как човек би могъл да приеме, че някой тъй жив, тъй бликащ от енергия, си е отишъл завинаги и никога няма да се върне? Тя има повече право от мен да чете дневника, но дори да смятах, че няма да ѝ навреди... Любов? Страст? Живот? Това са неща, за които ние с мама никога не говорим.

Толкова съм свикнала да я избягвам, че когато почуква на вратата на стаята ми тази сутрин, докато обличам дрехите си за боядисване, известно време не мога да си спомня какво да отговоря, за да я поканя да влезе. Тя влиза и заявява, че иска да поговорим. Че трябва да говорим. Чудя се какво ли съм направила този път.

— Ами, добре — отвръщам. — Какво се е случило?

Мама сяда на ръба на леглото и приглася с ръка нощницата си, въпреки че по нея няма нито една гънка.

— Искаше ми се да поговорим за... Исках да ти разкажа за срещата за къщата — подхваща тя. — Онази вечер бях смъртно уморена, а после направо ми изскочи от ума.

— Няма проблем. И аз забравих за това — излъгвам.

— Оказа се, че тази година градската управа е обявила къщата за паметник на културата с историческо значение. Тя е част от единственото оригинално селище, оцеляло до днес във Върмонт.

— Какво означава това? — питам, докато завързвам връзките на маратонките си. — Трябва да отворим музей или нещо друго?

Мама поклаща глава.

— Не, нищо подобно. Просто ще искат повече документи. Смятат също, че е възможно да намерим купувач и без официалната обява за продажбата.

— О — изправям се и поглеждам през прозореца. Патрик и Ем ми махат от задния двор, готови за бояджийското парти. — Добре. Е, днес ще боядисваме навеса, тъй че...

— Почакай, има още нещо. Родителите ми имат малко спестени пари — явно са били доста разумни с инвестициите, а и все още важат някои от привилегиите на дядо ти като ветеран от войната.

— Това е добре.

— Ще има достатъчно средства, за да ремонтираме къщата и да я предложим на пазара. Разноските за погребението също са платени.

— Чудесно. Благодаря, че ме осведоми. Мога ли да...

— Дилайла, тя е оставила голяма сума за теб. За образованието ти.

— Какво?

— Парите са в специален фонд. Достатъчно, за да покрият по-голямата част от разходите за колежа. Може би и нещо да остане.

Мама отмества поглед към буркана с копчета върху скрина. Очите ѝ се пълнят със сълзи.

— Но... Не разбирам. Не ме е търсила откакто си тръгнахме от Ред Фолс преди осем години. Защо е решила да ми завещава нещо?

Тя се усмихва и се обръща към мен.

— Не знам, миличка. Предполагам, е искала да е спокойна, че си осигурена въпреки... е, въпреки всичко.

— Но след като е била загрижена за мен, защо не ми се обади, не писа? През всичките тези години нямаше никаква вест от нея. Сега се

опитва да се реваншира, като ми плаща колежа. На кого му пука? Мамо, ти имаш спестявания, нали? Не искам нейните пари — потърквам сребърното сърчице на врата ми и си пожелавам да можех да заменя хилядите долари за пропуснатите осем години.

— Дилайла, все пак това е щедро от нейна страна. Не знаем какви са били мотивите ѝ, а нея вече я няма. Така че — няма и да ги научим...

— Та аз дори не я помня, мамо — прошепвам със свито гърло. — Продължавам да се опитвам да видя лицето ѝ или да чуя гласа ѝ, но напразно.

Мама ме прегръща и ме притиска към гърдите си, но не казва нищо. Усещам неравномерното ѝ дишане върху косата си. Приииска ми се да сме обратно в Кий, в деня преди инцидента в „Блаш козметик“. Аз ще се сетя да платя за червилото и ще я убедя да си остане у дома, ще изключа телефоните, ще си поръчаме пица и ще гледаме филми, двете заедно, както някога. Ще пропуснем обаждането на леля Рейчъл и няма да разберем какво се е случило. Тогава няма да се налага да идваме тук, да живея в стаята на покойната ѝ сестра и да се чудя как по дяволите да постъпя оттук нататък.

— Е, добре — мама става от леглото и избърсва очи с опакото на ръката си. — Днес ще е прекрасен ден, а вече свършихте доста работа. Мисля, че трябва да се порадвате на езерото, преди да се появи тълпата туристи за четвърти юли. Навесът може да почака. Обявявам днешния ден за почивен!

Мама пристъпва към мен, но изведнъж спира, сякаш внезапно се е сетила, че е оставила колата със запален двигател. Пъхва ръце в джобовете на халата си и отстъпва назад към вратата. Очите ни се разделят, едва когато се обръща, за да завие към стаята си.

Патрик и Емили са седнали на сянка под навеса. По земята около тях са натрупани кофи с боя, четки и валяци.

— Почивен ден — извиквам им от прозореца. — Да вървим да караме лодки.

Мама и Рейчъл не ме чуват, когато наближавам кухнята, но до ушите ми долитат откъслечни фрази от разговора, който водят шепнешком.

— Клеър — казва Рейчъл, — вместо да се сърдиш на мен, защо не поговориш с нея?

— Знаеш, че не мога — отвърща мама. — Толкова е сложно... и...

— Защото ти го усложни... колкото по-дълго... по-лошо...

— Не смяташ ли, че...?

Слизам още едно стъпало надолу, като внимавам да не вдигам шум и напрегам слух, да чуя още нещо през стената, въпреки чаткането на ножа върху дъската за рязане.

— Не, не смятам — казва Рейчъл. Чат, чат, чат.

— ... да доведе тук... — обажда се мама... — очакваш да кажа?

— ... нямам идея — отвърща Рейчъл. — Ти... аз не бях съгласна... да се справи... Кейси? Чат, чат, чат.

При споменаването на гаджето на Стефани наострям уши. Какво общо има той? Дали знаят къде е сега? Горя от желание да чуя какво си говорят, но ако сляза още едно стъпало по-надолу, ще ме видят.

— ... едва на шестнадесет — прошепва мама. — Ситуацията... особено... няма да разбере.

— Не и осемгодишно дете — обажда се Рейчъл. — Говори с нея... истината.

Изчаквам една минута, но разговорът не продължава, само Рейчъл реже още по-ожесточено зеленчуците. Слизам още едно стъпало и заставам пред тях, а те изведнъж преbledняват като пердетата над прозореца.

— Дилайла? — сепва се мама. — Мислех, че ще излезете навън днес.

— Бях горе, за да се приготвя. А вие за какво си говорехте?

— Какво искаш да кажеш? — мама поглежда Рейчъл.

— Чух ви.

— Кое си чула? — пита тя. — Цяла сутрин говорим за различни неща.

— О, мамо, моля те. Чух ви преди малко. Рейчъл се опитваше да те убеди да ми кажеш нещо. Какво има?

Тя отново поглежда сестра си, но Рейчъл е отдадена на задачата да нареже морковите и не отвърща на погледа ѝ.

— Двете с леля ти обсъждахме някои подробности от завещанието — казва мама. — Казах ѝ, че съм ти споменала за фонда

за колежа. Трябва да доуточним още някои неща с адвокатите ѝ, за да получим достъп до парите за ремонта и за надгробния паметник. Нищо от тези неща не е твоя работа, за да се тревожиш.

Някак си не мога да свържа „сложен“ и „Кейси“ с подробностите от завещанието и надгробния паметник, но мама очевидно не желае да каже повече, а Рейчъл все едно е навън с Мегън, ако се съди по приноса ѝ към разговора.

— Чудесно — грабвам една ябълка от купата на масата. — С Патрик и Емили отиваме да караме лодки на езерото. Ще се прибера преди вечеря.

— Довечера ще сервирам вегетарианско чили — уведомява ме Рейчъл, сякаш новината заслужава аплодисменти. — Голям хит на „Сънданс“.

— Звучи добре. До скоро.

— Дилайла? — вика ме мама, когато стигам вратата. — Не забравяй да си сложиш спасителна жилетка. Не искам да пострадаш.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Ей, хора, знаете ли нещо за Кейси Конрой? — питам, докато вървим към кея, където дават под наем лодки и водни колела.

— Никога не съм го чувала — отвърща Ем. — Обаче аз съм тук отскоро.

— Струва ми се, че в Ред Фолс няма хора с фамилия Конрой — добавя Патрик. — Името не ми е познато, но мога да питам тате. Сигурно ще знае нещо.

Пристягам спасителната жилетка на синьо-жълти ивици над тениската си.

— Не, не му казвай нищо. Просто напоследък чух това име няколко пъти. Мисля, че е познавал мама и Рейчъл — отново не споменавам за дневника, нито за подслушания днес разговор, нито за буквите, издълбани в дъските под леглото. — Знаете каква съм? Като ми влезе нещо в главата...

— Добре — разсмива се Патрик, — постарай се да го избиеш от главата си, а ние отиваме за лодките.

Докато двама с Емили отвържат каяците и ги завлекат до брега, мислите ми се пренасят от мама и Рейчъл върху другата новина от сутринта — попечителския фонд на Нана. В продължение на осем години тя сякаш нямаше внучка. Въпреки това се е погрижила да ми остави пари, достатъчни, за да платя цялото си образование. Десетки хиляди долари. Защо не ги е завещала на града или на Националната фондация на санбернарите? Нейна ли е вината, задето си тръгнахме от Ред Фолс и нима се е надявала да й простя, ако ми плати? Ами ако не ме приемат в колеж? Или ако реша да не уча? Трябва ли да върна парите? Ще слезе ли тя от другия свят, за да ме преследва?

И какво общо има Кейси Конрой с всичко това?

Тази песен никога не свършва... тя върви от уста на уста сред приятелите...

— Дилайла? — вика ме Ем. — Идваш ли? — Двамата с Патрик вече са във водата, единият в червена, а другият в синя лодка. Чакат ме

да се присъединя към тях.

— Съжалявам — тръсвам глава, за да пропъдя всички въпроси и хващам борда на жълтата лодка, предназначена за мен. Добутвам я през пясъка до водата и стъпвам вътре, първо единия крак, после — другия. След няколко колебливи опита успявам да се кача и да се задържа достатъчно дълго, за да наглася греблото върху краката си.

И това е последният път, когато съм във вертикално положение за цялото приключение с каяците.

— Като за първи опит, не беше толкова зле, нали? — питам Патрик и се хващам за него, когато се спъвам на влизане в „Райските пайове на Алфи“, пицарията на ъгъла до кафенето на Луна.

Патрик повдига вежда.

— Е, не можа да се удавиш, ако това имаш предвид.

— Не се притеснявай, Дел — успокоява ме Емили и дръпва стол за мен. — Следващият път ще ти е по-лесно. Ще се справиш по-добре.

Патрик се размива:

— Някой да е казал, че ще има следващ път?

— Хей! Със сигурност не съм единствената пострадала при подобни занимания, нали така?

— Не, не си — отвърща Патрик. — Хората постоянно получават травми, когато карат каяк. Обикновено не очакват лодката да се обърне и гълтат вода. Или пък изпускат каяка върху пръстите на краката си, докато го носят на брега. Други получават разтежение в раменните мускули, ако гребат прекалено усърдно. Но през всичките лета, които съм прекарал край езерото, не бях чувал някой да е получил травма на коляното от водата, когато на пет метра няма нито лодка, нито друг човек.

— Вълните ме събориха! — отвърщам аз ядосано. — Не ги видях. И наистина можех да се удавя. Емили? Кажи му и ти.

Ем се усмихва.

— Дел, не беше влязла дори до коленете. Честно казано, не знам как можа да се пребиеш.

— И как успя да паднеш от лодката поне единадесет пъти — добавя Патрик и слага отпреде ми чаша кока-кола. — Не че съм ги броил специално.

— Загубих равновесие.

— Пълен провал! — извикват Емили и Патрик в един глас и се заливат в смях, когато вдигам крака си върху съседния стол.

Тримата си разделяме пица със сирене и голяма гръцка салата и макар че коляното ми пулсира от болка, не спирам да се смея и дори насърчавам шегите им, защото те ме спасяват от равносметката, която без съмнение се налага — че мама умишлено крие нещо. Нещо, което засяга мен. Нещо важно.

И Рейчъл знае какво е то.

— Какво е станало с коляното ти? — пита мама, когато се прибирам накуцвайки с Патрик и Емили.

— Нищо особено, драскотина — отвърщам и грабвам няколко шоколадови десертчета. Върху масата са строени цяла армия от порцеланови фигурки, предвождана от куклите от стаята на Нана.

— Какви са тези неща? — питам.

— Дойде оценителят — отговаря ми Рейчъл. — Съгласи се, че ще е най-добре да продадем къщата мебелирана, за да не се налага да продаваме мебелите поотделно. Повечето от останалите вещи ще изложим на гаражната разпродажба, но сред тях, оказа се, има и една ценна изненада. Ако не намерим сами купувач, можем да я продадем на търг — Рейчъл посочва една синьо-бяла порцеланова купичка, с формата на крава.

Патрик измучава.

— Това смехотворно нещо се оказа син холандски порцелан от Делфт, от началото на седемнадесети век — обяснява Рейчъл.

Ем вдига кравата, за да я разгледа отблизо.

— Не е толкова смешна. Дори мисля, че е много симпатична.

— Да, така каза и оценителят — засмива се Рейчъл. — Симпатична като за четири хиляди долара. А беше скрита в мазето, в кутията с коледни играчки.

— Четири хилядарки? — Ем бърза да остави кравата обратно на масата, по-далеч от ръба.

Отварям кофата за боклук, за да изхвърля опаковката от десертчето и виждам вътре шишенцата от скрина на Нана —

прозрачно оранжево стъкло, сред органичните отпадъци — черупки от яйца и утайка от кафе.

— Цялата стая на Нана ли изчистихте днес? — питам.

— Почти — отвърща мама и продължава да търка плота в кухнята с настървение, което би ужасило всеки микроб. — Оставихме книгите и бижутата, ако искаш да ги прегледаш. Но едва ли има нещо особено ценно.

Куклите върху масата изглеждат засегнати, но премълчават, както е прието в семейството ни. Така постъпвам и аз, като оставям капака на кофата за боклук да се затвори и да скрие шишенцата с лекарства.

По-късно, когато Патрик и Емили си тръгват, а Рейчъл отива до „Краснърс“ за плодове, наливам в две чаши студен чай и сядам до мама на верандата.

— Забавлявахте ли се на езерото? — пита ме тя и отпива от чая си.

— Изкарахме си страхотно. Патрик ме учи да карам каяк.

— Как е коляното ти? — тя се навежда да го огледа.

— Нищо ми няма. Та, за какво спорехте с Рейчъл сутринта?

Виждам как се променя изражението ѝ, когато се обляга назад в люлката и поглежда към алеята за колите.

— Какво искаш да кажеш? Кога?

— Сутринта. Преди да изляза.

Мама поклаща глава.

— За нищо. Казах ти. Само юридически подробности от завещанието.

— Звучеше така, сякаш се карахте.

— Тя каза нещо, което ме засегна.

— Нещо за онова, което се случи преди осем години?

Мама се обръща да ме погледне. Пръстите ѝ са побелели от силата, с която стиска чашата със студен чай.

— Дел, защо си така обсебена от тази тема? Разбирам, че не ти е било лесно, вероятно и аз съм могла да постъпя по друг начин, но трябва да ме чуеш. Няма нищо тайнствено. Случва се семействата да развалят отношенията си. Да се разделят. Понякога няма хепиенд или логично обяснение, трябва просто да приемем нещата и да продължим нататък. Понякога наистина е толкова просто.

— Обаче аз съм сигурна, че криеш нещо от мен — заявявам упорито, опитвайки се да не обръщам внимание на собствените си угризения за това, че пазя в тайна дневника на Стефани.

Мама слага ръка върху моята, но дланта ѝ е леденостудена и неумолима.

— Наистина, Дилайла. Няма смисъл да ровим миналото. По-добре се концентрирай върху себе си и целта да не изпуснем нещата от контрол. Това се иска от теб сега. Това се иска от всички ни.

След това става и се прибира в кухнята, при бюрото и лаптопа, преди да успее да я притисна повече. Влизам след нея и сядам до кухненската маса, край чудата групичка бабини вещи.

Не мисли за това, Дилайла. Просто не можем да се върнем там. Така ми отговаряше мама всеки път, когато питах за баба след скарването. Всяко лято приготвях куфарите си за Ред Фолс и плачех, докато тя ги разопаковаше безмълвно. Накрая се отказах да стягам багажа, престанах да мисля за Нана и малкия Рики, за кардинала и светулките край езерото. Спрях да питам. Спрях да се чудя. Оставих Нана и Папа и цялото сънливо градче Ред Фолс да избледнеят и да потънат в богатата колекция на семейство Ханафорд от неща, които не споменаваме.

Докато гледам гърба на мама и ръцете, които пригладват косата, за да сложат телефонните слушалки, започвам да мисля, че сигурно аз греша, а мама е права. Семействата постоянно се карат. Може би наистина е толкова просто. И може би трябва да спра да търся истина, строшена на парчета и погребана тъй грижливо и тъй дълбоко в земята от толкова ръце, че вече никой не помни къде са парчетата.

Мама въздиша леко и сяда на бюрото. Въздухът в стаята се променя, наелектризира се, както пред буря. Тя прочиства гърлото си и аз очаквам лампите да започнат да мигат, уредите да засъскат, бушоните да изгърмят и да настъпи пълен мрак.

Само че не се случва нищо подобно.

— Здравей — казва тя в слушалката. — Аз съм. Благодаря за имейла. Файловете по проекта са на един диск в офиса ми. Трябва да има четири снимки и един видеофайл. Добре.

Обръщам очи към фигурките на масата.

— Мууу — прошепвам на кравата, но тя не ми отговаря.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Едно специално кафе и едно шоколадово-лешниково лате с допълнителна сметана — обявява Луна. — За сметка на заведението.

— Благодаря ти, Луна — вземам поръчката си от бара, щастлива, че тази вечер мама и леля Рейчъл отново имат среща за продажбата на къщата. През седмицата, откакто подслушах разговора за Кейси, а след това мама категорично го отрече, успешно избягваме директните нападки. Дали от чувство за вина, от разсеяност или заради обещания втори шанс, ограниченията върху свободното ми време са по-леки, а двете с мама без усилие се връщаме към обичайното си поведение — да се разминаваме сякаш другият не съществува. Тази вечер съм особено доволна, че съм навън, далеч от неловкото мълчание, което се просмуква през стените на къщата. Далеч от дневника, който ме призовава от чекмеджето на скрина. Далеч от урната на баба и кутията с праха на кучето й. Далеч от миналото, макар и само за един час.

Поглеждам към другия край на кафенето, където Патрик подрязва новите струни на китарата си. Луна подвиква след мен да взема вкъщи непродадените кифли. Мисля си за Емили — открита, непринудена, без предразсъдъци. За Мегън, която идва почти всеки ден, за да помага на леля Рейчъл. Хората, които срещнах в Ред Фолс, които се появиха в живота ми това лято, по силата на странни и трагични обстоятелства... те знаят колко шантави са всички от семейство Ханафорд и въпреки това не ни съдят. Не искат нищо в замяна. Не предполагат. Те просто са тук, наоколо. Спокойно чакат да ни опознаят, да бъдат с нас. За тези хора има специална дума. Понякога си мисля, че съм съвсем близо до знанието, че виждам отговорите на всичките си въпроси, но не ми стига съвсем малко, за да ги стигна, като ябълки, които са твърде високо на дървото. Но тази вечер протягам пръсти към небето и имам чувството, че улавям отговора. Думата.

Приятели.

— Имаш ли нещо против да останем още малко? — Патрик пита Луна откъм сцената, където упражнява акорди с новите струни. Луна вече е обърнала на обратно табелката „Отворено“ и двамата с Патрик сме единствените останали клиенти. — Работя върху нова песен, а не съм съвсем готов.

— Останете колкото искате — отговаря тя. — Просто заключи добре, когато си тръгнете.

Щом тя излиза, кафенето потъва в тишина. Остава единствено жуженето на хладилните витрини и лампите на тавана. Когато я няма обичайната тълпа посетители, помещението живее различен живот. Въздухът мирише на прясно смляно кафе. Сребърната луна и звездите, които висят от тавана, отразяват светлините отвън. Очите на Патрик, ясни и екзалтирани, докато композира музиката си. Тук. Сега. Ние двамата. Сами.

— За какво си мислиш? — обажда се той.

— За приятелите.

— Липсват ли ти?

— Приятелите от Кий? Не, наистина не ми липсват. Странно. Там имах познати. Може да ги наречем приятели. Поне аз ги смятах за такива. Срецахме се вечер, ходехме на едни и същи купони, винаги се намираше нещо за правене през уикендите. Но тази година всичко се промени и сега, няколко седмици откакто съм тук, да ги наричам приятели... не ми звучи правилно. Доволна съм, че бяха наоколо, за да си прекарвам добре с тях. Но с нищо не спечелих правото да ги наричам приятели. Има ли някакъв смисъл в това, което казвам?

— Абсолютно — кима Патрик. — Миналата година преживях същото с един стар приятел от училището в Ню Йорк. Не сме се карали, но изведнъж се отчуждихме. Попаднахме в различни компании, няколко пъти опитахме да излезем заедно, но никак не се получи. Кофти работа, защото всъщност беше голям пич.

— И какво стана?

— Ами, разделихме се. Всеки по-различен път. Когато го срещна случайно, се държим приятелски. Но вече не си ходим на гости през уикендите, не се срещаме след училище, за да караме колело.

— Мъчно ли ти беше?

— Отначало да, но тогава осъзнах, че съм се уловил като удавник за нещо, което вече не съществува. Че човекът, който ми липсва, вече

не е същият. Хората се променят. Нещата, които харесваме или мразим, също се променят. И дори по цял ден да се молиш да не е така, нищо не можеш да направиш.

— Така е. Знам го от опит.

— А приятели, истински, верни приятели... На няколко пъти повярвах, че съм срещнал такива хора, че винаги ще си останем близки. Но годините минават и аз все по-често се сещам какво ми каза веднъж баща ми: „Обикновено човек може да преброи на пръстите на едната си ръка истинските приятели, които е срещнал през целия си живот. Понякога и един пръст стига. Но точно тези хора трябва да пазиш на всяка цена. И аз не бих заменил никой от тях за стотици други. Предпочитам да съм съвсем сам, отколкото да съм заобиколен с хора, които просто си прекарват добре.“

— Разбирам го — казвам, мислейки си за всички случайни познати, както и за онези, които ту идват, ту си отиват. Но когато Патрик ми се усмихва, тъгата изчезва и поне за миг всичко е наред.

— Така, а сега гледай! — Той се навежда зад сцената, намалява осветлението в кафенето и включва кръглите цветни прожектори, които осветяват естрадата отпред и отстрани.

— Луна ги инсталира миналия уикенд. Каква разлика, нали? Мястото не е голямо и звукът се чува идеално. Не се налага да надуваме усилвателите. Най-неприятно е, когато публиката се разсее. Не се случва често, но не е приятно да се опитваш да ги надвикаш. И то не защото не чуваш добре, а защото знаеш, че никой не те слуша. Прожекторите ще помогнат да задържим вниманието им. И тогава ще остане единствено аз да работя по-усърдно, за да ги разчувствам повече.

— Патрик, чух те как пееш и не разбирам как някой може да остане равнодушен!

— Не всички, които идват в кафенето, идват заради мен. Някои се интересуват повече от кафето. Или от сладкишите. Други предпочитат да се занасят с Емили.

— О, може и аз да съм била тук, за да се занасям с Емили. Да съм казала обратното? Само че да се закачаш с Емили и да се наслаждаваш на твоята музика не се изключват взаимно.

— Така ли?

— Така.

— Добре, че стана въпрос и си поговорихме. Ще трябва да предупредя Ем, че сме съперници. Тя е опасна конкуренция, особено що се отнася до външния вид. Много по-симпатична е от мен.

Разсмивам се и навеждам глава, отчасти за да скрия факта, че сигурно съм се изчервила като домат. Ем наистина е симпатична. И забавна, и готина. Тогава защо той не я харесва? Или не е така?

— Не каза ли, че трябва да упражниш нещо? — питам. — Да го чуем.

— Е, добре, Ханафорд. Печелиш. Ела тук — той посочва с ръка да седна пред него, подава ми перцето си и дръпва струните с пръсти. Коленете ни се докосват. Разделя ни единствено китарата и набиращата сила музика.

Когато пее, Патрик затваря очи и лицето му става едновременно съсредоточено и спокойно, сякаш поема на дълго, вълнуващо пътешествие през красиви места, но трябва да следи внимателно пътеката. И въпреки че песента още не е завършена, гласът му гали кожата ми и аз настръхвам. Мелодията ме отнася далеч от всички разочарования и скрити тайни, изпитвам единствено удивление и чувство за свобода, чиста и безкрайна. Дори не съзнавам, че очите ми са затворени, докато музиката не спира. А със заглъхването на последната нота, върху устните ми, лека като снежинка, каца целувка и почва да се топи. Усещането е невероятно, уникално и абсолютно различно от всичко, което съм изпитвала досега. Патрик ме дръпва по-близо, а сребърното сърчице на врата ми звънва леко като дъждовна капка върху струните на китарата.

Целувката ни става по-дълбока. Препускащите ми мисли забавят ход, страховете и притесненията избледняват, а аз се отдавам на емоцията, наслаждавайки се на всеки миг. Само аз и той. Светът отвън сякаш е затаил дъх и ни чака да свършим, за да види какво ще се случи и дали след това ще си спомня как да вървя.

Но когато Патрик се раздвижва, за да издърпа китарата, магията се разваля. Осъзнавам колко сме близо, твърде близо, толкова, че въздухът не ми стига, за да си поема дъх, и няма какво да му попречи да стигне до истинската Дилайла.

— Съжалявам — изтърсвам. — Аз, хм... Трябва да тръгвам. Трябва да отида в... Ами, обещах на мама по-късно да ѝ помогна и трябва да вървя.

— Сигурна ли си, че майка ти не може да почака няколко минути? — пита Патрик. Усмива се, но в очите му личи разочарование.

— Да.

— Добре. Ела.

— Не... искам да кажа, да, сигурно може да почака — изправям се и изтупвам късите си панталони, за да спечеля дистанция, преди да ме убеди да остана. — Знаеш каква е майка ми.

— Не, добре съм. Всичко е наред. Харесах песента. Много напомня Боб Дилън. — Ако думите ми бяха стъпки, досега щях да съм се спънала в тях и да съм си счупила и двата крака. — Просто се сетих за обещанието и за мама. Лошо съвпадение.

— Е, не се притеснявай за това. Ще те изпратя. Само да прибера тук и...

— Няма нужда. Добре съм. Трябва да се прибера преди тя да откачи. Съвсем бях забравила за нея, а сега закъснявам. Ще се видим утре, нали?

Не давам възможност на Патрик да отговори или да ме улови в мрежата на смутения си поглед и изхвърчам през вратата. От нощния въздух капчиците по кожата ми кондензират. Нужни са ми няколко секунди, за да осъзная, че просто стоя и треперя.

Дилайла, спомни си — първо единия крак, после — другия.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

По-късно, когато съм сигурна, че мама, Рейчъл, Патрик и всички останали в Ред Фолс спят, слизам боса по стълбите, излизам на верандата, като внимавам за скърцащото трето стъпало. Продължавам надолу по улиците, стиснала в ръка дневника на Стефани, далеч от къщата на Нана, покрай дома на Патрик, чак до другия край. На светлината на единствената улична лампа на „Мейпъл теръс“ протягам ръце, представяйки си, че светлината е силово поле, което бди над мен като ангел-хранител и прогонва мрачните сили. Когато всички са в леглата, във Вермонт е толкова тихо, че песента на щурците ме обгръща и става все по-силна и по-силна, докато не се слива с ритъма на сърцето ми — същото меко туптене, същото глухо бучене, същото басово жужене на хиляди неща едновременно, които карат земята да се върти около оста си.

Понякога се чудя дали целият ми живот ще мине така — в сянката, очаквайки да се случи нещо. Очаквайки някой друг да направи нещо. Нещо ново, различно, шантаво и изумително. Толкова отдавна съм там, оставям други да мислят вместо мен, докато аз се нося по течението, без посока и без ясна мисъл. Реагиране. Търсене на внимание, както го нарече мама. Импулсивно. Отчаяно.

Сещам се за Фин и за срещите ни в гората. Мисля си за Патрик, за Стефани и Рейчъл, за мама и мъртвия ми баща-журналист и мъка стяга гърдите ми. Изпитвам желание да се махна оттук, да избягам, да се кача на някой самолет с малък черен бележник в ръка, да обикалям села и градчета и хорските домове, докато не разбере как се е чувствал баща ми онзи ден в Туксар, срещу дулото на пистолета, опрял молив върху хартията, съзнавайки, че съдбата му е в ръцете на момче, което още няма мустаци.

Сядам на тротоара под лампата и разтварям дневника върху коленете си.

Мило дневниче,

Четири часа сутринта е, а аз не съм спала от два дена. Главата ми бучи, клетките на тялото ми бучат, всичко около мен бучи. Мама наистина ме ВЛУДЯВА. Трябва да се махна, да напусна града, да отида другаде. Няма значение къде.

К. ми обеща, че ще ме отведе оттук. Че ще заминем скоро, ще отидем далеч и никога няма да се върнем. А когато ми каза: „Стефани, обещавам ти, обещавам ти, че можеш да имаш целия свят, стига да го поискаш“, аз го целунах, абсолютно убедена, че наистина го мисли. Отвърнах му, че ще го обичам с цялото си сърце и душа до края на света и бях напълно искрена. А когато ни видях да се целуваме, старецът, който продава пуканки на дъсчената алея до плажа, се усмихна.

Колко още? Колко ли трябва да чакам, за да се разходя по улиците на някой нов град, да срещна нови лица, които се усмихват, само защото виждат колко сме влюбени?

Стеф

У дома хората не се усмихват, когато ме виждат с Фин. Те просто зяпат. Първия път, когато на един купон отидох с него в гората и излязох оттам с оплетени в косата ми листа и без една обувка, започнаха да шушукат и това ме накара да се почувствам войнствено, като принцеса на елфите. Фин никога не ме попита за тайните ми, за мама или за естеството на нашето приятелство. Не му пукаше. Стигаше му, че съм с него. С него аз бях безстрашна. Луда. Жива. Предизвикателна в стил „О, да, така ли? Кажете го. Предизвиквам те.“

Обзалагам се, че същият е бил и Томас Девлин и това го е убило. Но поне е усетил нещо. Личи от статиите му — винаги от далечни места, винаги стегнати, спиращи дъха, думите му се изсипват върху страниците като ниндзи и дебнат, готови за унищожителна атака. Това ли е неговото завещание към мен? Това ли е генетичното ми наследство? Луда. Жива. Предизвикателна.

Когато се прибрах у дома след онзи купон и първия път с Фин, намерих в косата си издайническа борова клонка. Скрих я в една кутия за обувки под леглото, за да не забравя онзи момент, мига, когато Фин ме погледна през пламъците на огъня, кимна едва забележимо към гората и вдигна въпросително вежда.

Какво ще кажеш?

Добре, хайде.

Но това не е любов — не и любовта на Стефани и Кейси. Връзката ми с Фин по-скоро прилича на връзката на родителите ми. Звучи някак сюрреалистично, не ми е лесно да го призная, но е вярно. Не съм влюбена в него. Влюбена съм в начина, по който умее да изтрива нещата. Именно затова задържах боровата клонка. Не пазя спомена за онази нощ от копнеж или заради романтиката. Помня я, за да забравя.

Обаче сега, когато опитвам да се изгубя в мъглата на забравата, гласът на Патрик разсича мрака. Виждам го как пее със затворени очи. Вместо да избледнеят и да изчезнат, мислите ми се умножават, стават по-интензивни, блъскат се една в друга като притоци в планински поток, криволичат и се разделят, но накрая отново се вливат в една и съща река — онази целувка.

Затварям дневника и си поемам дълбоко дъх, задържайки нощния въздух на Върмонт в гърдите си. Щурците продължават да пеят, а аз се питам дали леля ми е била щастлива и изведнъж... неусетно започвам да си тананикам песните на Патрик, повтарям отново и отново думите, които съм запомнила, и стискам здраво перцето му, прибрано на сигурно място в джоба ми.

А забравата вече не е решение.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Утре е четвърти юли — обявява мама, докато си налива кафе и включва мобилния си телефон да се зарежда.

— Така ли? — миналата година прекарах празника с други хора в Севън майл крийк, върху одеяла и сгъваеми столове, а мама беше в Чикаго по работа. Изобщо не видяхме фойерверките, обаче и никой не се интересувахе от тях.

— Вие, младежи, трябва да отидете на фестивала „Шугърбуш“ — продължава тя. — Сигурна съм, че още има карнавал. Помниш ли? Обикновено прекаляваше със захарния памук и на виенското колело те заболяваше стомах. Патрик винаги беше като залепен за теб.

— Благодаря, че ми напомни.

— Вярно е. Не те оставяше, дори когато повръщаше. Горкото момче.

По кожата ми ползват мравки, когато се сещам за снощи. Не се притеснявай, мамо. Мисля, че вече го е преодолял.

— Спомням си този случай — обажда се Джак от зимната градина. — Наложил се да изхвърлим фланелката му.

— Прекрасно. Много мило, че ми каза.

— Пак заповядай, Дилайла. Пак заповядай — той пуска бормашината и аз трябва да викам, за да ме чуе мама.

— Ще питам Патрик дали иска да отидем утре.

— Добре. А сега трябва да се хващам за работа. Офисът е затворен утре за празника, но това означава двойно повече имейли вдругиден. Вие имате ли план за днес?

— Мисля, че от мен се очаква да помогна на Рейчъл за разпродажбата — отвръщам. — Патрик ще дойде, за да работи по пода на зимната градина с Джак. Ще говорят за...

Бзззз.

— Съжалявам, Дел. Ще се кача да говоря горе, там е по-тихо. Но да знаеш, че наистина оценявам помощта ти. Справяме се отлично.

Не споделям с Рейчъл за целувката, но тя продължава да ми обяснява за Любовниците — картата, която изтеглила снощи, когато попитала Вселената за мен. А когато гласът на Патрик ме праща в мазето със свръхзвукова скорост, тя няма нужда от кристална топка, за да схване положението. Помолвам я да измисли нещо, за да ме прикрие, а тя ми отвръща със заговорническа усмивка.

През целия ден Патрик непрекъснато влиза и излиза от къщата, а с помощта на Рейчъл аз успявам да го избегна до късния следобед. Щом видя, че приближава, слизам в мазето да пренареждам кутиите с дрънкулки. Но точно пред вечеря, когато изнасям кашон с принадлежности за къмпинг, ето го насреща ми — със златисто кехлибарените си очи и игривите си трапчинки. Дърпа ме обратно надолу по стълбата, взема кашона от ръцете ми и го оставя на пода, и така помежду ни не остава друго, освен въздух и прах.

— Цял ден се чудя къде си — започва той. Толкова е близо, че дъхът му облизва устните ми. — Снощи се разтревожих за теб. Надявам се, че не съм те изплашил.

Поклащам глава, забила очи в пода, така че косата ми да скрие усмивката.

— Значи няма проблем? — пита той.

— Всичко е наред.

— Радвам се да го чуя — той повдига брадичката ми, докато очите ни се срещнат, а устните му докосват моите, отначало съвсем леко, като пухчета от глухарче, литнали във въздуха, когато някой си е намислил желание. Сетне целувката му става по-трескава. Жадна. Задушаваща и отчаяна, а аз не искам да свършва. Досега никой не ме е целувал така — нито Фин, нито въображаемите гаджета-звезди в главата ми, дори в най-смелите ми сънища.

Горе се отваря и затваря врата и Патрик се отдръпва, оставяйки ме напълно объркана и замаяна, опряла гръб на стената, за да не се изпари тялото ми като дълга, страстна въздишка.

— Трябва да отида с баща ми до склада за дървесина — обаждат се Патрик. — Но утре ще се видим за фестивала, нали?

Не съм в състояние да говоря, затова мълчаливо кимам. Вероятно ще се наложи да измисля алтернативен метод за комуникация, например писане на знаци върху пръстта или почукване по главата с

помощта на морзовата азбука, защото очевидно съм изгубила всякакъв контрол върху онази част от мозъка, която отговаря за речта и формулирането на думите.

— До скоро, Дилайла — усмихва се Патрик, вдига кашона с принадлежности за къмпинг и изчезва нагоре по стълбите. Чувам го да говори с Рейчъл и Джак в кухнята, да бъбри свободно за предстоящата разпродажба, за гвоздеи и бургии за бормашината, споменава нещо за времето и други теми от общ характер, докато аз стоя тук сама, неспособна да се сетя дори как се казвам. Сещам се единствено, че името ми започва с Ди и завършва на ла.

На другия ден Патрик ме чака отвън, както обеща. На пръв поглед си е същият, освен в очите. Те са все така златистокехлибарени, само че по-дълбоки. По-ясни. А когато се преместват от лицето ми върху устните, кожата ми се наелектризира и стомахът ми се свива на топка.

— Къде е Ем? — питам аз, усещайки липсата ѝ по-осезаемо заради това ново нещо, което се заражда помежду ни.

— Двете с Мегън ще помагат в павилиона на Луна — обяснява той. — Ще раздават безплатни сокове с лед, така че ще има голяма навалица.

— Цял ден?

Патрик се размива.

— И цяла нощ. Да не те е страх да останеш насаме с мен, Ханафорд?

— Не — още докато го казвах, усетих, че цялата треперя. — Просто се чудех къде е Ем.

— Не може да те спаси — обявява той и ме прегръща за нова целувка по пътя към главната улица.

Годишният парад по случай четвърти юли и фестивалът „Шугърбуш“ наистина са това, което обещава плакатът... дори повече. В езерото плуват състезатели по търкаляне на пънове, облечени в специални фланелки. Дечурлигата милват с оцапани с кленов сироп пръсти муцуните на кафяво-бели понита, които обикалят в кръг. Мажоретки с жезли, тромпетисти и знаменосци с национални знамена в ръце маршируват заедно по главната улица. Всички лакомства са

щедро напоени — от световноизвестното реване, до фунийките с ванилов сладолед, украсени отгоре с курабийка с кленов сироп във формата на листенце. Патрик прави грешката да ме помоли да поддържа неговата фунийка, докато хвърля топки по бутилки от мляко, подредени като пирамида.

— И... ето че имаме победител! — извиква в микрофона мъжки глас, когато облизвам последните капки от сладоледа му от пръстите си. — Избери награда за красивото момиче!

— За теб е — Патрик коленичи пред мен, стиснал един плюшен лос в протегнатите си ръце.

Притискам играчката към гърдите си.

— Благодаря ти. Ще го обичам винаги. Ще го нарека Холдън Кофийлд.

— От книгата?

— Да, от книгата. Четеше я, когато те видях за пръв път.

— И помниш това?

— Това е една от любимите ми книги — отвърщам.

— Направо ме разбиваш.

— Патрик, не говори така пред Холдън Кофийлд! — закривам с ръце клепналите уши на лоса, надявайки се, че нито той, нито Патрик ще забележат руменината, която покрива бузите ми.

— Хайде — Патрик ме прегръща и ме повежда към гигантското виенско колело. — Гледката е невероятна! Можеш да видиш цялото езеро, спомняш ли си?

За последен път съм се возила на виенско колело тук, преди осем години. Една пълна обиколка, десетки метри над земята, увиснала над тротоара в малка метална кабинка без стени, защитни колани или парашути... точно каквото го помнят мама и Джак.

— Дилайла, добре ли си? — Патрик се опитва да откопчее ръцете ми от предпазната преграда над коленете ми.

— Да, добре съм.

Какво ме бе посъветвала Рейчъл? Да си поемам дълбоко дъх? Вдишай... две... три... Издишай... две... три.

Патрик пуска побелелите ми като сняг пръсти и ме прегръща.

— За да видиш най-хубавата гледка в Ред Фолс е желателно да си отвориш очите.

Разсмивам се и за миг забравям за страха си, но не достатъчно, за да отворя очи.

— Слушай. Ако паднем оттук, от тази височина и при тази скорост, със сигурност ще се пребием. Дори няма да усетим.

— Е, ако погледнем нещата по този начин...

— Довери ми се, става ли? Всичко е наред. Виж, Холдън Кофийлд не се страхува.

Отварям очи и въздъхвам дълбоко. Опитвам да се фокусирам върху ръката на Патрик върху рамото ми. Със свободната си ръка той държи пред очите ми плюшения лос, за да видя изкуствената му усмивка.

— Погледни — Патрик посочва напред, точно когато колелото спира на най-високата точка, за да се качат нови пътници. Долу, на земята, тълпата се вие като гигантска змия, която пълзи. Чувам писъци откъм другите панаирни атракции, които се въртят, люлеят и преодоляват гравитацията. От всички страни се носи музиката и аромат на печено месо. Мъжете се надпреварват да блъскат силомерите, а децата ядат розово-син захарен памук.

По-нататък, отвъд главната арена на карнавала, езерото Ред Фолс проблясва под лъчите на залязващото слънце. Виждаме доброволците, които проверяват фойерверките, заложили върху огромна плоскодънна лодка, закотвена посред водата. Тук горе ние сме великани, заключени в железните си клетки, докато мравките долу се трудят неуморно, а във въздуха се стрелкат чайките.

— Мисля, че ще стане страхотна снимка — обажда се Патрик и вади мобилния си телефон. — Само че трябва да се облегнеш леко насам. И да държиш очите си отворени. И да се усмихваш.

Старая се да изпълня всичките му изисквания, без да пускам предпазната преграда. Той отваря телефона и щраква, миг преди колелото да се завърти отново и отново, докато вече не мога да различа къде е небето и къде езерото — и двете еднакво сини, красиви и ярки, толкова близо, че можеш да ги пипнеш.

Увиснала в кабинката на върха на света, стиснала Холдън Кофийлд под мишница, докато ръката на Патрик лежи върху коляното ми, поглеждам към панаира и си представям, че виждам мама и Рейчъл. Представям си, че те вървят с Нана, бутайки инвалидната количка на Папа. Поглеждат нагоре към мен и ме снимат. Рейчъл яде

захарен памук. Папа пуска в устата си къдрави картофки, а мама ми маха със свободната си ръка и не спира да се смее.

Колелото се завърта. Въображаемите членове на семейство Ханафорд изчезват. Но Патрик все още е тук, наблюдава ме, вдига ръце към лицето ми, затваря очи и ме целува. Устните ни са топли и сладки като кленов сироп и остават залепени до края на спускането надолу.

След като обикаляме всички атракции за възрастни и половината от детските, след като минаваме шест пъти от единия до другия край на панаира, след като посещаваме павилиона на Луна и помагаме на Емили да раздава безплатни напитки, след като се прощавам с голяма част от парите си в играта с водни пистолети, а Патрик поръчва карикатура на трима ни с Холдън Кофийлд, небето започва да помръква и ние намираме прекрасно място за гледане на фойерверките над езерото. Когато шоуто започва, децата от Ред Фолс тичат между одеялата, размахват светещи в тъмното герданчета и пищят, когато фойерверките се изсвистят и експлодират в небето, а сетне към земята полетят водопади от бели звезди, като клони на плачеща върба.

— Тези са ми любимите — заявявам. — Подсещат ме за любимите ни дървета. Помниш ли как се криехме под тях?

— Под плачещите върби, ли? Да — отвръща Патрик. — Все още ходя там понякога. Просто лежа отдолу и гледам небето през клоните. Там горе има друг свят.

— Имам идея — ставам и го дръпвам да ме последва. Промъкваме се зад хората, зад сергиите, които продават рози, хотдог, понички и още сладкиши с кленов сироп. Завиваме към езерото и изкачваме невисоко възвишение. Най-после намирам няколкото плачещи върби, които забелязах при злополучния ми опит да карам каяк.

— Тук — посочвам най-голямата върба. Клоните ѝ докосват земята като огромен парашут. — Както в доброто старо време.

Патрик се усмихва, разтваря клоните пред мен и ги държи, докато мина. Налага се да се наведе, за да се промъкна под тях, но отвътре клоните образуват широк, кадифен балдахин, мек и приканващ. Мекият килим от листа заглушава околния шум, светлината от фойерверките и откъм панаира е достатъчна, за да огрее лицата ни с бледи, синьо-зелени лъчи. Сядам и опирам гръб в ствола на върбата.

— Не се прави така — разсмива се Патрик. — Помниш ли? Легни по гръб, ето така — той се отпуска върху тревата и слага ръце под главата си. Аз правя същото и се кикотя, когато лактите ни се сблъскват, а кракът му попада върху моя.

Лежим един до друг доста време, а клоните на върбата се люлеят край нас като дълга, вълниста коса, развявана от вятъра. Не е студено, но аз треперя — започва в главата ми, преминава през сърцето и стига до ръцете и краката. Патрик усеща и се присламчва по-близо до мен. Гледам нагоре, през клоните на върбата, опитвайки се да видя чак до върха, където стигат единствено катеричките, където кацат птиците, а свежите зелени листа се протягат да докоснат небето. Патрик се размърдва, повдига се на лакът и се обръща към мен. Протяга ръка към косата ми, погалва я нежно, а аз дишам с усилие, защото знам какво следва и го желая повече от всичко на света.

Патрик отново повтаря с ръка чертите на лицето ми, а аз затварям очи. Той погалва с пръсти косата ми, после слиза на рамото, връща се обратно, като едва докосва крайчеца на ухото ми, веждите, скулите. След малко ръката му преминава върху шията, сетне върху ключицата ми. Трябва да ме целуне. Трябва да ме целуне веднага или ще умра хиляди пъти, в хиляди експлозии на фойерверките, под клоните на най-голямата плачеща върба във Върмонт.

Дръпвам ръката, на която се е подпрял, и той пада върху мен. И тогава ме целува — едновременно нежно и силно, заровил ръце в косата ми. Отвън шоуто достига грандиозния си финал, в небето фойерверките гърмят, взривяват се и се пръскат — красиво и спиращо дъха представление, наситено с онази особена интензивност, присъща на лятото.

Когато и последните фойерверки се удавят в езерото, бавно се разделяме и отново лягаме под дървото. Аз отпускам глава върху гърдите му, а той пъха ръце под одеялото на косата ми. Навън се разнасят овации. Сякаш поздравяват нас.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Патрик ме изпраща до тъмната къща. След като се уверявам, че Рейчъл е навън, а мама спи в стаята си, двамата се промъкваме в спалнята ми на горния етаж. Заклучвам вратата и на пръсти отиваме до леглото. Опитваме се да продължим оттам, където спряхме под плаещата върба, но тук всичко е по-различно — Холдън Кофийлд ни наблюдава, от масата ни следят шивашките принадлежности на Нана, а над всичко това, като невидима сила тегне тайната на френетичния дневник на Стефани. Затова вместо да целувам Патрик, завеждам го в дрешника и шепнешком му разказвам за откритието си. Накрая посочвам дупката в пода.

— Хей, там има още нещо — възкликва той, когато дръпвам шнура на лампата и меката, бяла светлина облива помещението.

— Какво искаш да кажеш?

— Там, по-навътре. Прилича на плик за писмо или нещо подобно — той пъха ръка в дупката и измъква пожълтял от времето пощенски плик с оръфани ъгли. — Снимки.

Сядаме един до друг на пода и изсипваме съдържанието на плика — семейни фотографии, които баба ми вероятно е прибирала, когато някой от рода умираше. Или както в нашия случай — си тръгнал.

Усещайки силата и топлината на Патрик до мен, разглеждам набързо всяка една. Мама и Рейчъл като момичета, с тях има още едно — мое копие като по-малка — Стефани. Поглеждам в очите ѝ. Пожелавам си да е тук при нас, да разглеждаме снимките заедно, да ми разказва къде са направени и каква история се крие зад всяка от тях, за да науча най-после отговорите на всичките си въпроси.

Има училищни фотографии, серия от кадри на Стефани и Мегън като тийнейджърки, заснети в кабина за моментални снимки. Виждам снимки на мама, заспала на дивана, сред купчина книги и тетрадки, на Рейчъл, която тегли Стефани в малко червено камионче, на дядо ми в деня на сватбата, преди да отрежат крака му и да го приковат към инвалидната количка. На пода лежи повече история на рода Ханафорд,

отколкото съм чувала през целия си живот и въпреки това голяма част липсва. Няма снимки на Стефани в последните ѝ години, преди края. Нито на мама и Рейчъл от колежа или поне от ваканциите, когато са се прибирали у дома. Никаква следа от Кейси, освен няколко снимки на Стефани, от които някой е откъснат. Премахнат. Изтрит. Още въпроси.

Знам, че обещах на мама да се концентрирам върху себе си и да спра да задавам въпроси, за които няма отговори, да престана да се ровя в миналото. Обаче сега, когато седя върху твърдия под на бившата стая на Стефани и разглеждам единствените оцелели парчета от историята на нашето семейство, разбирам, че не мога да спазя обещанието си. А мама не може да го иска от мен.

Вадя дневника от чекмеджето и макар да не го изпускам от ръце, разказвам на Патрик за Кейси Конрой и за нещата, които съм прочела. Споделям съмненията си, че покойната ми леля вероятно е страдала от някаква форма на депресия, подобно на баба ми. Когато го казвам на глас, макар и шепнешком, звучи като предателство. Гърлото ми се стяга и думите излизат с мъка. Едва сега осъзнавам, че съм развила покровителствено отношение към двамата герои в дневника, които никога не съм познавала. Хора, които — също като баща ми — щяха да са сред най-близките ми, ако бяха живели по-дълго.

— Хей, Дел, не гледай така — Патрик погалва с ръка бузата ми.

— Как?

— Така, сякаш се срамуваш, че си го прочела.

Прокарвам ръка върху протритата кожа, върху гравирания на корицата роза, която ми напомня за златните цветя върху урната на баба.

— Но аз се чувствам точно така.

— Да, обаче нея я няма. А дневникът е лежал скрит тук долу повече от седемнадесет години. Сигурно има причина да не го открие друг преди теб. Вероятно е трябвало да го намериш точно ти.

— Отначало и аз си помислих същото.

— На твоето място и аз щях да го прочета. Ти просто търсиш връзка със семейството си.

Чувам как леля Рейчъл се прибира, пресича верандата, влиза през кухненската врата. Докато се изкачва по стълбите, двамата с Патрик стоим абсолютно неподвижни. Стъпките ѝ спират за миг пред вратата на стаята ми и аз започвам да дишам тежко, сякаш съм дълбоко

заспала. Бледата светлина от дрешника не е по-силна от нощна лампа, не е по-ярка от луната, която наднича през прозореца. След малко стъпките на Рейчъл отминават към Лилавата стая, където тя затваря плътно вратата след себе си.

Снишавам гласа си от шепот до едва доловим дъх и се притискам по-близо до Патрик.

— Просто ми се иска да знаех повече за живота ѝ — продължавам. — За Кейси. За това какво се е случило с него след смъртта ѝ. Къде е отишъл.

— Близките ти не говорят за това, така ли?

— Не. Предполагам, че им е много тежко. Дотук в дневника не съм видяла да пише черно на бяло за депресия, за лекарства или друго подобно нещо. Но понякога думите ѝ са твърде налудничави, друг път — равнодушни и лишени от емоция, сякаш този ден не е искала да става от леглото. На всичкото отгоре изобщо не е можела да спи. И била влюбена до уши в това момче — Кейси. Майка ми и Рейчъл я разпитвали за него, за връзката им и дали е сигурна, че той е правилният човек за нея, докато накрая не я вбесили. Веднъж Стефани не говорила на Рейчъл цели две седмици, защото я попитала не е ли мислила да се среща и с други момчета.

— Смяташ ли да кажеш на майка си за дневника?

— Не знам. Понякога си мисля, че изобщо не я интересува. А и няма време за това, нали знаеш? И без това никак не е доволна, че сме тук. Според нея, колкото по-бързо подготвим нещата и продадем къщата, толкова по-добре.

— Може би не ѝ е приятно да е тук, защото не знае за тези неща — отвърща Патрик и разгръща като ветрило нова серия снимки, този път черно-бели.

— Мислих си за това. Обаче ѝ обещах, че ще се занимавам единствено със задачите по къщата и ще спра да разпитвам за миналото, за което тя не иска да говори. Донякъде я мразя за това и смятам поведението ѝ за налудничаво и егоистично.

— Но в същото време?

— В същото време, когато гледам тези снимки и чета дневника, дори не мога да си представя какъв ужас е била смъртта на Стефани. Какво изпитание за семейството. И тогава се чувствам като най-

големия егоист, който иска да ги накара да преживеят всичко отново, само и само да намери отговорите, които може би дори не съществуват.

Патрик ми подава една снимка.

— Честно казано, Дел, смятам, че трябва да опиташ. Дори да не кажеш за дневника, поне покажи на майка си снимките.

Вземам снимката от ръката му и я разглеждам. На нея сме двете с мама. Тя е грейнала в усмивка, а аз седя в скута ѝ и надувам сапунени балони срещу лятното небе. Косата ми е сплетена на плитки и вероятно е топла от слънцето и от допира на ръцете ѝ. Сякаш и сега го усещам върху крехките си рамене. Спомням си тази снимка. Помня добре кога Папа ни снима, защото трябваше да повторим няколко пъти. Аз се обръщах непрекъснато, за да покажа на мама балончетата. За да привлече вниманието ми, дядо правеше различни животински звуци — мучеше като крава, квакаше като жаба, грухтеше като прасе. Накрая спечели с прасето, а когато спрях да се смея, погледнах право към него и направих най-големия сапунен мехур, виждан някога в Ред Фолс.

Поглеждам снимката в ръката ми — усмихнатата жена с чуплива шоколадовокафява коса и малкото момиченце с плитките и се питам как е възможно сега двете да сме тъй отчуждени — като два кораба, които плават в различни посоки, под черните пиратски флагове, плющящи под напора на неспиращата буря.

— Това е безумие — прошепвам, а думите драскат гърлото ми като парчета строшено стъкло. — Как са могли да не говорят за нея? Баща ти казвал ли ти е нещо?

— Не, Дел. Никога не сме говорили за Стефани. Аз съм бил на една година, когато тя починала. А ти изобщо не си била родена.

— Знам, че се държа параноично... Просто имам чувството, че смъртта на Стефани, Кейси Конрой и случилото се след погребението на Стеф имат нещо общо със скандала преди осем години.

Патрик стиска леко рамото ми.

— Възможно е. Не знам. Семейството ти преживя много, така че има милиони възможни причини за скарването. А преди осем години Стефани дори не беше жива.

— Но защо не искат да говорят за нея дори сега? — настоявам аз.
— Не си спомням някога да съм виждала нейни снимки в къщата. Защо са скрити тук, в дрешника? Дори снимките на Мег... Чакай.

— Какво има?

— Мегън. Тя е била най-добрата приятелка на Стеф.

— Права си, заслужава си да опиташ — казва той и ме целува още веднъж, преди да се промъкне на пръсти надолу по стълбите и вън от дома.

Оставам будна още два часа, докато довърша дневника. Следващите бележки са от по-късните тийнейджърски години на Стефани и стават все по-редки. Понякога тя пропуска седмици, дори месеци. Друг път пише три или четири пъти в един ден, френетично и объркано.

Вече не изпитвам съмнение дали е страдала от депресия.

Днес отново се срещнах с доктора — лекарят на мама. Изписа ми още лекарства. Каза, че ще стабилизират настроенията ми и ще ме върнат на пистата. Обаче аз смятам, че те всъщност променят личността ми, вече не съм аз, а друг, нов човек. И тогава приятелите, които харесват старата Стефани, мъжът, който обича старата Стефани, се сбогуват.

От лекарствата съзнанието ми се размътва, нощем не мога да спя, но надявам се, лекарят знае какво прави. Ще видим.

Междувременно дойде време за дипломиране. Тате казва, че мога да си избира каквато рокля искам. Клеър и Рейчъл ще се приберат за събитието. Вълнуващо е да си мислиш, че предстои ново начало и други подобни неща, но в същото време е и плашещо. Къде ще отидем? Кога ще тръгнем? Този месец Кейси ще търси работа в Ню Йорк. Ако не намери, може би ще отидем в Калифорния. Защо не? Понякога си мисля, че ще се чувствам много по-добре, ако съм по-далеч от мама.

Да, вярно. Понякога и тя има силни моменти. Днес например беше добър ден. Утре ще видим. А ако лекарят ми обещае, че тези вълшебни хапчета ще ме предпазят да не стана като нея, готова съм да изгълтам цялото бурканче.

А, ето че и слънцето изгря. По-добре ще е да опитам да поспя малко. Тази вечер двамата с Кейси ще излизаме.
С.

Няколко дни по-късно...

Мама продължава да вика отдолу, че ще закъснея за училище. Не ме е грижа. Днес няма да ходя никъде. Не съм спала цяла вечност. Гадно е.
С.

Следват още няколко подобни бележки, преди последната. Според датата тя е написана няколко месеца преди смъртта ѝ.

Не ми пука. Не ми пука.

Няма значение какво ми говори мама... няма значение колко силно крещи и колко дълго не говори с мен и тате. К винаги е до мен. Няма значение колко далеч са сестрите ми, колко редки са посещенията и писмата им, колко пъти обещаваха и сетне забравяха, животът продължава и К винаги е до мен.

В целия ми живот, във всичките години, откакто го познавам, Кейси Конрой единствен не ме подведе. Единствено той не ме съди, не ми крещи, не ме избягва, не забравя за съществуването ми. Именно той е човекът, при когото винаги се връщам, образът, отбелязан в сърцето ми. Той ме буди от кошмарите, носи със себе си изгряващото слънце, за да прогони мрака. Сърцето ми му принадлежи, както и неговото — на мен. А когато дойде краят на света, единствено неговото обещание има смисъл.

Но ако дойде краят на света, двамата с него няма да съществуваме. И точно това ме плаши най-много. Точно

това не разбират онези, които ме обсипват с думи, остри като кинжали, думи като ОБСЕБЕНОСТ. Ако съм обсебена от това да съм обичана, нека бъде така. Обсебена съм. Обсебена съм от мисълта да не свърша живота си в безчувствена кома, както всички останали. Затова нека ме замерят с всякакви думи, които им дойдат на ум. Думите са безполезни и аз не виждам за какво могат да ми послужат. Отказвам се.

Затова тук, тази вечер, казвам сбогом, скъпо дневниче. Сбогом.

Стефани Дилайла Ханафорд

Това е последната бележка. Има още дузина страници, но те са празни. Не личи нещо да е откъснато. Тя просто... е спряла да пише. Сбогувала се е с дневника си, точно както е написала. След това го е пхнала под дъските на пода и продължила да живее, колкото и малко да ѝ оставало.

Дневникът оставя у мен още повече въпроси. Какво се е случило в месеците между последната бележка и смъртта ѝ? Знае ли е някой колко болна е била всъщност? Продължила ли е да пие лекарствата? Каква е причината сърцето ѝ да спре? Знаел ли е Кейси за болестта ѝ? Останал ли е до нея и в най-тежките моменти или накрая я е предал, както всички останали?

Ако Стефани е била болна, също както майка си, има ли риск за мама и леля Рейчъл? А за мен?

Връщам дневника в чекмеджето и отново разравям снимките на пода. Избирам една по-голяма, черно-бяла — мама и Рейчъл. Още са малки — шест или седемгодишни, облечени като за сватба или за Великден. Застанали са на пътеката пред къщата, която е оградена със саксии с цветя. И двете се смеят, стиснали в ръце букети, набрани от саксиите. Виждам радостта в очите им, цветята, слънцето. И изведнъж се сещам за картата, която Рейчъл изтегли за мама първата вечер в Ред Фолс.

Шестица чаши... спомени от детството... картата на носталгията.

Прибирам снимките обратно в плика и го пъхам в чекмеджето при дневника.

Утре трябва да говоря с Мегън.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

На другия ден след четвърти юли, когато хората, които не са във ваканция, се връщат на работа, увисвам на паркинга пред „Краснърс“, в очакване смяната на Мегън да свърши. Когато накрая тя се появява и ме вижда, махва с ръка и се усмихва.

— Здравсти, Дилайла? Тъкмо навреме — тя ми подава отворена торбичка с шоколадови бисквити с бадеми. — Току-що ги направих. Как си? На пазар ли си дошла?

Вземам си бисквита.

— Всъщност, надявах се да поговорим.

— Всичко наред ли е? — пита тя.

— Всичко е наред — потвърждавам. — Просто съм изморена. Снощи си легнах късно. Имаш ли време за кафе?

* * *

— Намерих снимки в дрешника на Нана — подхващам, след като Ем ни сервира поръчката в кафенето на Луна. — Снимки на мама и леля Рейчъл, също и няколко на леля Стефани.

— Мислех си, че баба ти ги е изхвърлила — отвърща Мегън, а в очите ѝ се появяват сълзи. — Когато Стеф умря, тя свали всичко от стените. Знаеш ли, понякога ми се струва, че сме загубили Стефани преди цяла вечност. Друг път — че е било вчера. Днес съм по-склонна да мисля, че сякаш беше вчера.

— Каква беше тя? — питам, нетърпелива да чуя странично мнение, не толкова лично, както бележките в дневника.

— Стефани беше... емоционална. Май това е думата, която я описва най-добре, Дел. Най-подходящата.

Мегън е пълна с истории за по-младата ми леля. Някои са смешни, други са сърцераздирателни, трети — направо скучни — две

момичета на разходка в града, отиват на кино, смеят се за нещо в училище, хапват пържени картофки.

— А по-късно? — питам пак. — Преди... Искam да кажа, когато сте били на моите години. И след това.

Мегън поглежда през прозореца. Отвън минават две млади майки, облечени в розови тениски с надпис „Върмонт“. И двете бутат бебешки колички и се смеят.

— Скъпа, какво знаеш за смъртта на Стефани?

— Почти нищо. Знам само, че е починала от сърдечен удар на деветнадесет години. Когато за пръв път ми казаха това, бях толкова малка, че ми спестиха повече подробности. А сега никой не иска да говори за това.

Мегън протяга ръка през масата и я слага върху моята.

— Това е вярно, Дилайла. Тя почина от сърдечен удар. Но освен това страдаше от депресия. Вземаше различни лекарства. Известно време... Не знам. Стефани беше най-добрата ми приятелка. Но към края на живота ѝ двете се отчуждихме. Макар че имаше лекуващ лекар, тя не беше добре. Не знам дали диагнозата не беше правилна или тя не следваше правилно лечението, но се промени и вече не беше онази Стефани, която познавахме. Вманиахи се в приятеля си. Едва завърши гимназия. Нямахме никаква идея какво ще прави с живота си след това, мислеше единствено за него. Не знам. Понякога се обвинявам, че е трябвало да ѝ бъда по-добра опора, по-либерална за връзката ѝ с Кейси, вместо да се притеснявам колко време прекарват заедно. Трябваше да се сетя, че е болна. Може би щях да ѝ помогна. Тази мисъл още ме преследва, Дел. Само че вече не знаех как да съм ѝ приятелка. Въпреки че я обичах с цялото си сърце.

Иска ми се да покажа дневника на Мегън, но знам, че ще се почувства по-зле, ако разбере колко объркана е била Стефани, колко рядко споменава Мегън и другите си приятели, колко привързана е към Кейси, колко зависима. Обсебена, както сама споменава в последната си бележка.

— А какво се е случило с приятеля ѝ? — питам вместо това.

— Кейси остана с нея до края. Той не беше лошо момче. Смъртта ѝ направо го съсипа. Напусна града скоро след погребението. Чух, че заминал за Лос Анджелис. Всъщност никой от нас не беше близък с него.

Сълзите пълнят очите ми със скоростта на буреносните облаци, събиращи се над езерото, и преливат навън, предателски разкривайки чувствата ми — разочарованието, че Мегън не знае повече за Кейси. Тъга за леля Стефани. Тъга за мама, леля Рейчъл и техните родители.

— И все пак — започвам, след като изтривам очите си с една салфетка, — не мога да повярвам, че мама и Рейчъл са изоставили приятелите си тук, в Ред Фолс, колкото и да са били бесни на майка си. Имам предвид... ти си била тук. И Джак. И всички останали познати. Просто няма логика.

Мегън стисва ръката ми.

— Не знам защо си тръгнахте така, Дилайла. Така и не научих повече за онази вечер. Дори и сега Рейчъл не желае да говорим за това, а през последните седмици прекарахме доста време заедно. Но когато майка ти и Рейчъл напуснаха Ред Фолс и отидоха в колежа, аз ги виждах единствено през ваканциите. Най-близка бях със Стефани, но когато тя се разболя, всичко се промени. След смъртта ѝ все още се виждахме с майка ти и Рейчъл през лятото, особено след като се роди ти. Но когато не се върнахте след онзи случай, просто загубихме връзка.

— Но защо? Защо никой не вдигна телефона или не изпрати имейл?

Мегън вдига рамене.

— Сложно е. Смятам, че когато се случи нещо лошо — независимо дали умре някой, дали хората се скарат или разделят, обикновено се стига до една точка, от която няма връщане. Толкова неща остават недоизказани. Толкова различни версии за истината. Толкова варианти как са могли да се развият нещата. Всички мечтаем за онова, което е могло да се случи, Дел. За някои хора е по-лесно просто да продължат напред и да се опитат да забравят.

— Но ти не си направила нищо лошо. Защо са спрели да говорят и с теб?

Мегън отпива от кафето и отново обръща глава към прозореца.

— За съжаление в семейните спорове и спречквания вълната повлича много хора. Така е и в този случай. Баба ти беше доста труден и силен характер. Тя даде да се разбере, че няма да говори за това и така беше. Ние живяхме тук, във Върмонт, с нея. Сигурна съм, че ако бях с вас в Пенсилвания, по-скоро щях да престана да говоря с баба ти.

— Не разбирам и още нещо — знам, че Стефани е умряла от сърдечен удар, но каква е причината за удара? Какви лекарства е вземала?

— Не съм съвсем сигурна — Мегън допива кафето си. — Съжалявам, Дел. Наистина смятам, че трябва да поговориш за това с майка си. Не че не искам да говоря за Стеф, но се опасявам, че навлизам в чужда територия.

Кимам.

— Разбирам. Нямах намерение да те притискам. Работата е там, че в нашето семейство сме царе на това да погребем нещо и да се преструваме, че животът продължава.

Мегън се усмихва.

— Може и да смяташ, че са погребали нещата, но не забравяй, че всеки се справя с проблемите по свой начин и колкото и елементарна да изглежда отстрани, обикновено историята има много пластове. Виж нас, например — тя снижава глас и кимва към Луна, зад бара. — Когато изгубихме баща ми преди няколко години, мама се посвети изцяло на това кафене. Всички я обвинявахме, че не приема смъртта му, че се опитва да избяга от мъката си. Но една вечер тя ми показва една тетрадка, където двамата с татко бяха нахвърляли бизнес план, цели страници с бележки, цифри и карти. Оказа се, че спестявали от години, за да отворят кафене. Това била голямата им мечта и сега, след смъртта му, мама най-после имала достатъчно пари. Затова отвори кафенето в негова памет. А ние нямахме никаква представа за това и мислехме, че е откачила.

Поглеждам към Луна, която бърше тезгяха и бърбри с клиентите и се чудя колко много пропускаме да видим у хората. Каква част от живота си наблюдаваме и приемаме за истина, докато останалото парче от айсберга — най-тежкото, най-обемистото, остава под водата, невидимо.

— Още нещо, което си заслужава да споменем, Дел. Знаеш ли, че рожденият ѝ ден приближава? Тази година трябваше да навърши тридесет и седем.

— Знам. Тази събота — сецсам се за първата бележка в дневника, от вечерта на шестнадесетия ѝ рожден ден.

— Да. Може би е добър повод да поговориш с майка си. Дай ѝ шанс, става ли? — Мегън се усмихва. Вероятно си спомня нашето

семе́йство от вре́мето, кога́то всичко е било наред.

Аз също.

Всички мечтаем за онова, което е могло да се случи.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

На сутринта в деня, когато Стефани трябваше да празнува тридесет и седмия си рожден ден, се събуждам от кошмар. Образът на мъртвата ми леля ме преследва дори посред бял ден. Целият Ред Фолс е събран в моя въображаем свят. Всички са край езерото и копаят дупки в пясъка. Когато приближавам, виждам, че там те крият предметите, които заделяме за разпродажбата — дребни вещи и дрехи на Нана, играчките на Оли. Водата е като черна утайка и мирише на катран. Мама е стъпила на платформа, издадена над езерото и държи факла. Под одобрителни викове на останалите тя навежда факлата и езерото пламва като нефтено поле сред пустинята, пламъците се вдигат към небето, задушлив черен дим обгръща всичко наоколо. Изведнъж мама се появява на брега, стъпва върху могилите, под които са погребани вещите на Нана, стиснала в ръце купчина хартия. Подава ми я и ми нарежда да я хвърля в огъня. Изпълнявам и виждам снимките на Стефани. Опитвам се да ги измъкна от пламъците, но те горят много бързо. Ъглите им се сгърчват и започват да се топят, а момичето от фотосите пищи и ме моли да я спася. Хората от града вдигат очи и ръкопляскаат.

Отърсвам се от кошмара, придърпвам дрехите си и пропъждам с ръка невидимия пушек. Изваждам плика със снимки от чекмеджето и бавно слизам по стълбите — стъпало след стъпало, надявайки се да намеря точните думи, преди да се наложи да говоря. Когато стигам кухнята, мама и Рейчъл вече са до вратата. Мама държи в ръка ключовете за колата, а Рейчъл — саксия с дребни рози.

— Към гробището ли сте тръгнали? — питам.

— Да, скъпа — отвръща Рейчъл, защото мама мълчи. — Отиваме да видим Стефани.

— Знам, че днес е рожденият ѝ ден.

Най-сетне проговаря и мама.

— Само ще оставим цветята и... Не знам. Може да кажем няколко думи. Съжалявам, Дилайла. Не очаквах да станеш толкова

рано. Няма да се бавим.

— Намерих някакви снимки в стаята си — сядам до кухненската маса и оставям плика. Мама и Рейчъл дръпват два стола.

— Какво искаш да кажеш? — пита мама. И двете с Рейчъл дишат учестено. — Какви снимки?

Преглъщам буцата в гърлото си, вземам в ръце плика и го отварям, а снимките се плъзват върху масата като водопад. Най-отгоре Стефани маха от колелото си, а кестенявата ѝ коса се развява, сякаш се движи дори сега, в снимката в кухнята на покойната ѝ майка.

— Съжалявам... аз просто... искам да знам повече за нея. На снимките трите сте толкова млади и щастливи, а сега нея я няма. Нана и Папа също не са сред нас, сами сме и аз държа да разбера откъде сме дошли.

Ръцете ми треперят. Мама се пресяга през масата и ги стиска. Пръстите ѝ стискат моите като менгеме, но в очите ѝ няма гняв, а единствено тъга и несигурност. Тя не казва нищо.

— Ние трите сме последните оцелели от рода Ханафорд, мамо. Никой друг не знае какво се е случило и скоро никой няма да си спомня за нас.

Мама кима, а очите ѝ са приковани върху пръснатите на масата снимки.

— Искаш ли да я видиш?

— Може ли да дойда с вас?

Тя бутва стола назад и се изправя, като ми подава ръка. Рейчъл взема цветята от кухненския плот. Все още притиска една снимка към гърдите си, сякаш Стефани, която маха от надуваем сал в езерото Ред Фолс, може да усети биенето на сърцето ѝ и да се върне.

Тръгвам с тях към лексуса на мама, все така сапфирено черен металик, с облицовано с кашмир купе, където все още пиука влудяващо спокойният глас на жената от GPS-а, сякаш през последните четири седмици откакто напуснахме Кий нищо не се е случило. Отивам, защото искам да им дам шанс, още една възможност да ми кажат каква е била Стефани и защо държат да остане погребана. Отивам, защото искам да знам.

Никой от нас не говори. Рейчъл притиска кърпичка към носа си, докато сестра ѝ е концентрирана върху една точка в далечината пред предното стъкло. „Гледай си пътя, мисли за крайната цел и всичко ще е

наред.“ Минаваме по „Мейн стрийт“, край кафенето на Луна, край железарския магазин и останалите места, които помня от миналото. Пресичаме онази част от града, която прелива в гората, минаваме през черна желязна порта, над която се чете надпис:

ГРОБИЩЕ „ФОРЕСТ ЛОУН“.

Върху зелената трева от двете страни на широката пътека стърчат бели надгробни плочи, подобно на редките зъби в пастта на чудовище, захапало здраво земята. Продължаваме към по-новата част, където плочите са все още лъскави, а някъде имената още не са издълбани. Гробището изглежда безкрайно, безброй редици с надгробни плочи, бележещи края на стотици живота, хиляди години, смесени в едно под земята. Когато минаваме край гробовете, чета надписите върху надгробните плочи — Мартин, Ковалски, О Конър и Данън, и се чудя какви са били тези хора? Какво са оставили след себе си? Колко пласта истории и поуки са погребани тук, подобно на айсберги?

Когато стигаме един участък с повече дървета и по-малко трева, мама спира колата и слиза, махайки ни да я последваме край една редица гладки, синьо-бели камъни.

— Ето я — казва накрая, коленичи и прокарва ръка върху арката на една светла надгробна плоча, висока почти метър. Пръстите ѝ проследяват очертанията на дребна птичка, гравирани върху камъка.

— Това е кардинал — обяснява. — Стефани много ги харесваше. А сякаш и те нея. Имаше цяла колекция от червени пера.

— Кардинал? — отново се сещам за птичката, уловена в капана на зимната градина преди толкова години. Спомням си колко се дразнеше Нана, когато повтаряхме историята отново и отново.

— Да, все още ми напомнят за нея — казва мама. — Но напоследък не се срещат често.

Рейчъл коленичи до нея и нагласява розите до саксиите с бели лалета, които заварваме там. Гробът отляво е на Бенджамин Ханафорд, а празното парче трева от другата страна очаква баба. Когато виждам името на Папа върху надгробната плоча, сърцето ми се къса. Човекът,

чийто смях можеше да изпълни цяла зала, сега е замлъкнал, заспал завинаги до най-малката си дъщеря.

— Стефани Дилайла Ханафорд — прошепва мама и пипва с пръсти издълбаните в камъка букви. — Малката ни сестричка. Беше само на деветнадесет. Толкова млада, толкова...

Мама и Рейчъл се споглеждат, а когато Рейчъл кимва и се протяга да стисне ръката на сестра си, мама си поема дълбоко дъх и започва:

— Дилайла. В по-късните тийнейджърски години откриха, че Стефани страда от депресия. Двете с Рейчъл не научихме веднага, по онова време вече не живеехме у дома. Разбрахме няколко месеца по-късно, при една ваканция у дома. Тя ни каза, че взема лекарства и се съветва с лекар.

— Разбира се, че се притеснихме — добави Рейчъл. — Но тя изглеждаше добре. Татко каза, че следи лекарствата ѝ и че според него Стефани има прогрес. Мама настояваше да пропуснем семестъра, но тате ни разубеди. Смяташе, че това не е необходимо. Много хора страдат от депресия. Много хора успяват да се справят с нея. Но не мина много време и тя просто... светлината ѝ угасна.

— В някакъв момент — продължи мама, — Стефани започнала да взема приспивателни. Лекарят не ѝ ги бил предписал, а ние така и не намерихме опаковка. Вероятно ги е вземала от приятели или ги е откраднала от нечий шкаф с лекарства. Лекарят каза, че сигурно ги е вземала няколко дни. Може би седмица. Но една вечер взела прекалено много. Пет. Може би шест. Във всеки случай достатъчно, за да влязат във взаимодействие с останалите лекарства в организма и ѝ да предизвикат реакция. Получила сърдечен удар. Всъщност си е направило предозиране.

— О, мили Боже. Сама ли... Имам предвид, откъде...

— И до днес не знаем със сигурност дали умишлено е сложила край на живота си — добавя Рейчъл. — Пет хапчета? Прилича на съзнателно решение. От друга страна — когато човек страда от депресия и иска да вземе нещо, за да заспи... възможно е да е било и случаен инцидент. Първото хапче не свършило работа. Второто също. Тя не остави предсмъртна бележка. До самия край кроеше планове да замине с приятеля си.

— Няма и да разберем истината — обажда се мама. — Мама я намерила на следващата сутрин. Лежала на пода в зимната градина. Вероятно е слязла там през нощта, след като взела сънотворните. Вече била... тя... била мъртва.

Мама погалва отново плочата.

— Майка ми вярваше, че Стефани се е самоубила. Обвиняваше ни, че не сме видели признаците. Понеже не бяхме тук през цялото време, нямаше как да забележим как се е променяла, малко по малко. Всеки ден. Предполагам, че цял живот ще се питам дали ако бяхме прекъснали семестъра щеше да има значение.

Сядам на земята пред надгробната плоча. Мисля си за дневника на Стефани, скрит в продължение на години под дъските на пода в най-тъмното ъгълче на дрешника. Сега, в сянката на мамините думи, споделените в него мисли изглеждат по-мрачни, по-напрегнати, по-черни.

— Толкова е тежко — гласът на Рейчъл трепери, — да живееш с мисълта, че вероятно сама е отнела живота си... Мразя я за това, че ни напусна. Задето не ни повярва, че можем да ѝ помогнем. А ако не го е направила нарочно, тогава се обвинявам за това, че не съм била тук. Че не съм... не знам.

Представям си розите, гравирани върху корицата на дневника, и се питам дали мама и Рейчъл са могли да спасят Стефани. Ако го бяха намерили и ако бяха прочели последните ѝ размишления навреме, за да могат да променят нещо.

Затова тук, тази вечер, казвам сбогом, скъпо дневниче. Сбогом.

Мама вперва очи в безкрайната зелена шир, обсипана с бели камъни.

— Когато Стефани си отиде, мама прибра всичките ѝ снимки и престана да споменава името ѝ. Тате не повярва, че е било самоубийство. До последния си ден постоянно повтаряше, че е било нещастен инцидент. Грешка. Не знаех на кого да вярвам. Дори сега, когато и мама вече не е между нас... все още не знам каква е истината. Много по-трудно е да изровиш старите кокали от пръстта, отколкото да ги оставиш да почиват в мир.

Мама не плаче, но гласът ѝ е необичайно тънък, а думите ѝ пронизват мозъка ми като здрава метална жица.

— Мислех, че е изхвърлила снимките — казва Рейчъл. — Особено пък след като се скарахме. Радвам се, че ги намери, Дел.

Погалвам с пръсти кадифените листенца на лалетата, а в главата ми се блъскат объркани мисли и спомени, болка и о, да — гняв. Не познавам Стефани, но и аз съм ѝ ядосана. Написаното в дневника... хората, които е обичала... дали наистина е посегнала сама на живота си? Защо не е споделила със сестрите си? Или с Мегън? С Кейси? Защо е спряла да пише? Ако поне един човек е знаел какво изпитва, вероятно сега тя щеше да е сред нас. Вместо това, ето че клечим край гроба ѝ, трите последни Ханафорд, клюмнали глави като увехнали цветя, неспособни да се измъкнем от бремето на болката.

— Ето нещо, което вероятно не знаеш за баба си — обажда се Рейчъл. — Тя обичаше лалетата, но все не успяваше да ги отгледа. Опитваше всичко — всеки сорт, всеки цвят, всяка луковица, която ѝ попаднеше под ръка, но те така и не поникваха. През пролетта след смъртта на Стефани, градината за пръв път беше пълна с цвят, но само бели лалета. След това те продължиха да цъфтят всяка година, на същия ден. Вероятно цъфтят и до днес. Тези тук сигурно са от Мегън.

— Толкова много неща не знам — прошепвам. — За Стефани. За Нана. За скарването.

Мама хваща ръката ми и ми помага да се изправя.

— Вече няма значение. Сега сме тук, трите, както сама каза. Заедно. Продължаваме напред.

Рейчъл ѝ отвръща с нежна усмивка:

— Ще се справим.

Поглеждам отново към името на дядо ми, гравирано върху камъка до гроба на Стефани, но то не разкрива нищо. Всеки отнася със себе си в гроба тайните, които е пазил приживе.

Опитвам се да мисля за Мегън и за различните пластове в нашия живот, но това е твърде много. Вече не искам да знам повече за Стефани, не искам да знам защо е спряла да пише в дневника, защо е взела хапчетата, защо спряхме да идваме тук, защо мама и Рейчъл продължават да бягат. Искам единствено да се прибера у дома.

Оставям сестрите край гробовете на техните близки и влизам да ги изчакам в лексуса на мама, свита върху кашмирената седалка.

Минават двадесет минути преди да дойдат. Рейчъл върви с наведени очи няколко крачки зад по-голямата си сестра.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Патрик и Джак твърдят, че вече не е възможно да намериш оригинални, сто и петдесет годишни плантаторски капаци на прозорците в къщите в Нова Англия, най-малкото не и такива, които работят, не в толкова добро състояние и абсолютно сигурно — не и тридесет броя на едно място.

Тридесет. И трябва да ги свалим всичките, защото утре идват бояджиите, които ще боядисват къщата. След посещението на гробището, цветята и мълчанието в колата по обратния път, свалянето на тридесет сто и петдесет годишни капаци на прозорци изглежда най-безсмисленото занимание на света.

— Защо просто не боядисат капациите в същия цвят като къщата? — питам. — Тогава ще свършат всичко наведнъж. — Навън е тридесет и три градуса, потта се стича по гърба ми, нощният кошмар все още ме преследва, още по-реален след посещението на гробището.

— Капациите са сложна работа, Дел — обяснява ми Патрик. — Не можеш да мажеш с боя направо върху механизма, защото ще залепне и няма да работи. Взе ли пликите?

— Да, сър — вдигам кутията със специалните найлонови торби.

— Никога ли не търсиш добрата страна на нещата? — пита ме Патрик, когато поемам без настроение нагоре по стълбата.

— Определено е по-лесно да намериш добрата страна, когато ти плащат на час.

— Дилайла, готов съм да ти дам цялата си надница плюс достатъчно за един месец количество от любимото ти шоколадово-лешниково и не знам си още какво лате, ако приемеш да си сменим местата и дрехите.

— Но ти нямаш риза.

— Това са условията на сделката, Ханафорд — отвърща той. — Приемаш или не? — Той измъква един капак от ръждясалите от времето панти, при което ожулва в стената голото си рамо.

— Нямаме сделка, Рийз — отвърщам през смях, но усмивката ми бързо угасва. Накъдето и да погледна, виждам очите на момичето, което прилича на мен. Думите ѝ звучат в главата ми, преследват ме, умоляват ме, настояват да я спася от огъня в моя сън, от болестта ѝ, от гроба под каменната плоча в гробището Форест Лоун.

Свалянето на капачите отнема цялата сутрин. Подреждаме ги по ред върху ливадата. Аз им поставям етикети и ги прибирам в найлоновите пликове. Когато привършваме, дворът прилича на клавиатурата на пиано, стигаща чак до къщата на Патрик.

— Не е зле — казва Патрик. — Накрая на месеца, когато приключим цялата работа, с право ще се гордеем с къщата.

— Да. Само че след това ще я продадат, а аз няма да я видя повече.

— Хм, а добрата страна?

— Добрата страна е, че... Трябва да се махна оттук. Може ли да излезем в езерото? Само двамата?

Когато влизам, за да се преоблека, мама работи на лаптопа си, телефонната слушалка е в ухото ѝ, очевидно се е върнала към задачата, която е оставила сутринта, за да честити рождения ден на покойната си сестра. Не си правя труда да я уведомя къде отивам. Надрасквам набързо една бележка и я забождам върху календара на стената.

„Излизам с Патрик. Ще се прибера по-късно.“

Патрик гребе пред мен, мускулите на гърба му ту се напрягат, ту се отпускат, когато греблата потънат във водата и оттласнат лодката напред. Повтарям движенията му — напрягам, отпускам. Напрягам, отпускам — спирам единствено, за да отбележа колко спокойно е всичко наоколо, някак приглушено и сякаш умалено заради отдалечеността от брега, от родителите на плажа и малките деца, които сочат с пръст чайките. Далеч от гробището. Далеч от мама, от Рейчъл и призраците на семейство Ханафорд.

Сега гребането ми изглежда по-лесно от първия път. Лодката се носи гладко напред, а водата се плиска в бордовете като пале, което се учи да лочи. Слънцето нагрява бананово жълтия каяк и се отразява във водата като милиони звезди. Раменете ми горят — отвън, заради

слънцето, а отвътре — заради усилието от гребането, но аз не искам да спирам. Тук, далеч от всичко, мога да продължа напред.

Когато стигаме брега, Патрик ловко слиза от лодката, първо единия крак, после другия. Сетне я изважда от водата, следейки внимателно как издърпвам за носа моя каяк върху песъчливия бряг.

— Как се чувстваш? — пита ме, а в очите му се чете задоволство. — Усещаш ли си раменете?

Поглеждам го и вдигам ръце.

— Добре съм. Малко съм уморена, но всичко е наред.

— А как са останалите от семейството? — Патрик ме гледа посъсредоточено, а трапчинките изчезват.

Вдигам рамене.

— Предполагам все още обработват информацията. Сутринта им показах снимките, а те ме взеха на гробището, на посещение. Днес щеше да е рожденият ѝ ден. — Разказвам му всичко. За розите и за лалетата. За хапчетата. За несигурността. — След като говорих с Мегън, след като прочетох дневника до края и ходих с мама и Рейчъл на гробището... не мога да спра да мисля, че... ами ако... ако се предава по наследство в семейството ни?

— Хей — той се пресяга и стиска ръката ми. — Майка ти и Рейчъл са добре, нали? Ти също. Не си причинявай това.

— Но как може човек да разбере дали е добре, или не? Сигурна съм, че дълго време Стеф също си е мислела, че е добре. Майка ми взема хапчета, за да изкара деня. Какво ще стане, ако един ден се събуди и реши, че вече няма да ходи на работа? Или че не иска да е самотна майка? И просто...

— Дилайла, нищо подобно няма да се случи.

— Ами аз? Ами ако...

— Не е възможно. Твърде голям инат си, за да оставиш нещата просто така. Видя ли как се справи с каяка днес, след онова, което се случи първия път? Направо ѝ разказа играта на лодката.

Усмивам се.

— Май ѝ показах кой командва, а?

— Стигна до тук, без да паднеш, нали? Смятам, че това впечатляващо постижение заслужава награда. — Патрик се усмива на свой ред, изважда чантите ни от лодките и ме повежда към малка полянка, заобиколена от кленове.

Лапвам цяла шепа грозде.

— Не мога да повярвам колко тихо е тук — възкликвам с пълна уста.

— До тук може да се стигне с кола, само че мястото не се вижда от пътя — отвърща Патрик. — Туристите не го знаят, но местните много го харесват. Учуден съм, че сме сами. Сигурно заради облаците.

Вдигам очи към небето. Следобедното слънце все още припича и от него пясъкът пари, но откъм отсрещния бряг се задават плътни сиви облаци.

— Как се казва? — питам.

— Брайтън бийч.

— Така си и мислех. Рейчъл ми спомена за това място. Каза, че дядо ми често ги водел тук като деца, когато все още можел да шофира.

— Да. И моите родители са израснали тук. Водиха и мен няколко пъти, но сега най-често идвам сам, през езерото, с каяка. Няма подходящо място, ако искаш да избягаш и да помислиш на спокойствие.

Обръщам очи към водата и не мога да спра мислите си, които се връщат към семейство Ханафорд.

— Поне едно нещо у Стефани, което има смисъл... дори обяснява как някой, побъркан на тема самоконтрол като майка ми, може да се подлъже за авантюра за една нощ със случайно срещнат в бара мъж. Не помня някога да е имала друго гадже, освен лаптопа. Няма време дори за спийд дейтинг. Сериозно. Онази вечер явно съвсем не е била на себе си.

— Сигурно. Освен това, една от причините връзката им да остане авантюра за една вечер е, че баща ти е бил убит веднага след това. Не знаеш какво е щяло да се случи, ако беше изпуснал самолета, ако беше влязъл в друга къща или поначало не беше приел задачата. Може би щяха да се срещнат отново. Да се влюбят. Майка ти можеше да се премести в Лондон. Можеше да се родиш британска гражданка. Кой знае?

— Тогава нямаше да те срещна. От друга страна, щях да говоря с онзи готин акцент, така че не знам кое бих избрала.

Патрик хвърля по мен зърно грозде и преди да се осъзная какво става, обсипва ме цяла канонада. Подгонвам го към водата, но той ме

хваща и ме повлича със себе си, измокряйки до кости и двамата. Гроздето остава за чайките.

След неочакваната баня лягаме по гръб върху затоплените от слънцето хавлиени кърпи, говорим си за птиците, за облаците, за гигантските, безкрайни размери на нещата.

Обръщам се към него и отпускам глава върху хавлията.

— Знаеш ли кое е най-лошото? Че и това е тема-табу между мен и майка ми. Още нещо, за което никога не ми е разказвала. Уж двете с Рейчъл ми обясниха причините да не искат да говорят за Стефани, но на мен ми се струва, че това не е цялата истина. Не искам да съм егоист и да ги карам да се връщат към нещо тъй болезнено — дори не мога да си представя какво означава да загубиш някой близък по този начин. Но щом се прибрахме, Рейчъл слезе в мазето да сортира нещата за разпродажбата, аз се захванах с капаците, а мама седна на компютъра, все едно всичко е наред. Само че не е така, Патрик. Възможно е малката им сестричка да се е самоубила. Как тогава е възможно всичко да е наред?

Патрик стиска ръката ми и въздиша. Известно време и двамата мълчим. Гледаме облаците, които се събират в другия край на езерото, чайките кръжат над главите ни с писъци, а в главата ми се върти едно и също — че не съм по-близо до отговорите на въпросите си от онзи миг на паркинга пред „Краснърс“, когато Рейчъл за пръв път ми разказа как са пазарували за училище със сестрите си. И че отчаяно ми се иска да направя така, както казва мама, да продължа напред, да престана да дълбая и да забравя... Не мога да заглуша безкрайните мисли, подредени в дълга редица от въпросителни.

— Виж — Патрик притиска към дланта ми гладък плосък камък, идеален за правене на жабки във водата.

Вдигам камъка към очите си, за да го разгледам по-добре, и го обръщам. Върху него са издълбани едри печатни букви:

ПР + ДХ

— Удивително, нали? Така го намерих. Това е знак от небето. Питай Рейчъл. Тя ще ме подкрепи.

Устните му са на един дъх разстояние от моите, косата му пада върху очите му. Златистите му очи ме гледат така, сякаш съм водата, която ще го спаси от жадна смърт.

— Дилайла? — Сега е още по-близо и шепотът му гали като перце кожата ми, докато пръстите му галят лицето ми. — Нали знаеш, че си красива?

Когато ме целува, забравям къде съм. Слънцето избледнява, а облаците вече са по-близо. Сигурно трябва да усещам хлад, но голите ми крака и незащитената от банския кожа поемат топлината под тежестта на тялото на Патрик. Вкусът на портокалов сок от устните му се смесва с аромата на грозде от моите и аз знам, че искам да остана на този плаж завинаги. Притискам се към него и го обгръщам с ръце, докато той ме целува по шията. Нищо друго не трябва да има значение в този момент, но когато отварям очи и виждам камъка, издълбаните инициали ми напомнят за други букви, издраскани върху пода под леглото в спалнята ми:

СХ + КК

— Май трябва да се прибираме — изтърсвам, като се дръпвам назад. — Съжалявам. Аз... просто не мога да спра да мисля за нея.

— Няма нищо. Хайде — той отмахва косата от лицето ми и ме целува по челото, докато се изправяме, за да изтръскаме пясъка от хавлиите си.

Прибираме багажа в чантите и избутваме лодките във водата. Тинята драска дъната, а ние следваме същия ритъм — налягане, отпускане. Налягане, отпускане. Налягане, отпускане. Когато стигаме средата на езерото, раменете ми горят от усилието. Облаците се скупчват и скриват напълно слънцето и още преди първата капка да удари лицето ми, знам, че дъждът идва, нетърпелив да отнесе остатъка от деня. Но когато най-сетне започва, не отнася нищо. Просто бие косо, тежък и твърд, сковава от студ кожата ми. Ускоряваме бягството си към брега в пълно мълчание.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Уикендът на първата разпродажба идва с величествени и досадни фанфари. В шест сутринта Рейчъл се надвесва над мен, облечена в тениската си с надпис „Всички обичат каубойките“, стиснала пистолет за поставяне на цени в едната ръка и чаша кафе в другата. Върху лицето и е изписано изражение, което в просъницата си мога да определя единствено като... налудничаво.

— Виж какво е заела от магазина Мегън заради нас — пищи от радост и залепва стикер върху челото ми. — Тези машинки вече дори не се използват.

Сядам в леглото, поемам чашата с кафе от протегнатата й ръка и обелвам етикета с цената от кожата си.

Оценена съм на 1 долар.

— Надявам се кафето да е достатъчно силно, Рейчъл. Защото веднага щом стана, ще се разправа с теб.

Рейчъл ми лепва нов стикер.

— Не ви се вярва, Дел. Картата ти за днес е Осмица пентакли.

— Е и?

— Това е картата на ученика. Внимание към детайлите. Усърдна работа. Себераздаване под ръководството на ментор. Познай на кой? — Клик, клик, обажда се пистолетът за цени.

— Има ли карта на убиеца? — питам. — Просто се чудя дали има шанс някога да излезе?

— Много смешно. Чакам те отвън след петнадесет минути. — Тя духва дулото на пистолета и го запасва в колана си. — Време е да превърнем петте тона безполезни боклуци на баба ти в безценно съкровище за други жени.

По-късно се очаква да се отбият Патрик и Ем, но засега сме само двете — лепим етикети с цените и подреждаме за продан исторически за рода Ханафорд предмети като дузина порцеланови котенца от клуба „Коте на месеца за 1983-та“, колекция полиестерни панталони с ластик на кръста, четиринадесет формички за печене на кексчета с форма на

листа и осем леко изгризани купички за кучешка храна от прочутата колекция на Оли. „Клеър Ханафорд, слушам“, естествено, има жизненоважен конферентен разговор с вицепрезидента по продажбите и някакъв клиент голяма клечка.

— Сигурно ще остане вътре целия ден — уведомява ме Рейчъл, докато поставя огромна табела „Отворено“ в началото на алеята към къщата. — Явно разговорът е много важен.

— Важен — обхождам с поглед сгъваемите маси, които съдържат цялото имущество на баба ми и си мисля за дневника. За гробището. За хапчетата и тайните и за всички изгубени години. — Винаги са важни, нали?

Рейчъл въздиша.

— Дел, знам, че между теб и майка ти още има напрежение, но тук всички страдаме. Няма да си помогнем, ако се сърдим и обиждаме. Трябва да намериш по-позитивен начин да се справиш с тази ситуация.

— Може да почна да пия всяка вечер с теб и Мегън, щом като толкова ви бива в справянето със ситуации.

Усмивката изчезва от лицето на леля ми. Тя бърка в джоба си за шишенцето с тамян и портокалово масло, сребърните гривни се плъзват по ръката ѝ, а стомахът ми се свива от чувството за вина.

— Рейчъл, не исках да...

— Имаш клиент — тя пръсва малко от тинктурата във въздуха около мен и ме оставя да се оправям с възрастна жена с боядисано в червено коса, облечена с фланелка с апликирани кучета.

— Намерихте ли пуловера? — пита старицата.

Посочвам към стойка със закачалки от другата страна на моравата.

— Още не сме извадили всички дрехи, но мисля, че там има няколко пуловера.

— Не, не тези пуловери — тя се оглежда, за да се увери, че никой не слуша, сетне прошепва: — Пуловерът на Оли.

— Нима правят пуловери за санбернари?

— Не за тях. От тях. Ако събираш космите, когато ги решиш, можеш да изплетеш пуловер или шалче или каквото си искаш. По-меко е от вълната, а е също толкова топло.

— Сигурно се шегувате.

— Съвсем не. Изплетох го собственоръчно — заявява го гордо, сякаш не съм достойна да оценя важността на момента. Което не е далеч от истината.

— Не знаех, че хората могат да правят такива неща — опитвам се да прикрия отвращението от мисълта как би се чувствал човек, намокрен от дъжда с пуловер от кучешки косми. — Е, ако не е на онези закачалки, вероятно е в къщата. Все още подреждаме.

— Нали ще си отваряш очите за него? Ще го познаеш по миниатюрното етикетче отвътре. Пише „Ръчна изработка Алис“, оградено с две сърчица. Искаш ли да си го запишеш? Всъщност ще ти дам една визитка.

Алис, плетачката на кучешки косми, започва да рови в чантата си, която отначало помислих за добра имитация, но която по-вероятно наистина е от козина от ши-цу.

— Имаш ли домашен любимец? — пита ме тя и ми подава картичка, на която пише „Алисис крийчър криейшънс“. Прокарвам пръсти върху сърчицата, щамповани от двете страни на името.

— Не, нямам — отвърщам. — Но благодаря за визитката. Ще ви се обадим, когато намерим пуловера.

— Благодаря ти, скъпа. Между другото, кога ще е службата за Лиз? Чух, че планирате нещо на езерото.

— Следващия месец — на седемнадесети. Часът още не е определен, но мястото е Пойнт Грейс.

— Благодаря. Предполагам, ще се видим там, освен ако не ми се обадите по-рано за пуловера.

Пъхам визитката в кутията за парите от продажбите, под банкнотите от десет долара.

— Мили Боже, ще изкупят всичко — отнякъде изниква Патрик и пуска няколко петдоларови банкноти в кутията. — Тук съм от тридесет секунди и някакъв човек ми даде петнадесет долара за торба стари касети. Питам се дали произвеждат още касетофони?

— Всичко произвеждат — отвърщам му. — Питай Алис — кимвам към червенокосата старица до масата за „Всякакви съкровища“, която се пазари с леля Рейчъл за набор дървени дъски за рязане, оформени като домашни животни.

— А, да, Алис Брамбли — изпълнителен директор на „Крийчър криейшънс“. Премести се тук миналата година от Боулдър. Голям хит е

сред защитниците на правата на животните. За твое щастие още не съм започнал да купувам коледни подаръци. Ти по лабрадорите ли си падаш повече, или по немските овчарки? — Патрик слага ръка върху рамото ми и се навежда, за да прошепне в ухото ми: — Липсвах ли ти? — дъхът му изгаря кожата ми.

— Минал е само един ден.

Искам да кажа, да, естествено.

— Само един ден? А на мен ми се струва, че са минали години, откакто те чух да се оплакваш от боядисването на оградата.

— Оградата беше вчера, а аз не се оплаквах. Просто казах, че боядисването е тежка работа — опитвам се да го плесна, но той улавя ръката ми и я стиска. От другата страна на моравата Рейчъл ми изпраща многозначителни погледи „Това го видях в картите ти много отдавна“, а аз ѝ отвърщам с усмивка, която стопява напрежението от по-рано.

Дългите сутрешни часове минават като секунди. По алеята се точи безспирна редица клиенти, дошли да се поровят из нещата на Нана. Повечето от тях изказват съболезнования и разказват дълги и сложни истории за предметите върху масите — за сватбата, на която заедно били гости и където всички получили като подарък плетените на една кука кухненски ръкавици. За парчетата плат с леопардова шарка, останал от представлението на „Котките“ на градската театрална трупа. Чукчетата за врата с форма на скелет, които децата продавали една година за набиране на средства за училището. Всички те ме потупват по рамото, мръщят се и питат за службата. За плановете. И между другото — дали мама и Рейчъл предпочитат всеки да донесе нещо за хапване вкъщи след погребението или просто да пуснат подписа?

Когато Ем пристига, Рейчъл тъкмо е пратила Патрик да донесе още кашони от мазето, а аз се занимавам с цял автобус пенсионери, които прекарват първите двадесет минути, душейки енциклопедиите.

— Оживено е, а? — пита Ем. — Чудесно.

— Чудесно е, ако си падаш по манияци, душещи стари книги.

— Обожавам ги! Хей, като говорим за откачалки, къде е Патрик? Каза, че ще дойде.

— Вика ли ме някой? — Патрик се появява иззад един щендер с дрехи на алеята, облечен в закопчан до горе смокинг и поднос в

ръката, но преди да оценим по достойнство костюма му, Рейчъл го изпраща обратно в мазето. Проследявам го с поглед как пресича моравата и изведнъж забелязвам как ме гледа Емили.

— О, Боже! — възкликва тя. — Познавам този поглед.

— Какво? Кой поглед?

— Твоят!

— За какво говориш?

— Патрик — тя снижава гласа си до шепот. — Дилайла, влюбена ли си в него?

— Не! — закривам лице с конската си опашка.

— Да!

— Не съм. Искам да кажа, не по този начин. Просто... Не знам... Ем, направо ще се побъркам!

— Но защо?

— Защото всичко е толкова интензивно, а си бях обещала да не се обвързвам прекадено много. Никога.

Прекъсваме за кратко, колкото да продадем три от дванадесетте котенца, от януари до март. Емили се опитва да пробута номера, че не можем да разваляме комплекта, но клиентката иска да купи подаръци за трима рожденика.

— Дилайла — продължава тя, след като жената прибира торбата с котките, — не можеш да си обещаеш, че няма да се влюбиш в някого. Не че съм някакъв експерт по връзките, но не мисля, че става по поръчка.

— Ем, Патрик живее в Ню Йорк, а аз — в Кий. Това е единият проблем. През есента той ще отиде в колеж, а аз нямам идея какво да правя с живота си. Освен това... Боже. Има толкова причини да мисля, че идеята не е добра.

— Доста си поработила върху списъка, а? — усмихва се Ем, а аз започвам да шепна, защото Патрик се появява отново, понесъл препълнен кашон със спортна екипировка.

— Като се сетя за историята на моите родители и умирам от страх. Помниш ли, казах ти, че никога не съм виждала баща си? Е, майка ми също почти не го познава. Срещнали се в един бар, прекарвали нощта заедно. Никой не знае какво щяло да последва, защото няколко дни по-късно той бил убит при една мисия. Бил журналист.

— Уау, Дилайла, толкова съжалявам.

— И аз. Лошото е, че мама не говори за това. Затова не знам дали става въпрос за случайна среща, за любов от пръв поглед или за друго нещо. И никога няма да разбере. Знам само, че той е мъртъв, а тя е сама и изцяло отдадена на работата си, а аз не искам и моята съдба да е такава.

Емили обмисля моята гледна точка, докато подрежда наново котенцата върху масата.

— И си готова да избягаш от някой, в когото си влюбена до уши, защото на родителите ти не им е провървяло? Защото баща ти е умрял, а майка ти е работохоличка? Защото се страхуваш, че някой ден може да се случи нещо лошо?

Вдигам рамене.

— Знам, че се държа като неврастеничка, но животът ми е истински хаос. Това е най-точната дума. Училището. Мама. Нещата у дома. Няма да мога да се справя и с разбито сърце. Не и защото някой умира, мами ме или живее твърде далеч... Просто не мога. Трябва да концентрирам вниманието си, за да си подредя живота. Нужна ми е стабилност, разбираш ли?

— Стабилност? — Емили се разсмява на Патрик, който се прави на супермен, докато оставя още един от кашоните на Рейчъл, преди да изчезне обратно в мазето. — Струва ми се, че не ти е в стила.

— И аз не знам какъв ми е стилът.

— А момчетата в Кий?

Усмивам се унило.

— Има едно момче — Фин, но той не се брои. Викам му моето не-гадже.

— О, веднъж и аз имах не-гадже. Удобно, но абсолютно безсмислено. И твърде краткотрайно.

— Именно. Но аз исках точно това. И с Фин е доста интензивно, но не е сериозно. Няма очаквания, нито обещания. Никакви правила. Никакви въпроси „Ами, ако...?“ Съществува единствено действителността.

— Това е добре. Ако наистина го искаш. Без ангажименти.

Поклащам глава.

— Мислех си, че точно това искам. Но откакто дойдохме във Върмонт, започнах да гледам на нещата по друг начин. Реших да не

мисля за Фин, за да се посветя на семейните проблеми... Нещата у дома се бяха объркали от известно време, не само заради смъртта на баба. Наистина исках да... Не знам. Да оправя нещата с мама. Знам, че звуча като Опра, но това е истината. По-рано двете бяхме много близки, затова сега се чувствам ужасно.

— Напълно те разбирам. Защо мислиш съм тук през лятото с леля, вместо с родителите ми?

— Мислех, че си на стаж.

— Така е — кима Емили, — но това е допълнителна екстра. Майка ми реши, че може да ми се отрази добре, ако съм далеч от къщи. С нея се разбирам чудесно, но с баща ми имаме някои разногласия. Всъщност „разногласия“ е меко казано — тя се разсмива и упътва един мъж към останалата част от музикалната колекция на съседната маса. — Та как се справяш като Опра?

— С мама и Рейчъл съм като във влакче на ужасите — отвърщам. — Що се отнася до момчетата... Много си бях добре, докато не мислех за Фин, нито за който и да било друг, но тогава срещнах Патрик и всичко се обърна с главата надолу. След като ме целуна и...

— О, Боже! Целунал те е! Защо последна научавам тези неща?

— Шшш! Не викай, че да те чуят всички! — казвам през смях и понижавам глас, за да ѝ разкажа най-важното от вечерта в кафенето на Луна.

— Е, добре. Това е най-готината история за първа целувка, която чувам — признава Ем. — Въпреки че веднага си прецакала всичко. Все пак се брой. А после?

— На другия ден беше фестивалът Шугърбуш — продължавам да разказвам, — и нещата станаха по-сериозни.

— Целуна ли те пак? — пита тя, а сините ѝ очи блестят, както блести езерото в слънчев ден.

— Ами да. Оттогава насам имаше доста целувки. И сега, въпреки правилата, които смятах да спазвам в началото на лятото, не мога да спра да мисля за него. Не знам какво да правя.

— Това да ти е проблемът — Емили ме тупва по коляното. — Първо — Фин. Приключи ли с него?

— Кой е този Фин? — освен през първите няколко дни и единственият път, когато ми се обади по телефона, наистина не се бях сещала за моето не-гадже в Кий.

— Добър отговор — двете с Емили се заливаме от смях, а мъжът на средна възраст, застанал пред нас, се прокашля, за да привлече вниманието ни. В едната си ръка той държи кутията с рибарски принадлежности на Папа, а в другата — два чифта дамски пликчета — в бежово и в черно.

— Дълга история — казва той, сякаш ни дължи обяснение, заради смеха ни.

Опаковам покупките му, а той махва да задържим рестото. Двете с Емили едва не изпадаме в истерия, когато Патрик се появява с чифт ботуши от имитация на крокодилска кожа, халат от златно ламе, сива перука с къдрици и чифт неонове обици с форма на пеперуда.

— Добре дошли в Ред Фолс — обръща се той към нас с дрезгав глас. — Надявам се, че се забавлявате от това приключение в автентичната атмосфера на Нова Англия.

— Май говореше нещо за стабилност? — Емили изтрива сълзите от очите си, а последният купувач плаща покупките си, без да каже дума.

— Мисля, че приключихме за тази сутрин — обявява Рейчъл и прави снимка с мобилния си телефон, преди да свали перуката от главата на Патрик. — Май ще свършим в затвора за нарушаване на общественото приличие.

— Не се притеснявай — успокоява я Емили. — Не съм сигурна, че тук има затвор.

Рейчъл се размива.

— Както и да е. Мисля, че засега видях предостатъчно от добрите хора на Ред Фолс. Време е за обяд. Искате ли патладжан с пармиджано? Беше голям хит на филмовия фестивал в Телурид. Хората там разбират от вегетариански специалитети.

— Всъщност аз трябва да се прибера — отвърща Ем. — Имам да приготвям багаж. Утре сутрин трябва да взема автобуса за Монреал. Отивам на гости на... ами... на една приятелка. Живее там.

— Кога се връщаш? — питам я.

— В събота. Няма да съм тук в сряда за шоуто на Патрик. Нали ще се погрижиш от фенклуба да не му досаждат?

— Разбира се — прегръщам я за довиждане и разгъвам бледозелена покривка, с която да завия масата с „Всякакви съкровища“, сред които има кристални солници и сиви емайлрани

чини. На другия край, между чашките за кафе и миниатюрните колички мач бокс, обедното слънце се отразява от малка кутийка за бижута — същата, която видях върху тоалетката на Нана вечерта, когато бях в стаята ѝ. Нещо в нея привлича вниманието ми, сякаш е свързана с отдавна забравен спомен. Познавам тази кутийка. Не от онази вечер, а от по-рано. Вдигам я към светлината, обаче споменът ми убягва. Наднича някъде отдалеч, но не се разкрива напълно.

Дали някога ще науча повече за фамилната история, отколкото знам сега?

Пускам кутийката в джоба си и оставям три долара, колкото е цената ѝ, в кутията с парите. Рейчъл обръща надписа „Отворено“ откъм страната с „Ще се върна след малко“ и се прибира за обяд.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Заради почивните дни за четвърти юли кафенето на Луна не е претъпкано както обикновено за шоуто на Патрик. Обаче фенклубът му е строен точно пред сцената — Изавел и още няколко момичета, които помня от миналия път.

— Да не би Ем да почива тази вечер? — питам Патрик.

— Монреал, не помниш ли? Връща се през уикенда.

— А, вярно.

— Ще се справиш ли сама? — той обгръща с ръце лицето ми. Кожата ми пламва там, където я докосват пръстите му, а в ушите ми отекват думите на Емили...

Влюбена ли си в него?

— Добре съм — отвърщам. Успокоен, Патрик тръгва към сцената, а аз се усмихвам, за да вдъхна увереност и на двамата.

Лампите в кафенето най-сетне притъмняват, а светлините на сцената окъпват Патрик в цветовете на дъгата. Когато дръпва струните за първия акорд, всички глави се обръщат към него. Познавам песента — същата, която ми изпя вечерта, когато бяхме сами на същата тази сцена. Изпил е до съвършенство мелодията и текста.

Да следиш изпълнението на Патрик е като да наблюдаваш маратонец или колоездач в моментите на върховно усилие, когато приливът на адреналин го тласка напред и той знае, че всичко ще бъде наред, че има сили да победи. Патрик сам се превръща в музика, пръстите му се сливат с китарата, която се слива с него, а всичко се слива в песента. В този миг аз му завиждам, защото е изцяло отдаден на страстта си.

Тази вечер публиката в кафенето на Луна е малобройна, но емоционална. Хората пригласят и танцуват, когато Патрик изпълнява любимите им парчета. Прекрасно е да съм част от това, да виждам колко променен е той и едновременно с това — все същият. Публиката се влюбва в него мигновено и безнадеждно, както винаги, но когато той поглежда към мен и ми намига, аз знам, че от всички момичета,

които пицят, изпращат въздушни целувки и мечтаят за него тази вечер, аз съм онази, при която той ще отиде, когато музиката заглъхне, моята ръка ще потърси, когато светлините угаснат.

* * *

— Тази вечер беше извънземен — казвам му, когато поемаме към къщи рамо до рамо. Под мишницата си стискам наръч листа, с изписани върху тях ноти. — Сериозно говоря. Как го постигаш? Не се ли притесняваш пред толкова хора?

— Вече няма значение колко хора ме слушат, Дилайла, десет или десет хиляди. Аз пея за един-единствен човек — той стиска леко ръката ми, а във въздуха се носи песента на щурците. Спирам и го дръпвам по-близо за целувка.

— Искан ми се баща ти да чуе музиката ти, Патрик. Знам, че ще разбере. Ако дойде в кафенето и...

— Той не може да разбере, Дел. Просто не може — Патрик потърква с палец мястото между веждите ми, за да изглади бръчките. — Хей, нали имам теб. Имам китарата си. Лято е. Заедно сме. Какво друго ми трябва? — той се усмихва, но не може да скрие тъгата в очите си. Продължаваме по пътя.

Когато стигаме къщата до езерото, лампите не светят, а колата не е на алеята. Джак също не е у дома. Патрик ме поглежда, усмихва се дяволито и ме повежда към синьо-бялата къща във викториански стил.

Настръхвам. На горния етаж Патрик затваря вратата на стаята си и аз изведнъж изтръпвам от усещането, че вършим нещо непозволено. Идвала съм в къщата няколко пъти, откакто пристигнахме в Ред Фолс, но никога не съм се качвала горе. Не съм влизала тук от времето, когато двамата носехме един и същ номер кецове — моите тюркоазеносини, неговите — червени, и когато разменихме левите си обувки, за да имаме разноцветни чифтове. Нужни са ми няколко секунди, за да се успокои сърцето ми, а пулсът — да се нормализира, както на очите е нужно време, за да привикнат с мрака.

Стаята на Патрик мирише на сапун, течност за полиране на китари и на свежия въздух на Нова Англия — сладък и чист. Поглеждам бледосините стени, книгите върху лавиците, плакатите от

концерти. Не си спомням добре стаята от последния път, когато съм била тук. По-рано ни интересуваха игри, играчки и хербарии с насекоми. Нямаше го прекаленото премисляне. Болезненото оглеждане за снимки или глупави джунджурии — улики за други, успели да се промъкнат тук през дългия период между последното ми лято в Ред Фолс и тази вечер.

Не виждам нищо подобно. На огледалото няма снимки на момичета, които пращат въздушни целувки или правят смешни гримаси. Няма плюшени играчки, изсушени цветя или телефонни номера, надраскани върху миниатюрни парченца хартия. Само плакати, дрехи и оранжево-жълта кутия за кафе от Cafe du Monde в Ню Орлиънс, пълна с дребни монети. Той изпразва съдържанието на джобовете си вътре, докато аз се правя, че не забелязвам.

Сетне пуска тихо уредбата, изхлузва ризата през главата си и я мята върху леглото, после взема чиста от купчината сгънати фланелки върху шкафа.

— Хей, откъде имаш този белег? — кимвам към ръката му и дългата бледа резка, която се спуска от рамото до лакътя. — Канех се да те питам.

Той обръща глава да я погледне.

— О, гадна история. Става въпрос за ръждив пирон и непохватно стъпване върху стълбата миналата година. Важното е, че изглежда добре на снимки.

— Миналото лято стъпих върху парче стъкло в кухнята. — Сядам на ръба на леглото и събувам сандала си, за да му покажа едва забележимия бял белег на петата. Той навлича чистата тениска, вдига крака ми и проследява с пръст линията.

— Това не е нищо — изтърсва накрая. — Виж това — загръща подгъва на късите си панталони, а отдолу се показва широка, нацърбена линия, която пресича цялото бедро. — Спомен от Колорадо отпреди две лета. Бяхме там на рафтинг, но се обърнахме. Аз се блъснах в подводна скала и тя ме срязва до кокал.

— Уау — изправям се, за да огледам по-добре.

— Операция, четиридесет и девет шева и преливане на кръв. Бий ме, ако можеш.

— Ами, в шести клас си прехапах устната, когато паднах от успоредката в часа по физическо. Два шева, но белегът не се вижда —

издавам устна напред, за да му покажа.

— Сериозно ли говориш? Я ела насам — той ме хваща за раменете, дръпва ме към себе си и оглежда изключително внимателно устната ми. — Нищо не виждам. А, чакай... — присвива очи, стисва лицето ми с ръце и го вдига нагоре. — Мисля, че сега го виждам.

Опитвам се да преглътна, но това е невъзможно, докато главата ми е наведена назад, а сребърното сърчице на Нана изгаря кожата ми.

— Да, ето тук — прошепва той, а пръстите му докосват деликатно устните ми и след това...

Отпускам се от целувката му, притискам се в него, искам да усетя как ме обгръща отвсякъде, като гореща вана. Колкото по-дълго се целуваме, толкова по-дълбоко пропадам, сякаш съм скочила с главата напред в мътното море. Ръцете му се движат бавно под ризата ми, докосват нежно стомаха, меки и топли, разкопчават копчетата. Телата ни — докоснати от слънцето, се сгорещяват и се притискат, когато се отпускате върху леглото. Притиснал голите си гърди към мен, той разкопчава с една ръка сутиена ми, дъхът му изгаря ухото ми, извивам тяло, за да го посрещна.

Не мога да отричам повече чувствата си към него, не мога да се самозалъгвам повече с приказки за контрол, не мога да претеглям предимствата и недостатъците, нямам сили за повече сравнения, предупреждения и стени. Падам и правя салта във водата, не знам кое е долу и кое горе, а това означава сигурна смърт. Сещам се за онзи последен ден с мама в Кънектикът, когато слънцето най-сетне се показва и влязохме да плуваме в океана. Без спасителни пояси. Без да виждаме, без да усещаме или да чувстваме дъното. Само ние двете и водата и вълнуващата мисъл, че тя може да смачка костите ни, мигновено и сигурно, ако вълната ни обърне.

— Какво беше това? — питам, като се притискам към гърдите му.

— Кое?

— Стори ми се, че е външната врата.

— Да не се...

— Патрик? Вкъщи ли си? — гласът на Джак долита при нас, когато той пуска ключовете върху масата в дневната.

— По дяволите! — Патрик скача от леглото и неистово търси фланелката си. Аз се обличам с такава скорост, че когато Джак отваря

вратата, вече седя върху сутиена си — розов на бели ивици, и стискам раменете си с ръце, кръстосани върху обличения наопаки потник, сякаш ми е студено.

— О, Дилайла, здравей. Не знаех, че сте тук — Джак премества поглед от мен, седнала върху леглото, към Патрик, който бърше кутията на китарата си в другия край на стаята. Усещам хладния въздух, който нахлува от коридора и се питам дали това е моментът, когато кислородът поглъща огъня, точно преди пламъците да лумнат в стаята.

— Гладни ли сте, деца? — пита Джак и отправя към Патрик поглед, който казва „После ще се разправяме.“

— Не, благодаря — отвръщам. Все още не смея да мръдна ръце. — Трябва да вървя. Мама и Рейчъл сигурно ще се приберат скоро — отвръщам на усмивката му и изчаквам да излезе, за да оправя блузата си и да си сложа сутиена.

— Не знам кое е по-трудно — обажда се Патрик, като ме прегръща отново, когато Джак най-последно си тръгва. — Да не те виждам осем години и да знам, че си на стотици мили оттук, или да те срещна отново, да те виждам всеки ден, да мисля за теб непрекъснато, знаейки, че спиш на една ръка разстояние от моя прозорец и непрекъснато да искам единствено това.

Устните му покриват моите и за още една минута попадам в горещата преса на целувката му. Чувам отново как Джак ни вика и слагам ръка върху гърдите на Патрик. И двамата сме останали без дъх.

— За протокола — засмивам се, — тази нощ няма да заспя.

— Чудесно — Патрик се ухилва и ме дръпва за още една целувка. Следващите му думи са съвършено неразбираеми, защото се разбиват като океански вълни в устните ми.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Юли неусетно преминава в август, а аз изпадам в някакъв транс, сякаш сънувам дори когато съм будна. Тялото ми се подчинява на напрежението от безкрайните разпродажби и тежката работа в къщата, но мислите ми блуждаят от смъртта на Стефани към дневника, от баба и дядо до мама и Рейчъл, от летните спомени за цъфнал храст, светулки и сладки с кленов сироп до онази нощ в стаята на Патрик.

Когато свършваме работа и наоколо няма никой, двамата се притискаме един към друг — устните му докосват нежно моите, ръцете ми галят косата му под прикритието на плачещата върба, специални моменти, примесени с дългите часове работа или свободното време, което споделяме с Емили. Достатъчни, за да ме накарат да забравя неприятните мисли за онова, което ни очаква — да погребем баба, да продадем и последните нейни вещи, да продадем къщата. Да се сбогуваме.

В една дъждовна вечер слизам в кухнята за чаша горещ чай. Нося и „Спасителят в ръжта“ — копието на Патрик. В полетата той е отбелязал заради мен любимите си места. Обещахме си да правим това и след като си тръгнем от Ред Фолс — да пишем бележки в любимите си книги и да си ги изпращаме, за да не се забравяме, въпреки че няма да мога да го посещавам в Ню Йорк толкова често, колкото ми се иска. След всичкото време, което прекарах да се ровя в миналото, бъдещето ми изглежда като чужда страна, където не разбирам нито езика, нито нравите. Не искам нищо друго, освен еднопосочен билет назад към настоящето. Но все още остава цял месец и сега не искам да мисля за есента и за разстоянието между Кий и Ню Йорк.

Тази вечер Рейчъл е навън с Мегън и както винаги закъснява. Но когато стигам дневната, разбирам, че не съм единствената будна.

— Мамо? Не си ли си легнала? — отпускам се на дивана до нея. — Мислех, че очакваш важен разговор рано сутринта.

Тя кима и се загръща по-плътно с халата си. Очите ѝ са зачервени. Проследявам погледа ѝ до снимката в скута — трите сестри

Ханафорд, прегърнати. Мама и Рейчъл са застанали от двете страни на Стефани. Тя шепне нещо в ухото на мама, която се смее, а дългите ѝ кестеняви плитки стърчат закачливо.

— Колко големи сте тук? — питам.

— На десет, на осем и на шест. Някъде там.

— Приличате на тризначки.

— Всички казваха така. Господи, виж я. Виж очите ѝ. Луничките. Изглежда толкова щастлива, нали?

Мама въздиша, а професионалната ѝ усмивка „Клеър Ханафорд, слушам“ е заключена в чекмеджето за през нощта. Това е същата крехка жена от първия ден във Вермонт. Жената от посещението на гробището за рождения ден на сестра ѝ.

Толкова дълго двете с мама сме работили, за да издълбаем пропастта помежду ни, че тя сякаш е част от семейството. Колкото и да исках да извадя всичко на показ, сега чувствам празнината между нас — дълбока, прясна рана там, където се криеха призраците от миналото. Вината е моя. Аз я отворих и пуснах духовете навън, дълбаейки, ровейки, драскайки с нокти, настоявайки, че това, което мама споделя с мен, не е цялата истина.

Стефани е страдала от депресия, като майка си, и въпреки че е обичала Кейси, сестрите си и приятелите си, любовта се оказала недостатъчна, за да я спаси. Каквото и да е минало през главата ѝ във времето след последната бележка в дневника, случките в живота ѝ и приятелите, не са били достатъчни, за да я спасят. И тя сложила край, все едно дали случайно или съвсем съзнателно. Нея я няма. Като Папа. Като Нана. Като осемте пропуснати лета, които не прекарахме в Ред Фолс. Може би мама и Рейчъл са прави. Може би някои неща наистина са толкова прости, а други имат повече пластове, отколкото се виждат, и единственото, което ни остава, е да приемем факта, че не ни е дадено да знаем всички отговори.

Поглеждам към мама, отпусната в другия край на дивана, замечтана за онова, което е могло да бъде... Няма значение каква е причината за скарването преди осем години. Наистина няма. Дълго време не идвахме тук, а сега вече няма кого да посещаваме. Скоро ще загубим и къщата и Ред Фолс наистина ще остане просто спомен. Единственото, което ни остава, е да продължим напред.

— Съжалявам, мамо.

Тя обръща бавно глава към мен, а очите ѝ се разширяват.

— Съжалявам за сестра ти, за всичко, което се случи тази година, и за това, че толкова настоявах да говорим за Нана и скандала между вас. Нямах намерение да възкресявам миналото. Държах се егоистично.

Мисля си за пътуването до Кънектикът е мама, за деня, когато празнувахме повишението ѝ, за снимката със сапунените балони и за това, че макар нищо да не е същото, аз все още я обичам. Все още съм готова да се откажа от всичко и да започнем отначало, стига и тя да приеме предизвикателството.

— Права беше — продължавам. — Всичко е в миналото. Вече няма значение. Не искам отношенията ни да са такива... ненавиждам това напрежение, скандалите, мълчанието.

Мама въздъхва и ме прегръща силно.

— Липсваше ми, мамо — при тези думи гърлото ми се свива, като детско юмруче около букетче глухарчета, по бузите ми се стичат горещи сълзи, а аз най-сетне осъзнавам, че всъщност проблемът не е в тайните, или в истината, или в призраците. Проблемът е в това, че мама ми липсва. Липсва ми усмивката ѝ и това да знам колко важна съм в живота ѝ.

Мама не казва нищо, но плаче, прегръща ме все по-здраво и по-здраво, сякаш ако ме пусне, и двете ще се разпаднем на парчета. Сетне започва да трепери. Наистина.

— Добре ли си? — питам загрижено. — Какво има?

— Не исках да стане така — отвръща едва чуто тя.

— Нито пък аз, мамо. Просто всичко е толкова необичайно... И понеже не си спомнях какво се случи тогава, съчиних си разни неща. След това се уплаших, че някой ден и ние с теб може да стигнем до там, докъдето и вие с Нана. Не исках да...

— О, Дилайла! — тя се дръпва назад и присвива очи. На лицето ѝ се изписва тревога, толкова изразителна и силна, че кожата ми настръхва. Никога не съм я виждала тъй разтърсена, тъй несигурна, тъй използвана. Затова съм уплашена. Уплашена съм повече от всички пъти, когато е трябвало да стоя и да слушам как директорът се е обаждал в офиса ѝ. Повече от онзи ден, когато дойде да ме вземе от „Блаш козметикс“. Повече от момента, когато ме хвана да се

промъквам през прозореца в нощта, в която научихме, че Нана е мъртва.

Чудя се дали Томас може да ни види. Дали все още мисли за мама и дали харесва жената, в която се е превърнала след смъртта му. Чудя се дали знае за мен. И ако знае, защо не ми дава знак.

Срещам напрегнатия ѝ поглед.

— Няма значение, мамо. Няма нужда да казваш нищо.

Тя кимва бързо, изважда кутийката с хапчета от джоба на халата си и слага едно върху езика си. Протяга ръка към чашата с вода и отпива няколко големи глътки. Сетне я оставя върху масата, поглежда към тавана и поема дълбоко дъх, сякаш убеждава сама себе си да скочи от най-високия пристан на брега на езерото. И го прави. Скача.

— Дилайла, Томас Девлин не ти е баща.

Пляс.

Гледам как устните ѝ се движат, а стаята се завърта около нея и се пълни е вода, така че движенията се забавят, размиват се, а звукът заглъхва. Чувам ударите на сърцето си и пляска на вълните, песента на щурците, скрити сред високата трева, чувам света, който продължава да се върти, сякаш нищо не се е случило.

Сетне сякаш две гигантски ръце ме измъкват от водата и ме оставят на брега. Поемам си дълбоко дъх, когато мама отваря уста, за да продължи.

— Има още. Слушай ме. Трябва да чуеш цялата истина.

Не искам да слушам. Тялото ми е напълно безчувствено. Не усещам кожата си. Опитвам се да накарам краката си да се раздвижат, да се отделят от пода, да ме вдигнат от дивана и да ме отнесат далеч, но те не ме слушат. Остават си на едно място и чакат сърцето ми да експлодира.

Мама ме поглежда с широко отворени очи, които молят за прошка, а аз почти съм готова да ѝ простя. Да забравя всичко. Да се сгуша в скута ѝ и да ѝ кажа, че няма значение, да не казва нищо повече, да забравим всичко.

— Отнася се за Стефани — добавя тя.

Стефани Дилайла Ханафорд. Поглеждам към снимката на дивана между нас и се сещам за името, издълбано върху надгробния камък, за дневника и за кошмарите, които сънувам за леля си, която не познавам. Питам се дали двете си приличаме и дали щяхме да се разбираме

добре. Дали пък не е била като мама — сериозна и уравновесена? Или като Рейчъл — енергична и леко смахната? Ако беше живяла по-дълго, щеше ли да бъде мостът в семейната история? Щеше ли да се случи това, което се случва сега?

Гласът на мама трепери.

— Тя беше нашето бебче, Дилайла. Толкова я обичахме. Беше тъй млада и толкова красива, а когато се разболя, искрата ѝ угасна. Просто изгасна и никой от нас не знаеше как да я запали отново. Вечерта след погребението ѝ нейният приятел, Кейси... — мама пребледнява още повече и макар че сърцето ми се къса като я гледам, не я прекъсвам и не задавам въпроси. Оставям я да го преживее. Оставям я да ми каже какво се е случило, защото дълбоко в себе си, въпреки болката, гнева, недоверието и горчилката все още храня частичка надежда, че греша.

— Кейси беше разгневен — продължава тя. — Разгневен на себе си, на Господ, на мама и татко и на нас, задето не разбрахме навреме колко болна е Стефани и не успяхме да я спасим. Беше гневен дори на Стефани, задето го е оставила още преди животът им заедно да започне. Беше само на двадесет и една — толкова млад. Всички бяхме много млади.

Вечерта, след като я погребяхме, след като видяхме как я спускат в земята, седях на кея. Опитвах се да се върна назад във времето и да поправя каквото трябва, за да предотвратя смъртта ѝ. Опитвах се да открия смисъла. Опитвах се да не скоча и да изчезна. Луната светеше високо над замръзналото езеро. Светлината беше много ярка, а аз я мразех задето свети точно тази нощ. Стефани беше под земята, заровена дълбоко. Как смееше да изгрее Луната? Бях сама, треперех от студ. Ридаех. Блъсках с юмруци по дъските на кея. И тогава чух, че някой идва зад мен. Беше Кейси. Ръката му стисна рамото ми. Той седна до мен, отпусна глава на гърдите ми и се разхлипа. И двамата плачехме... и тогава се случи.

Мама посяга отново към водата и пресушава чашата на големи глътки.

— Какво се случи?

Моля те, моля те, нека греша.

— Отидохме в колата му, за да се стоплим. Наоколо нямаше никой. Ние... беше отчаяна връзка между две съсипани души.

Приключи веднага, след като започна и двамата си дадохме дума никога да не говорим за това.

— Нима казваш, че... нима... с приятеля на покойната си сестра?

— Дилайла, казвам, че Кейси Конрой е баща ти.

В главата ми преминават откъси от подслушани разговори и пъзелът се подрежда.

Защо просто не поговориш с нея за това?

Кейси.

Твърде сложно е.

Кейси.

Вече не е осемгодишно дете, Клеър.

Кейси.

Мозъкът ми е калейдоскоп от стотици картини — размазани образи на мама и някакъв мъж без лице на кея, леля Стефани, която тъпче устата си с хапчета, леля Рейчъл с нейните карти таро, Томас Девлин, окачен на таблото у дома, Патрик, Фин, Емили, погребения, скандали и всичко останало. Всичко е обърнато с главата надолу, не на място, нащърбено, забравено, като старите чинии на Нана, и ме връхлита тъй бързо, че губи всякакъв смисъл. В стремежа си да се излеят навън, думите се объркват и засядат в гърлото ми. Не мога да говоря.

— В деня, когато беше погребението на дядо ти — продължава мама, — споделих с Рейчъл. Ти беше осемгодишна. Дотогава тя вярваше, че баща ти е Томас Девлин. Майка ми ни чу и...

— Значи това е причината да се скарате? — успявам да си върна гласа. — Затова напуснахме Ред Фолс?

— Отчасти заради това, Дилайла, но всъщност е по-сложно. Това съвсем не е всичко.

Значи досега е използвала цялата си енергия за една измама, да я измисли и да я подхранва. И заради това е жертвала всичко останало — връзката с майка ѝ. С Рейчъл. С мен. А сега искам единствено да разбия сърцето ѝ.

— Не, наистина няма друго, мамо. Съвсем просто е. Спала си с приятеля на покойната си сестра вечерта след погребението ѝ и близките ти са научили. Нищо чудно, че Нана спряла да ти говори. Нищо чудно, че никога не опита да се свърже с мен — сигурно ме е намразила, когато е разбрала истината. Ти си виновна за всичко.

— Дилайла, моля те. Опитай се да разбереш. Бях само няколко години по-голяма от теб сега. Не съм...

— Не мога да повярвам, че имам нещо общо с теб. Не мога да повярвам, че собствената ми майка може да постъпи тъй долно. Отвращаваш ме!

Боли я, но не ме е грижа. Всичко в нея ме отвращава. Глупавият ѝ халат, къдравата коса, слушалките на хендсфрито, гласът ѝ, малките ѝ ръце и лешниковите ѝ очи с кафяв триъгълник. За жената, която ме нарича дъщеря, нямам друго, освен омраза и отвращение.

— Заслужавам го — казва тихо тя, свела поглед към ръцете си. — Крих истината от теб. Знам, че не е лесно да я научиш след толкова години. Знам, че ти...

— Не знаеш нищо за мен! — крещя през дневната. С три скока стигам входа и изхвърчам навън, под дъжда и вятъра, който затръшва вратата зад гърба ми.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Патрик излиза след секунда, върху дисплея на телефона му още свети френетичното ми съобщение.

— Облечи това — той ми подава якето си и нахлузва пуловера си през глава. Боса съм, но не чувствам студа. Въпреки това изпълнявам каквото ми казва. Нямам сили да се съпротивлявам.

Патрик подкарва пикапа на „Рийз и син“ назад по алеята, към „Мейпъл теръс“ и след това — към безлюдния южен бряг на езерото. Не ме пита нищо, но усещам, че ме гледа. Очите му прескачат от шосето към лицето ми и обратно, а ръката му гали бузата ми.

— Да отидем ли на Херон пойнт? — пита ме. — Там можем да говорим спокойно.

Не ми се говори. Отмествам ръката му от лицето си, но не я пускам. Стискам я здраво върху бедрото си. Той гали с палец дланта ми, а с другата ръка здраво държи волана.

Дъждът се засилва и Патрик присвива очи, за да не пропусне отбивката към Херон пойнт. Павираната пътека през тревата ни отвежда до песъчливия бряг, където той загася двигателя. Двамата се вираме в мрака към тъмното езеро. Всеки очаква другия да наруши мълчанието.

Понеже чистачките не работят, дъждът блъска по предното стъкло като вълна и образите се размиват. Струва ми се, че потъваме. Патрик се премества по-близо до мен и ме прегръща силно. Едната му ръка обгръща раменете ми, а с другата притиска главата ми към гърдите си.

— Всичко е наред, скъпа. Всичко е наред — разтърква успокоително гърба ми, целува косата ми и отмества кичурите, паднали върху лицето. Сърцето ми се свива и се отпуска, блъска се в ребрата ми, подобно на кардинала, панически търсещ изход от капана на зимната градина. Не знам дали е заради кръвта ми, която препуска с бясна скорост, заради късния час или заради дъжда, който удря свирепо върху покрива на пикапа, но нещо вътре в мен се изключва.

Не искам да му кажа какво се е случило. Не искам той да научи за неверния ми баща и слабохарактерната ми майка и всички лъжи. Разрових миналото, пресях пръстта и преброих костите и сега искам да ги хвърля обратно в дупката, да ги затрупам със сто лопати пръст. Да забравя. Да изтрия всичко, да се върна назад, в гората. Да лежа по гръб на земята, а бистрите води на Севън майл крийк да отнесат всичко.

Сключвам пръсти около китките му и отмествам ръцете му от лицето си, върху седалката отстрани на тялото му. Притискам тялото си в неговото, сякаш това е единственото спасение да не ни отнесе бурята. Усещам го как се размърдва неспокойно, а дишането му се учестява. Ръцете му се връщат върху врата ми, придърпват лицето ми по-близо до неговото.

Той си поема дъх, за да каже нещо, но аз не му позволявам. Засипвам го с целувки и единственото, което искам, е да съм близо до него, още по-близо, възможно най-близо. Изхлузвам пуловера над главата му, за да усетя топлината на тялото му през дрехите си. Вятърът вие срещу пикапа, дъждът продължава да блъска по покрива и заглушава учестения пулс в ушите ми. Но тук, вътре, двамата дишаме един въздух и това ми стига. Така трябва да е. Нищо друго не съществува.

Събличам якето и тениската си. Ръцете му обхождат голия ми гръб, а аз посягам към колана на панталоните му.

— Дилайла — обажда се той, а горещият му дъх пари врата ми.
— Дел, почакай.

Не го слушам. Спирам с целувки думите му. За миг той спира да се съпротивлява, но нещо го спира.

— Какво има? Какво не е наред?

— Не можем — сега ръката му е върху гърдите ми, сякаш задържат сърцето ми да не експлодира. Пръстите му ме отблъсват внимателно, тънка като шепот сила, която застава на пътя на неизбежния край на нещата между нас. Големият финал. Фойерверките, ярък водопад от звезди в небето, който в дъжда угасва сред дим и пепел.

Пуф...

— Не го ли искаш? — питам.

— Не можем да го направим, Дилайла.

— Можем. Няма никой, освен нас.

— Не е това. Просто...

— Мислех, че искаш да си с мен.

— Дилайла — прошепва той. — Убиваш ме, знаеш ли? — очите му са тъжни и дълбоки, и пълни с огън, дори в мрака на бурята. — Откакто се върна в Ред Фолс през ума ми не е минала нито една почтена мисъл.

— Тогава защо още говорим? — покривам с целувки лицето му, но настроението е различно. Устните ми изстиват, когато неговите не ми отвърщат.

— Не. Не и по този начин. Утре вероятно ще се самоубия заради това — казва го със затворени очи, — но не мога да те оставя да го направиш, когато не си на себе си.

— Патрик, добре съм.

— Не си ли спомняш какво съобщение ми изпрати току-що? Изражението на лицето ти, когато излязох да те посрещна? А? Хайде, моля те.

— Ще се оправя.

— Ще съжаляваш за това. Аз също. Нещо е станало в къщата тази вечер. Може би не си в състояние да ми кажеш точно сега, но няма да ти позволя да се самоунищожиш.

— Значи ще ми се правиш на психоаналитик, а? Моля те. По-добре си гледай ремонтите и китарата.

— Ох, Дилайла — прошепва той, а златистите му очи са сериозни. — Недей. Моля те, недей.

Виждам как обидата го залива, като вода в счупена чаша, но не мога да спра.

— Забрави. Забрави всичко.

— Дел...

Грабвам тениската си и я навличам през глава, разплитам ръцете и краката си и изхвърчам от пикапа.

— Чакай! — Патрик изскача след мен, гол до кръста, тича подире ми до брега. Дъждът забива в телата ни милиони иглички, но аз съм напълно безчувствена.

Той успява да надвика воя на вятъра.

— Съжалявам. Чуваш ли? Съжалявам. Върни се в пикапа, за да поговорим!

— Не искам да говоря! Говоренето ме обърква повече!

Той се опитва да хване ръцете ми, но аз се отскубвам. Гледам го как трепери, вир-вода от дъжда, от гняв и страх, и още нещо, което не смея да изрека, защото изпитвам болка дори да мисля за него. Не мога да дишам. А може би и не искам.

— Мислех, че искаш да си с мен, Патрик.

— Така е — отвърща той. — Искам го повече от всичко на света.

— Как да ти повярвам? — крещя насреща му. — Та ти нямаш смелост дори да признаеш пред баща си коя е най-голямата ти мечта. Животът ти е лъжа. Хайде, върви се скрий зад глупавата си музика, преструвайки се, че изобщо не съм идвала тук това лято.

Това го наранява. Знам, защото и мен ме боли, докато го изричам. Думите ми го зашлевяват през лицето като плесница.

— О, а ти се безпогрешна, така ли, Дилайла? Ти и съсипаните ти отношения с майка ти и всички останали в живота ти? Чудесно. По-добре ли се чувстваш, като ми крещиш? Това поправя ли нещата?

— Ти... не можеш... да ме... поправиш! — вече крещя с пълно гърло, надвиквам бурното езеро, дъжда и вятъра. — Не можеш цяло лято да си най-добрият ми приятел, да ме караш да се чувствам на седмото небе и след това изведнъж да ми обърнеш гръб, сякаш нищо няма значение. Направо ме подлудяваш!

— Дилайла Ханафорд, ти подлудяваш мен! Не го ли осъзнаваш?

— Какво да осъзнавам? Ти просто...

— Влюбен съм в теб!

Патрик стои под дъжда, а спорадичните светкавици осветяват лицето му. За миг забравям всичко останало. Забравям за дъжда и за гневните думи, изречени току-що, и си представям онзи Патрик на сцената, под разноцветните светлини на прожекторите, усмихнат, сякаш целият свят принадлежи на нас двамата, на мен и на него.

Но когато светкавиците угасват, виждам тъгата върху лицето му, мократа коса, дъждовните струи, които се стичат в очите и устата му.

Обръщам му гръб и хуквам боса по брега към пристана и дървените трибуни в подножието на хълма към къщата на Нана.

Патрик не ме последва, но когато най-сетне се добирам до къщата, той ме чака в сянката на кленовите дървета до портата. Дъждът и дългото бягане са укротили гнева ми, останали са единствено дълбоката яма в сърцето ми и раната на крака, от сблъсъка с пристана в мрака. Тръгва към мен, когато ме вижда да пълзя с

последни сили нагоре по хълма, слага ръце върху раменете ми. Искам да рухна в прегръдката му. Искам да му кажа как се влюбих в него в първия миг, под дървените трибуни, в мига, в който обърна шапката си и ми се усмихна, а златистите му очи заблестяха по-ярко от слънцето, макар и да ми отне толкова дълго време, за да го повярвам.

Но не мога. Не го правя.

— Добре ли си? — пита ме той, като ме прегръща по-силно и се навежда, за да огледа раната на крака ми.

— Просто драскотина.

— Добре. Прибирай се — ръцете му пускат раменете ми.

— Патрик, почакай — посягам към него, но той вече се е обърнал да си върви. Затичвам се да го настигна, опитвам се безуспешно да вплета пръсти си в неговите. Той спира, но не ме поглежда, дори когато докосвам с ръка лицето му.

— Патрик... Толкова съжалявам.

— Недей, моля те. Недей — най-сетне вдига поглед, но очите му са черни и леденостудени, когато отмества ръцете ми от лицето си. Гледам го как си тръгва. Как се отдалечава. Чакам цяла вечност да се обърне, да се върне, да ми прости, да ме целуне отново под дъжда, сякаш нищо друго няма значение.

Но той не го прави. Изчезва в сенките, без да погледне назад. Оставя ме под бледата жълта светлина на уличната лампа, а дъждът се лее като из ведро.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

— Дилайла! — мама е в кухнята, с ужасния си халат. Люлее се на място, сякаш се колебае дали да избяга, да ме прегърне или да започне някоя от обичайните си лекции за неразумните ми постъпки.

Късно е, не знам точно колко е часът, но когато виждам измъченото ѝ лице и скръстените ръце и чувам съскането на кафеварката, сещам се за онази нощ в началото на юни, преди цяла вечност, когато Фин ме остави пред къщи, а когато се промъкнах в стаята си през прозореца, разбрах за смъртта на Нана и неочакваното пътуване до Ред Фолс.

— Добре ли си? — мама пресича стаята с две гигантски крачки. Дърпам се назад, когато ме прегръща, но тя ме притиска по-силно. Едва не се предавам пред аромата на парфюма ѝ и мекотата на халата върху бузата ми. Гърдите ме болят, главата ми пулсира, кракът ми кърви, цялата треперя. Единственото, което искам, е да ми обещае, че винаги ще бъде с мен, и наистина да го мисли.

Но не мога да се преструвам повече, нито пък тя. Дори не я поглеждам, когато блъсвам ръцете ѝ.

Горе, в стаята ми, свалям подгизналите от дъжда дрехи и се пъхам под горещия душ, надявайки се да се изгубя сред кълбата пара. Врялата вода изгаря кожата ми. Пред очите ми е лицето на Патрик — умоляващо, когато ме настига на брега, студено и чуждо, когато си тръгва. Краката ми се подкосяват от тежестта на сломеното ми от мъка сърце. Искам да го изтръгна от гърдите си и да го оставя в мазето, в някой от бурканите за туршия, подредени на лавицата между цветните лампички от коледната украса и масичката за спиритични сеанси. За да продължа нататък без страх, без колебание и без съжаление. Така че всеки ден от живота ми да бъде като онова пътуване до Кънектикът, когато само гледката на притичващия по пясъка рак пустинник бе достатъчна, за да ме удивлява и въодушевява цяла година.

Връщам се в спалнята и поглеждам навън за някакъв знак от Патрик — светлина, движение в неговата стая, която да ми даде поне

зрънце надежда. Но между моя прозорец и неговия няма нищо, освен мрак и пустота, просмукваща се в нощта като кръв.

Кръстосвам напред-назад малката кутия на стаята си, а в главата ми се блъскат думи и образи. Майка ми, когато разкрива истината за баща ми. Леля Рейчъл, която все още е навън с Мегън и няма представа за бурята, бушуваща в къщата край езерото. Ред Фолс и жителите му, които знаят за историята на семейството ми повече от мен. Аз самата — предавам се на напрежението, избухвам, бягам, плюя отрова срещу единствения човек в цял Върмонт, който най-малко заслужава.

Набирам мобилния телефон на Патрик. Не отговаря. Лампата в стаята му не светва. Звъня отново. И още веднъж, и след това пак. О, Боже, направо полудявам от безспирното обикаляне — от едната стена до другата. Питам се. Надявам се.

Бурканът на Нана, пълен с разноцветни копчета, блести върху скрина. Протягам ръка към него, сключвам пръсти около гърлото. Вените под кожата ми се издуват като тънки сини въжета, когато го вдигам над главата си. Копчетата вътре изтракват тревожно и се сгушват едно до друго, когато се извивам като арка назад и мятам буркана с все сила. Всички те едновременно изхвърчат като изстреляни с пружина, блъскат се в стената и се разпиляват върху пода, подобно на хиляди блестящи дъждовни капчици.

— Дилайла? — гласът на мама я изпреварва. Секунда по-късно тя се появява в рамката на вратата и застива на място с отворена уста и разширени от изненада очи при вида на парчетата стъкло в босите ми крака, където се отразява светлината.

— Ранена ли си? — тя стига до мен, провирайки се на пръсти между стъклата. Шепне. Ръцете ѝ обхождат тялото ми, подобно чайка над езерото — плавно и нежно, едва докосвайки повърхността.

— Ти как мислиш — отвърщам и това не е въпрос.

— Дилайла, трябва да поговорим...

— Не, няма за какво да говорим.

Чайката пикира и се гмурка. Мама стиска здраво рамото ми.

— Не ме докосвай! Никога повече не смей да ме докоснеш! — блъсвам ръката ѝ и изскачам в коридора, успявайки да порежа стъпалото си на парче стъкло. Вече съм на стълбите и о, да, махам се оттук. Нямам пари, нямам храна, нито багаж, косата ми е мокра,

стъпалото ми кърви, прасецът също, но единствената ми мисъл е да изляза на улицата и да вървя все на север, докдето ми стигнат силите.

Здравей, Канада, защото нямам намерение да се върна тук.

Тя ме следва. И двете прескачаме по две стъпала наведнъж и продължаваме с обвиненията. Аз не разбирам какво е да загубиш сестра. Тя е чудовище, за да ме крие от истинския ми баща. Аз трябва да покажа зрялост и съчувствие. Тя да върви по дяволите.

Когато стигаме кухнята, на вратата ни посреща Рейчъл, облечена с фланелка с надпис „Разумните момичета рядко остават в историята“, стиснала в ръка чантичката си, застинала на място с отворена уста, като експонат от музея на восъчните фигури.

— Искаш да трошиш каквото ти падне, така ли, Дилайла? Е, добре. Хайде да трошим! — Мама не обръща внимание на сестра си и се втурва да отваря един след друг кухненските шкафове. Показват се подредени в редици съдове, различни по цвят и размер, които още не са сортирани и оценени за финалната разпродажба — чинии, купички и украшения за маса, подаръци, които Нана е събирала през годините. Грабвам чаша за кафе, върху която има надпис „Сутрините са тежки!“ и рисунка на кученце със сънлива физиономия, и я строшавам в пода. Мама отвърща с две несвързани помежду си порцеланови чинии, чиито оранжеви и бели парчета се разхвърчават до всички ъгли на кухнята.

— Какво става, по дяволите? — изкрещява Рейчъл, когато най-сетне се съвзема от изненадата.

Продължавам трошенето с още две неугледни чаши за кафе със симпатично глуповати надписи, докато мама — очевидно пропуснала дозата си ксанакс, преразказва накратко събитията на сестра си.

Мама и Рейчъл се спречкват отново, но аз не мога да чуя думите им. Заета съм да пускам чинии върху пода, докато мисля за жената от GPS-а в колата. Представям си я как ми маха през кухненския прозорец, обляна в светлина като някакъв ангел-робот, приканва ме да се кача в лексуса, обещава да ме отведе до планетата, където цари монотонен мир, онова специално, извънземно място, където всички жители са спокойни, уверени и напълно безчувствени.

Животът ти... ще се подреди след... шест... точка... четири... милиона... километра.

Рейчъл се опитва да събере част от порцелановите парчета. Гласовете се повишават, но аз все още не чувам нищо. Протягам ръка към плота и сграбчвам първото нещо, което стигам. Сестрите Ханафорд ме виждат, разгадават мислите ми и очите им се разширяват. Стоя насреща им с високо вдигната ръка, предизвиквайки ги да кажат нещо.

— Дилайла, недей! Не и синия...

Рейчъл и мама посягат към мен. Ръцете им се протягат като пипала, които се дръпват като ужилени, когато блъсвам глупавата синя каничка-крава в мивката.

— ... делфийски порцелан — заглъхва гласът на Рейчъл. — Дявол да го вземе, тази крава беше единственото ценно нещо в проклетата къща.

Навеждам се над мивката и оглеждам парчетата, заседнали в канала, тялото — обезглавено и без крака. Съсипана е. И аз съм съсипана. И двете нямаме повече сили да се борим.

— Четири хиляди долара — обажда се мама и махва с ръка, — право в канала.

Така е.

Гневът се изпарява от стаята, както въздухът от спукан балон, отстъпвайки място на налудничавия смях, който следва. Започва Рейчъл, после мама, скоро и трите се кикотим като луди, на които по грешка са дали двойна доза лекарства.

— Тази крава беше най-абсурдното...

— ... от всички глупави дрънкулки...

— Мууу!

А когато вече не мога да различа смеха от плача, след цялото тичане, крещене, чупене на чинии, след всичката омраза, краката ми се подкосяват. Отпускам се на пода и облягам гръб на шкафа под мивката.

Рейчъл и мама сядат от двете ми страни.

Оставаме дълго така, слушаме биенето на сърцата си и учестеното си дишане. Чакаме някой да ни каже какво да направим, да ни покаже как да поправим нещата. Само че доброволци няма.

Най-сетне се премества в дневната, далеч от счупените стъкла и порцелан. Почти не говорим. От време на време изключвам, като вехто радио. Едва забелязвам, че Рейчъл почиства крака ми с

антибактериален разтвор, който мирише на мента, но не щипе. Мама разгъва одеялото от дивана и ме завива.

Струва ми се, че това е просто още един сън.

— Спомняш ли си как татко отиде да търси кола на старо, когато старият шевролет сдаде багажа? — прошепва Рейчъл на мама.

— Върна се с камионче за сладолед — отвърща ѝ тя, готова да се разсмее.

— Чухме музика... — продължава Рейчъл.

— И изтичахме да проверим какво става — мама.

— Беше татко — Рейчъл.

— Безплатен сладолед за всички! — мама.

— Изражението на лицето ѝ...

— ... спа на дивана в дневната цяла седмица.

— А когато се наложи да му отрежат крака...

— Достатъчно! — мама.

— Ах, тази музика!

— Ще се справим ли, Рейч? — пита накрая мама. Не чувам дали Рейчъл ѝ отговаря. Сънят най-сетне надвива тялото, вдига ме от леглото, отнася ме далеч от дневната, далеч от Ред Фолс, далеч от този свят. Мама и Рейчъл избледняват и изчезват. Навън лекият бриз отърсва дъждовните капки от кленовете, а мислите ми са черни и безкрайни като нощното небе.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Събуждам се първа. Слънцето нахлува през прозорците в кухнята, а езерото е спокойно и синьо, както винаги. Няма и следа от снощната буря.

Боли ме глава. Гърлото ми е сухо и стегнато.

Ярката сутрешна светлина усилва десетократно болката, изостря контраста между слънцето и надеждата, и спомена за гнева и болката от предишната вечер.

Не много отдавна.

По-голямата част от строшените съдове е събрана на купчина в ъгъла, но кравата от делфийски порцелан все още стои на парчета в мивката. Преравям чекмеджетата за тубичка лепило, за да я залепя отново и да я оставя да изсъхне върху полицата под прозореца, пред редицата маршируващи петлети върху перденцата.

Когато мама и Рейчъл слизат при мен в кухнята, разминаваме се бавно и тежко, сякаш се движим под водата. „Закуси ли?“, иска да знае мама. „Има ли чисти чаши?“, Рейчъл. Тя отваря прозореца зад синята крава и пали пръчица с аромат на градински чай. Мама подхвърля реплика за слънцето и езерото, а аз кимам и вдигам рамене. Всяка от нас знае, че тези думи не означават нищо, затова решавам да се скрия в мазето с кутия шоколадови десертчета и няколко бутилки минерална вода. Все още съм с пижамата, която облякох снощи, преди изпълненията с трошенето на съдове. Джак трябва да дойде всеки момент, за да работи в зимната градина, но Патрик няма да е с него и нищо друго няма значение.

Нямам представа колко време прекарвам в сортиране на последните плесенявали рафтове с коледни играчки, части за велосипеди и полуизгорели свещи, но никой не ме безпокои. Когато най-сетне се измъквам от влажното мазе, слънцето отива към залез и къщата е тиха. Останките от снощното опустошение са изчезнали от кухнята, изпотрошените съдове са изнесени.

Когато часовникът над камината отброява девет и половина, вече знам със сигурност, че ще наруша обещанието си пред Патрик — няма да отида на шоуто му в кафенето на Луна тази вечер. До началото остава съвсем малко време и аз заставам до прозореца, за да го видя, когато тръгне натам. В сърцето ми се борят надежда, тъга и копнеж.

Най-сетне виждам силуета му на тротоара. Свличам се на колене и опирам брадичка върху рамката на прозореца. Гледам го как приближава, праметнал през рамо калъфа с китарата, черен и тежък, както се чувствам и аз.

Вдигни очи. Вдигни очи. Вдигни очи и ме виж, спри се, остави китарата си в тревата и изтичай по пътеката до къщата, отвори вратата и ме намери, просто ме намери, намери ме да плача за теб, да страдам по теб, да те желая повече от всичко друго в живота. Вдигни очи, Патрик Рийз. Вдигни очи. Вдигни очи...

Но той не поглежда нагоре. Премества калъфа на другото рамо и аз не мога да видя лицето му, когато отминава сякаш не съществувам, сякаш съм просто още един безплътен призрак в старата къща на семейство Ханафорд.

В стаята горе дървеният под блести, парчетата стъкло и разпилените копчета са събрани, а във въздуха се носи аромат на лимон. Леглото е застлано с чисти чаршафи, а в единия край, грижливо сгънат, виждам бежовия пуловер, който заех от стаята на Нана вечерта, когато открих лекарствата й. Трябва да е паднал зад леглото. Бях го забравила, но сега, още преди да видя етикета, знам какво ще прочета върху него.

„Ръчна изработка Алис“.

Оградено с две сърчица.

Мисля си за жената с боядисаната в червено коса, с която се запознах на разпродажбата, изпълнителен директор на „Крийчър криейшънс“. „Съжалявам, Алис. Оли остава при мен.“

Навличам пуловера през глава и вземам телефона си, за да намеря номера на Емили. Тя вдига на второто позвъняване.

— Е, добре, Дел. Патрик беше пълна развалина тази вечер. Какво става с вас, по дяволите?

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

От спречкването са минали четири дни. След драматичното ми телефонно обаждане Ем идва тук всяка вечер, изслушва цялата сага, прегръща ме, когато плача, носи ми шоколадово-лешниково лате от кафенето на Луна. Не казва дали е говорила с Патрик за мен, а и аз не я питам.

Не съм го виждала след онази зловеща нощ. От Джак знам само, че е поискал няколко дни отпуск. Опитвам се да го прогоня от мисълта си, докато помагам на Рейчъл да изнесе навън кашоните с нещата, останали за финалната разпродажба, и да подреди върху масите последните порцеланови статуетки. Чашите, посветени на всеки един от петдесетте щата. Ски обувките. Шивашките принадлежности. Денят се влачи едва-едва, а очите ми постоянно се връщат към синьо-бялата къща във викториански стил, надявайки се да го видят как излиза и тръгва насам, покрай енциклопедиите, които старците не купуват, покрай солниците с формата на кегли за боулинг, оценени на един долар, право към мен.

— Скъпа, защо просто не поговориш с него? — обажда се Рейчъл. Вероятно е прочела всичко в картите върху сребристочерната покривка.

— Ние не си говорим — отвърщам.

Тя се намръщва, но не разпитва за повече подробности.

— Може би трябва да отидеш у тях. Сигурна съм, че щом те види, ще си даде сметка, че...

— Добре съм, Рейч.

— Дори не си докоснала шоколадовата торта, която направих. И си облякла ризата си наопаки. Да не говорим в какво състояние е косата ти — Рейчъл описва с ръка кръг над главата си, докато аз оглеждам етикета на ризата под брадичката ми.

— Просто съм уморена, това е.

— Чуй ме, Дилайла. Двете с майка ти погребваме баба ти след по-малко от две седмици. Осем години мълчахме, а сега вече е твърде

късно. Животът е кратък. Невинаги получаващ втори шанс да оправиш нещата. Така че, не ми пробутвай този номер, че си уморена. Среши си косата. Оправи си ризата. Закарай си задника в онази къща и кажи на Патрик какво чувстваш.

— Да не си изтеглила пак картата на Любовниците? — питам я.
— Казвам ти, просто съм...

— Достатъчно! — тя посочва с пръст къщата на Патрик. — Това няма нищо общо с картите таро. А сега върви.

Изтръпвам при мисълта да се изправа пред Патрик след всичките празни дни, но Рейчъл е права. Дори не знам дали той иска да говори с мен. Но онази нощ, когато излязохме от колата на плажа, имаше нещо специално, което успя да заглуши бурята. Нещо в очите му. Нещо, което той каза.

„Не разбираш ли? Влюбен съм в теб!“

Вратата на къщата е отворена. Летният бриз носи аромата на орлови нокти. Чувам топлия му глас, когато хващам дръжката, бутвам вратата и влизам.

— Ем — долита гласът му откъм дневната. Той не ме вижда. Не знае, че го гледам. — Прекрасна си. Не знам какво щях да правя без теб.

— И аз — отвърща Ем и се повдига на пръсти. Прегръща го и се притиска към него, а аз усещам, че не мога да си поема дъх. Той се усмихва и тогава тя го казва. Онова кратко изречение, което трябваше да е моя реплика. — Обичам те, Патрик.

Несъзнателно правя крачка назад. Патрик най-сетне ме забелязва и пуска Емили. Очите му, пълни с болка, обезумели, срещат моите. И двамата сме като ударени от ток, но никой не е в състояние да пусне оголената жица, нито да избута другия от опасното място.

— Дилайла, почакай! — той протяга ръка към мен.

— Не мога... — отстъпвам назад, препъвайки се. — Реших, че... аз...

— О, Дилайла. Не е това, което си мислиш — възкликва Емили и размахва ръка, сякаш се опитва да изтрие прегръдката им от ума ми. — Изобщо не е това, което си мислиш.

Поглеждам към Патрик.

— Е, поне разбрах защо отказа работата у съседите — заради нещо по-добро.

— Казах ти — започва Емили, но Патрик я спира, хваща ръката ѝ и я стиска успокоително.

— Недей. Няма нужда да ѝ обясняваш каквото и да било.

— Но това е лудост — отвърща тя. — Аз дори не...

— Няма значение — прекъсва я отново той.

Тримата стоим до вратата. Аз гледам втренчено Патрик, стараейки се да не припадна. Двамата се споглеждат, после се обръщат към мен.

Най-сетне Емили успява да издърпа ръката си и Патрик нарушава мълчанието, за да ме попита:

— Трябва ли ти нещо, Дилайла? Или просто се стараеш да направиш всички в Ред Фолс нещастни като теб?

Стомахът ми се свива, но се преструвам, че не го чувам.

— Съжалявам, че те срещнах отново. Харесвах те повече, когато бяхме малки!

— Най-последно! — възкликва той. — Нещо, за което да сме на едно мнение!

— О, и знаеш ли какво?

— Още ли си тук, Дилайла?

— Престанете! — извиква Емили. — И двамата! Веднага престанете!

— ДОБРЕ! — изкрещяваме едновременно, на нея, един на друг, на чайките, които се носят безгрижно над синята бездна на езерото.

Емили се втурва покрай мен, надолу по стълбите, към Мейпъл теръс. Изпод маратонките ѝ хвърчат камъчета, които се блъскат в стените. Препъвайки се излизам след нея, а Патрик затръшва вратата зад гърба ми. Хуквам към къщата на Нана, все по-бързо и по-бързо, сякаш се опитвам да надбягам скоростта, с която препуска сърцето ми. Разстоянието не е голямо, но аз го преодолявам два пъти по-бързо от обикновено, три пъти, четири пъти по-бързо, препускам като луда към Рейчъл и нейната армия от дрънкулки по десет цента, блъскам се в масата и разпилявам цялата секция с пластмасови плодове и фигурки на жаби със зимни кьнки. Сещам се за нещо, което Мегън ми каза преди време. Думите ѝ, подобно на врящ катран, запълват черната дупка в гърдите ми.

Всички мечтаем за онова, което е могло да се случи.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

В деня на погребението на Нана се събуждам в четири сутринта — жадна, трескаво неспокойна, неспособна да заспя отново. Изминали са две седмици, откакто научих истината за баща си и нещата, разделяли толкова дълго семейството ми. И почти толкова, откакто за последно видях Емили и говорих с Патрик. Той се върна на работа е Джак, обаче сега работи е удвоени усилия и очевидно няма нужда от моята помощ за капациите, за улуците или за боядисването на навеса. Вече не търси очите ми през масата на закуска. За него аз просто не съществувам.

В пет обличам кучешкия пуловер и излизам навън, за да видя битката на слънцето е мъглата. Хладната утринна омара покрива краката ми, поглъща ме като гигантски котел, щипка незначителност в сложната вълшебна рецепта, чиято крайна цел предстои да се изясни.

Пред къщата на Патрик мъглата изведнъж се отдръпва, сякаш разбивайки се в някаква тъмна, внушителна маса. Когато мистериозната фигура приближава, отстъпвам няколко крачки назад, но виждам дъха ѝ на няколко крачки пред немигащите ми очи.

Оказва се женски лос, висок, шоколадовокафяв. Навежда леко глава, а през мъглата усещам миризмата ѝ, примесена е аромата на земята, влажна след дъжда. Не смея да помръдна.

Сърцето ми бие учестено под ризата. Зад нея се появяват две малки. Времето сякаш спира, когато тя започва да души въздуха, за да прецени дали съм приятел, или враг, дали трябва да ме атакува, или да отmine спокойно. Сетне изпръхтява няколко пъти, вдига глава и прави няколко крачки встрани, поспирайки, за да изчака децата ѝ да я последват. Осем крачета забързват подпре ѝ, а майка им ги побутва нежно с муцуна. Все още не смея да си поема дъх. Когато най-послед вижда малките пред себе си, тя продължава по пътя си и изчезва в мъглата.

Когато се прибирам, майка ми и леля Рейчъл са будни. Явно никой не е спал добре преди погребението на Елизабет Ханафорд. Закусваме заедно, без да говорим много, вилиците и ножовете почукват върху три различни чинии. Разговорът се върти около сигурни теми — беконът не е лош, въпреки че е от соя. Надявам се времето да се задържи все така хубаво. Кой иска още кафе? Никой не отваря дума за онова, което тежи като воденичен камък на всички. Погребението. Кой ще носи урната? Седмиците, изпълнени с напрежение и бурното спречкване. Неизбежното и окончателно напускане на тази къща. Това място. Тази история.

Час преди да тръгнем за погребението, мама ме намира в стаята ми, седнала на ръба на леглото, вперила поглед навън, към езерото. Вратата е отворена, но тя се поколебава на прага, очаквайки аз да я покана да влезе, сякаш тя вече няма право да пита. Кимвам утвърдително.

— Днес погребвам майка си — изтърсва неочаквано и присяда до мен. Сещам се за черната кутия, поръбена със златни цветя върху тоалетката на баба ми и се чудя как ли ще изглежда в ръцете на мама, когато изсипва праха на Нана във водите на езерото Ред Фолс.

— Може ли да поговорим? — пита ме мама и ме прегръща.

Свивам рамене. Думите не искат да излязат от устата ми, сякаш съм забравила как се образуват.

— Добре — мама отмята един кичур, паднал върху очите ми. — Започвам.

Върху пода е останало едно копче. Явно са го пропуснали, когато са чистили стъклата от строшения буркан.

Дали баба ми го е купила специално или е резервното копче към някоя риза?

— Хиляди пъти се канех да ти разкажа за баща ти — казва тя.

Чудя се какво ли става с толкова много резервни копчета.

— Но колкото повече порастваше, толкова повече се страхувах, че когато научиш истината, ще ме погледнеш по същия начин, като майка ми, когато чу. Не бях готова да го понеса, Дилайла. Не исках да видя такава омраза в очите ти за нищо на света.

Вероятно е добра идея да ги даваме на Алис, за пуловерите на „Крийчър криейшънс“.

— Моля те, кажи нещо, Дел. Дори да е гневно.

Колко ли единични копчета има по света, търкалят се тъжно в бурканите си, нямат си еш, нито риза, на която да ги зашият. Без бъдеще. Без предназначение. Просто си стоят, незабелязвани от никого. Забравени.

— Моля те, Дилайла!

Поглеждам майка ми. Върху челото ѝ се очертават дълбоки бръчки, ситните линейки край очите ѝ още не са скрити от грима. Хваща ме неподготвена, необятността на мъката ми постепенно надделява над гнева и острите думи, които напускат мислите ми като вода, изцедена от гъбата за баня.

— Не съм ядосана за това, че си била с Кейси — казвам. — Ядосана съм, че ме излъга. И че продължи да ме лъжеш всеки път, когато разпитвах за Томас Девлин. Задето не искаше да говорим за истинския ми баща.

Тя кима и загръща яката на халата си.

— Беше ми убийствено тежко да се преструвам, но винаги имаше някаква причина да не ти кажа истината.

— Мамо, мразя... — мразя те, заради слабостта ти, заради нерешителността и глупостта. Мразя те, задето си сгрешила. Мразя те, защото не си свършена. Ето какво искам да ѝ кажа, но думите се изпаряват веднага щом ги изричам наум. Как мога да я обвинявам за това, че се е опитвала да скрие истината, която би донесла единствено болка на близките ѝ, ако я извади на бял свят? Че е постъпила с историята за баща ми точно така, както постъпвам и аз със собствените си истории? Всичко, което си казваме една на друга, е невярно или непълно, като вехто парче плат с проядени от молците дупки, през които прозира слънцето.

— Не бях планирала нещата с Кейси да се развият по този начин. Поне за това ми вярваш, нали?

— Да — отвърщам. — И аз правя доста грешки. Особено с момчетата, затова те разбирам.

Втрещвам отново очи в копчето на пода, чисто бяло върху тъмните дъски. Представям си, че е бутон и че ако го натисна, ще се отвори скрит тунел към езерото Ред Фолс, където мога да дишам под вода и да се наслаждавам на слънчевите лъчи под повърхността.

— Грешки? Дилайла Елизабет Ханафорд, моята грешка е, че не ти казах истината. Кейси не беше грешка. Откакто разбрах, че съм

бременна, не съм съжалявала нито миг за онази нощ, понеже благодарение на нея имам теб.

Мама целува косата ми и ме прегръща още по-силно. Усещам неравното повдигане и спускане на гърдите ѝ, ръцете ѝ, които здраво ме стискат.

— Но защо ме отведе оттук? — питам я. — Защо спряхме да идваме? Защо спряхме да говорим за близките си? Да, баба се е ядосала. Но нима наистина е скъсала завинаги с нас заради една-единствена нощ между теб и приятеля на Стефани?

Майка ми си поема дълбоко дъх, изважда носна кърпичка от джоба на халата си и поглежда през прозореца.

— Баба ти имаше труден характер. Никой от нас не беше много близък с нея, особено Стефани. Двете не бяха на едно мнение по нито един въпрос и когато ние с Рейчъл пораснахме и заминахме, Стефани остана тук да се оправя сама с нея.

А когато Стефани почина, мама започна да изпитва вина заради отношенията им и намрази мен и Рейчъл, задето не успяхме да я спасим. Непрекъснато ни повтаряше: „Вие и бяхте сестри. Трябваше да забележите, че нещо не е наред, но бяхте твърде заети със себе си, за да ви е грижа какво става в Ред Фолс.“

Дилайла, трябва да разбереш какво причинява самоубийството (или всяка смърт при съмнителни обстоятелства) на останалите живи. Човек не само тъгува за загубата, а страда от чувството на вина, самообвинява се, страхува се. Никой от нас не смееше да говори за нея, защото всички се чувствахме отговорни за случилото се. Защо не знаехме, че е спряла да взема лекарствата си? Откъде се бе снабдявала със сънотворни? Защо никой не беше забелязал? Сама ли бе посегнала на живота си, или наистина бе нещастна случайност — грешка на болно момиче, което просто бе искало да поспи онази нощ? Не беше възможно да говорим дори с хора вън от семейството, като Мегън или другите приятели на Стефани. Всеки се надяваше това да е чужда грешка. Всички имахме нужда да обвиним някого. Особено Кейси. Той напусна града, но не заради това, което се случи между нас. Тръгна си, защото не можеше да понесе живота без нея, постоянните въпроси, терзанията дали той или някой от нас е можел да направи нещо, преди да стане безвъзвратно късно. Предупреди ни, че ще се махне, и то много преди нощта на кея. И го направи.

Размърдвам се неспокойно върху леглото и обгръщам раменете си с ръце, когато в гласа ѝ се прокрадва остра нотка. Тя тръсва глава и продължава, а бръчките на челото ѝ стават по-дълбоки.

— Знаеш ли, когато твой близък е убит, можеш да тъгуваш за него и да съсредоточиш гнева си да мразиш убиеца, дори ако не знаеш кой е той. Имаш избор и да простиш. Но когато някой отнема сам живота си, именно той е убиецът. Затова ние тъгувахме за сестра си и същевременно, когато се сещахме, че смъртта ѝ може да е нейно дело, я мразехме, задето ни напусна. Боже, оттогава минаха почти двадесет години, но понякога вдигам телефона, надявайки се да чуя гласа ѝ от другата страна, да мога да ѝ простя. Просто не мога да повярвам, че тя наистина... то не ме оставя на мира, Дилайла. Онова чувство. Винаги е с мен.

Мама притиска кърпичката към очите си. Дълго време никой не казва нищо.

— Не знам колко от това си спомняш — продължава мама, — но понякога, когато идвахме през лятото, баба ти отказваше да излезе от стаята си по няколко дни. Или пък отиваше при някоя приятелка в другия край на града, докато събере сили да се върне при нас. Тя беше болна, Дилайла. Клиничен случай. Като Стефани.

— Знам — отвърщам. — Онази вечер намерих лекарствата ѝ в чекмеджето на тоалетката в стаята ѝ.

— Да, вземаше ги отдавна, години преди да изгубим Стефани.

— Предполагам затова нямам много спомени с нея — казвам. — Изглежда е предпочитала да не се навърта наоколо.

— Тя те обичаше, Дилайла. Но не го показваше така, както Папа. Не можеше.

Мама е права, дядо ми ме обожаваше. Всеки път, когато ме вземаше на колене, за да ме разходи с инвалидната количка, когато се смееше на наивните ми шеги, знаех, че аз съм светлината в живота му. Това лято мислех повече за Нана, за Стефани и семейните тайни, но всеки път, когато се сетех за него, усещах болезнено липсата му, сякаш едва тази сутрин съм научила лошата новина. Сякаш до вчера той е бил част от живота ни и лекарите току-що са се обадили да кажат, че не могат да направят нищо повече.

— След като почина баща ми — продължава мама, — завладяха ме тъгата и срамът. Трябваше да говоря с някого. Трябваше да призная

тайната, която пазех от нощта с Кейси. Затова казах на Рейчъл. Знаех, че ще се разстрои от случилото се и от факта, че го бях скрила от нея. Знаех, че нещата между нас ще се променят. Но също така вярвах, че тя няма да се отдръпне от мен... нито от теб. Само че майка ми чу целия разговор. И се нахвърли върху мен. Каза ужасни неща, пълни с жлъч и омраза към мен и към Рейчъл, чиято единствена вина бе, че изслуша признанието ми.

— Какви неща? — питам.

Мама стиска устни, за да задържи думите като в язовир.

— Не забравяй, че тя не беше на себе си, Дилайла.

— Но аз...

— Вече няма значение. Тя е мъртва.

— За мен е важно, мамо. Трябва да знам. Моля те, спри да ме пазиш от собствената ми история.

Мама взема ръката ми, затваря очи и бавно кима.

— След като научи, че Кейси е баща ти, баба ти ме обвини, че съм те откраднала от Стефани. Каза, че Стефани и Кейси щели да се оженят някой ден и че ти трябвало да си тяхна дъщеря. Тя се разkreся срещу мен и Рейчъл в деня, когато трябваше да погребем баща ни. Викаше с пълно гърло, че когато Господ прибрал Стефани, той взел не тази, която трябвало. Че някоя от нас трябвало да бъде на нейно място. Че не сме били достатъчно добри, за да спасим сестра си и затова не заслужаваме да живеем.

Върху лицето на мама се чете непознато напрежение, болка, каквато не бях виждала досега, въпреки напрегнатите ни отношения. Искане ми се да я отведа далеч от всичко това, поне веднъж аз да бъда майката и да я люлея в прегръдката си, докато се успокои. Колкото и да мразех „Клеър Ханафорд, слушам“ и непрестанното бръмчене на мобилните средства за комуникация, сега съм готова да дам всичко за едно обаждане от асистентката ѝ. Да видя как мама прочиства гърло, отърсва се и вдига телефона, уравновесена и отговорна.

— Господи, мамо. Съжалявам — отпускам глава върху рамото ѝ и стисвам ръката ѝ, нито една успокоителна дума не ми идва на ум.

— Това не е всичко — продължава мама, като въздъхва дълбоко. — Дилайла, двете с Рейчъл стояхме в дневната на къщата, където бяхме прекарвали детството си и именно там чухме майка ни да се заклева пред Бог, че ако той не ни прибере след всичките ѝ молитви и

жертви, тя ще прекара остатъка от живота си да го моли да вземе теб, само и само... само и само аз да усетя болката от това да погребеш дъщеря. След всичките тежки моменти в миналото, дните, в които не казваше и дума, след болестта, която беше готовото извинение за всичко, тази клетва бе капката, която преля чашата. Ето защо си тръгнахме. Все едно дали причината беше в депресията ѝ, или в шока, когато научи истината за Кейси и мен, в загубата на съпруга, в гнева и вината за Стефани, или пък в лекарствата... думите ѝ бяха достатъчни. Двете с Рейчъл не можехме да останем повече. Докато част от обидата и мъката ни се уталожат, месеците станаха години, животът продължаваше и ние така и не се върнахме повече. А сега нея я няма.

Повтарям на ум думите на баба ми и се опитвам да мисля за оранжевите шишенца с хапчета. Опитвам се да си повтарям, вероятно вътре в себе си Нана се е обвинявала за болестта на Стефани и за смъртта ѝ. Вярвам, че преди това ме е обичала. Може би не е престанала да ме обича и по-късно. Това не омаловажава болката от ужасната ѝ клетва, но ми помага да си обясня донякъде поведението ѝ.

Когато въпросите ми свършват, мама взема розовата кутийка за бижута от перваза на прозореца — онази, която купих при първата разпродажба.

— Какво е това? — пита ме. — Нейно ли е?

— Така мисля. Когато го видях, нещо ме накара да го задържа. Не знам къде...

Всъщност знам. Току-що разбрах. Споменът се материализира пред очите ми, подобно на лоса сутринта.

„Това е кутийката ми за сълзи — каза ми Нана. — Всеки път, когато съм тъжна, я отварям и плача, плача, докато сълзите ми свършат.“

„Мога ли и аз да поплача вътре?“

„Разбира се. Просто ела тук, вземи кутийката в ръка и помисли защо си тъжна. Тя ще улови тъгата ти.“

„Няма ли да прелее? От всичките сълзи?“

„Няма, Дилайла. Това е вълшебна кутийка. В нея има място за много, много сълзи.“

„А сега тъжна ли си?“

„Да. Но същевременно съм и щастлива. Щастлива съм, защото сте тук. Ти, майка ти и леля Рейчъл...“

— Не знам — въздишам, но всъщност знам много добре. Това е реален спомен, който принадлежи само на мен и баба ми. — Просто ми напомня за нея. За всичко хубаво.

— Красива е — мама опипва с ръка кадифената тапицерия вътре и затваря капака. Поглежда ме за миг и оставя кутийката върху перваза, опитвайки се да преодолее неловката тишина, която понякога се настанява между нас.

— Обичам те, миличка — казва накрая. Усмихва се и стисва леко рамото ми. Надига се от леглото и тръгва към вратата, а коланът на халата ѝ се влачи отзад, подобно на мъглата сред дърветата.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Стоя на високия бряг при Пойнт Грейс с мама и леля Рейчъл. Застанали сме рамо до рамо, с гръб към водата, откъм най-дълбокия край на езерото Ред Фолс. Срещу нас има море от лица, плаващи върху черните кораби на траурните дрехи. Всички са тук, за да отдадат почит на Елизабет Роуз Ханафорд. Сред тях са Джак, Луна и Мегън, хора, които си спомням от разпродажбите, например Алис. Тук са и онези, които ни носеха кейк с кафе — дошли са да споделят с нас мъката от загубата и заедно да потърсим утеха.

Патрик, обаче, не е с баща си. Отсъствието му тежи като камък в сърцето ми, заедно с мъката от загубата на баба, дядо, и лелята, която никога не съм виждала. С всеки следващ ден надеждата, че двамата с Патрик ще се срещнем отново под дъсчените трибуни, избледнява. Но подобно на спомените за баба ми, не всичко е черно. Старая се да мисля за хубавите неща — познатата усмивка след дългогодишната раздяла, сладките с кленов сироп на фестивала Шугърбуш, фойерверките под плачещата върба, песните, които той пееше, целувките... Страхувам се, че скоро всичко това ще е само спомен, затова съм се вкопчила в него с две ръце. Не съм готова да го изгубя.

През дима от пръчиците с аромат на градински чай, които Рейчъл запали под масата с урната, майка ми рецитира стара поема за невидимата връзка между живите и мъртвите. Унесена от ритмичния ѝ глас, аз следвам не толкова стиховете, колкото образите. Мисля си как странно се преплетоха в Ред Фолс съдбите ни, които само допреди три месеца следваха съвсем различни посоки. След годините на болка и мълчание, Нана все пак успя да ни събере, макар и в късната есен на нашите взаимоотношения.

— Майка ми пожела част от праха ѝ да бъде разпръснат над езерото Ред Фолс — обявява мама, като изтрива с кърпичка очите си. — След това ще я погребем в гробището Форест лейн, редом с баща ни Бенджамин и сестра ни Стефани.

Двете с Рейчъл вдигат урната и заедно я отнасят до ръба на високия бряг. Рейчъл държи капака, а мама изсипва част от останките над водата.

Останки. Сивият прах бавно полита към повърхността на езерото, подобно на водопад от падащи звезди. Поглеждам роднините си и хората от Ред Фолс. Всички плачем, усмихваме се, спомняме си и мислим за един и същ човек. И тогава си казвам, че останки е неподходяща дума. Прахът от човешкото тяло е точно това — прах. Прах от костите. Остават хората, които напускаме. Когато си мисля за Елизабет Роуз Ханафорд, не се сещам за праха над езерото, нито за шишенцата с лекарства, нито за жестоките думи, с които е прогонила мама преди осем години. Спомням си живота ѝ — хубавите неща, веселите истории от хората в Ред Фолс, които са я познавали по-късно, когато най-сетне успяла донякъде да се откъсне от мрачните облаци на депресията.

Елизабет Роуз Ханафорд. Майката. Бабата. Стъблото на родословното дърво, от което всички ние сме клонки и цветове.

Когато поемаме мълчаливо надолу по хълма към колите, които ще ни отведат на гробището, поглеждам назад към плачещата върба — върбата от вечерта с фойерверките. Сред гъстите ѝ клони съзирам Патрик, облечен в тъмен костюм, скръстил ръце на гърдите. Обръщам се да го потърся с очи, когато стигаме при колите, но той вече не е там.

Службата на гробището е по-къса и по-скромна — само най-близките ѝ приятели и ние, онези, които разбираме смисъла на надписа върху надгробната плоча: Елизабет Роуз „Оли“ Ханафорд. Патрик отново стои някъде отзад. Не приближава.

След последните думи, когато мама затваря томчето със стихове и опечалените оставят бели рози върху урната, пожелавам да остана няколко минути насаме с баба ми и Оли.

Бъркам в джоба си и изваждам розовата кутийка за сълзи, съгласно инструкциите на Нана. Отварям капака, пипвам с пръст кадифето и изливам цялата си мъка, сетне мушвам кутийката сред купчината цветя.

— За да не се налага да си тъжна — прошепвам, все още очаквайки знака, който търсех онази нощ в стаята ѝ, когато преглеждах книгите ѝ и пробвах бижутата. Чакам със затворени очи, но нищо не се

случва. От сивото небе не руква дъжд. Дърветата не се разклащат. Земята не се разтваря, за да разбуди мъртвите от вечния им сън.

Но тя ме чува. Сигурна съм.

— Дилайла?

Когато се обръщам от гроба на баба, виждам да приближава момиче. Лицето ми пламва от смущение.

— Емили! Аз... аз... не знаех... благодаря ти, че дойде.

Ем поклаща глава и ме прегръща, притиска ме силно към тъмнозелената си рокля.

— Съжалявам, ужасно съжалявам за баба ти, Дилайла. И за всичко, което семейството ти преживя. Не познавах добре Лиз, но знам, че беше близка с Луна. Понякога идваше на кафе, а аз ѝ давах сладкишите от предишния ден, за Оли. Най-много обичаше кифлички с боровинки и портокали.

Усмивам се, когато си представям как огромния санбернар нагъва кифлички, вирнал опашка.

— Благодаря ти, Ем. Радвам се, че си тук. Исках да поговорим за всичко, което...

— Не. Първо ти ме изслушай. Знам, че тук не е най-подходящото място, но трябва да ти кажа нещо — Емили се отдръпва назад, но не сваля ръце от раменете ми. Зад сините ѝ очи гори огън и аз знам, че онова, което ще ми каже, ще е самата истина. Поглеждам я в очакване на гневните думи, които заслужавам.

— Знаеш ли какъв ти е проблемът, Дилайла Ханафорд? — очите на Ем ме пронизват. — Отказваш да видиш онова, което е пред очите ти. По-лесно ти е да си намериш хиляди причини да не ме харесваш, отколкото да приемеш, че някой може да поиска да ти стане приятел.

Първият път, когато те видях, разбрах, че в теб има нещо истинско. Нещо повече от това, което се вижда отвън. Очевидно беше. Повярвах ти. Ти си съвсем различна от онези момичета, които цяло лято преследват Патрик. И той го знае. Толкова се забавлявахме тримата. Ти не изпитваше ревност, нито учудване от моята дружба с него до онзи ден, когато дойде у тях. И това беше смешно, защото двамата с Патрик сме като близнаци, аз го обичам по този начин. И двамата ви обичам по този начин. Но ти ме намрази изведнъж.

— Емили, съжалявам. Аз просто...

— Вечерта след скарването Патрик дори не излезе да пее, защото беше ужасно разстроен. Каза, че имал проблем с гласните струни, но всички разбраха, че не е така. Опитах се да говоря с него, когато двете с теб се чухме по телефона, но той не ми позволи. Цяла седмица само седеше на бара, пиеше кафе и повтаряше, че е провалил всичко. Ние бяхме наясно, че може да оправи нещата, ако просто престане да се жалва и поговори с теб. Само че той не искаше съвет от никого. Само повтаряше: „Дилайла това, Дилайла онова“. Онази събота той си тръгна от кафенето на Луна като в транс, затова го последвах до тях. Искях да опитам още веднъж да му вкарам малко мозък в главата. Той ме попита дали знам какво се е случило онази вечер със семейството ти и дали знам защо си била тъй разстроена. Не можех да го лъжа, Дел. Разказах му всичко. Той беше готов да тръгне да те търси, когато ти се появи и развали всичко. И между другото, госпожице Всичко ми е ясно, има...

— Ем, спри, моля те. Сега искам и аз да ти кажа нещо. Съжалявам. Толкова съжалявам за начина, по който се държах с теб и за това, че избухнах по този начин. Всъщност не повярвах наистина, че двамата имате нещо общо. Просто в онзи ден бях объркана, тотално объркана. Знам, че не е извинение, но това е истината. Готова съм да направя всичко възможно, за да ти се реванширам до края на лятото, ако ми позволиш да ти бъда приятелка отново.

Ем вдига очи към мен. Пред нас са гробовете на роднините ми, мирише на рози и прясно разкопана пръст.

— Всъщност — продължавам, — от известно време животът ми е пълна каша. Отпреди да дойда тук. Семейни проблеми, както знаеш. Проблеми в училище. С приятелите. И най-вече — проблеми със самата себе си.

Ем се усмихва и поклаща глава.

— Добре дошла в клуба.

— Аз съм президентът на този клуб.

— Ще приема извиненията ти, ако ме назначиш за заместник-председател.

— Дадено.

— Тогава ти прощавам.

— Просто така?

— О, я се стегни, Дел. Ти си първото свястно момиче, което се появява в Ред Фолс откакто... е, както и да е. Не знам как е в Пенсилвания, но тук, във Вермонт не позволяваме на глупавите караници да ни развалят приятелството.

— Правилно. Мисля, че когато са предавали този урок, цялото ми семейство е отсъствало — засмивам се. — Все още няма напредък с баща ти, а?

Ем свива рамене.

— Най-накрая ще се примири. Просто му трябва малко време да осъзнае факта, че малкото му момиченце... нали се сещаш...

— Е пораснало? — довършвам вместо нея. Макар да имам чувството, че имам двама бащи, отношенията баща-дъщеря са ми напълно чужди.

Ем среща очите ми и усмивката ѝ помръква.

— Малкото му момиченце... харесва... момичета.

— Харесва... какво каза току-що?

— Момичета, Дилайла — Емили кимва бавно и ме поглежда, сякаш вижда как в мозъка ми парченцата на пъзела се нареждат, когато си припомням случките от лятото. Спомена ли нещо за момчета, когато ѝ разказвах за Фин или за Патрик? Каза ли нещо за бивше гадже или поне момче, по което си пада? После, при скандала в къщата на Патрик, тя каза, че е... Господи, сигурно се бе опитвала да ми каже истината стотици пъти, но аз бях тъй увлечена да тормозя хората да говорят за неща, които не искат да си спомнят, и дори не забелязах, че някой друг има нужда да говори.

— За нещо повече от приятелки?

Очите ѝ се пълнят със сълзи.

— Спомняш ли си, казах ти, че познавам някой в Монреал? Името ѝ е Кейт.

Емили кима и хваща ръката ми.

— Моля те, не ме намразвай за това, че не ти казах по-рано. Искях, наистина. Само че това не е нещо, което... Имам предвид, че не е нещо, което можеш случайно да подхвърлиш наскоро разговора, особено с друго момиче, което хм, е просто приятелка. Винаги се притеснявам, че тя ще си помисли, че проверявам как ще реагира и затова ми е толкова трудно. Писнало ми е да губя приятели по този

начин, искам просто да бъда самата себе си, да не се преструвам, искам да те запозная с Кейт, наистина искам...

— Емили?

— Знам, че трябваше да ти кажа по-рано, просто...

— Ем!

Тя ме поглежда, по бузите ѝ се стичат сълзи, дръпва ръце от раменете ми и ги отпуска край тялото си.

— Смяташ ли, че двете можем да спрем да плачем за малко, колкото да обядваме? — питам, като я прегръщам на свой ред. — Искам да кажа, далеч от суетнята покрай погребението. Мисля, че имаме доста неща да си кажем, освен това умирам от глад.

В първия миг тя ме поглежда с ококорени очи, след това и двете избухваме в смях и се смеем, докато сълзите ни изсъхнат, достатъчно дълго и гръмогласно, за да събудим мъртвите, включително баба ми, чиято надгробна плоча е точно зад нас. Купчината с цветя се е килнала на една страна до урната, сякаш ни намига.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Тази вечер е последното лятно шоу на Патрик.

Той може би не иска да ме вижда тук, но аз обещах на Емили, че ще опитам. Докато го гледам как мести кабелите, гласи прожекторите и проверява отново микрофоните, знам, че ако не оправя нещата сега, другата седмица ще си тръгна от Ред Фолс и повече няма да погледна назад, ще изчезна от живота му за последен път.

— Добре ли си? — пита ме Емили, когато поставя пред мен шоколадово-лешниковото лате. Гледам как парата се вие над чашата и се сецам за първия ден в къщата край езерото, когато Рейчъл запали пръчица с аромат на градински чай на прозореца. Злото — навън, доброто — вътре. Злото — навън, доброто — вътре.

Вдигам рамене.

— Не, но това няма да ме спре.

Тя стиска рамото ми.

— Латето е от заведението.

— Благодаря ти, Ем.

Навън дъждът, който спря за погребението на Нана, започва отново и залива тротоарите все по-свирепо, под бледите лъчи на залязващото слънце. Меката светлина от витрините на кафенето на Луна, обещанието за прясно сварено кафе и музика на живо привличат поток от последните туристи, търсещи спасение от мокрите улици. Скоро публиката надхвърля обичайния брой, който Патрик е свикнал да забавлява, надхвърля дори публиката от вечерта на четвърти юли. Едва виждам сцената, но в същото време съм благодарна за допълнителните редици тела между Патрик и мен.

Петнадесет минути след началото в кафенето има толкова хора, че няма да се изненадам, ако видя дори мама и Рейчъл. Сякаш и последният човек в Ред Фолс е избягал от дъжда, за да види шоуто. Всяка друга вечер подобна енергия би стоплила душата ми, би ме наелектризирала. Хората пеят, ръкопляскат и свирят след всяко изпълнение. Патрик ги разсвива със забавни реплики, кафемашините

съскат и вдигат пара, а Емили и Луна чевръсто обикалят масите, за да могат да изпълнят поръчките. Това е вечер, която се помни дълго и за която хората разказват на приятелите си — прощаване с безгрижното лято, преди да се върнем в реалността със златните есенни листа.

Поръчвам още едно лате и го изсърбвам бързо-бързо. Горещо е и изгаря гърлото ми, но е по-приятно от огъня, който пламва в стомахата ми всеки път, когато зърна през тълпата усмивката на Патрик и осъзна, че този път тя не е предназначена за мен.

Когато концертът приближава към своя край, вече съм изпила четири латета, изгорила съм няколко пъти небцето си, усещам нервност дори в костите, а не съм измислила дори и дума от онова, което искам да му кажа. Как да се извиня за това, че го желая толкова силно, та чак се плаша? Как да кажа, че съжалявам, че съм това, което съм? Че съжалявам за всички грешки и неправилни решения, които ме доведоха дотук, съзнавайки, че ако не бяха те, нямаше да го открия отново?

Не биваше да съм тук тази вечер. Нямам какво да кажа, не мога да обясня нищо, не намирам думите, с които да опитам. В същото време Патрик излива чрез музиката сърцето си така, сякаш всичко е такова, каквото трябва да бъде. Очевидно е намерил начин да се съвземе и да продължи напред.

Таванът ме притиска, стените се приближават, а тълпата... смачкват ме... топлият въздух с аромат на канела... задушавам се... трябва да се махна оттук.

Проправям си път през група хора, застанали на входа, разливайки горещите им кафета, остават ми само четири стъпки до вратата, още две, една, ръката ми е върху стъклото, готова да блъсне навън, за да поема с гърди хладния въздух. Пристъпвам напред, през откренатата врата се прокрадва сребрист лъч, почти съм прекрачила прага с единия крак... само да можех...

— Последната песен се казва „Въздишка“ и е за теб — гласът на Патрик пронизва въздуха като стрела и дори преди да погледна към сцената, знам, че той има предвид мен. Поемам една последна глътка свеж въздух, пускам вратата да се затвори и се обръщам с лице към него. Той затваря очи и се обляга на микрофона. Кафенето потъва в

тишина. Дори кафемашините сякаш спират да свистят, за да чуят песента. Последната. За мен.

*Всеки път, когато говоря за тебе
част от мен умира.
Силуетът на тъгата те обгръща.*

*Поетът копнее за очите ти,
в които приижда нощта,
и обърква римите на сонета.*

Не-е-е...

*Няма да признаеш чувствата си
и ще продължиш да се преструваш.
Защото никой не те познава.*

Но аз ще бъда наблизо...

*Защото като престъпник изгнаник
ще се опълча на целия свят,
за да избягам с тебе.
Ще закрия небето, за да бъда с тебе.
Ще го изоставя, за да тръгна с тебе.*

*Ще захвърля всичко и ще тръгна.
Ще захвърля всичко и ще тръгна.*

*Защото като престъпник изгнаник
ще се опълча на целия свят,
за да избягам с тебе.
Ще закрия небето, за да бъда с тебе.
Ще го изоставя,
за да тръгна с тебе.*

Ще захвърля всичко и ще тръгна с тебе.

Последният стих е по-нежен от останалите, без китара, само гласът на Патрик, затихващ до шепот. В сърцето ми, в целия ми живот няма достатъчно място за такова чувство. Не мога... не мога да остана тук.

Изходът ми изглежда безкрайно далеч сега, а краката ми се тъй тежки, че не мога да ги вдигна, за да премина през навалищата, мачкащата, задушаваша тълпа, затова се обръщам и се промъквам край стената до страничната врата, където виси надпис: „Пожарен изход. Включва се аларма“. Да, включва се и надава неистов вой в дъжда, сякаш идва краят на света. Не знам колко дълго пищи, преди Луна да я спре. В това време стигам средата на улицата, а светлините на кафенето блещукат далеч назад, като неонові цветчета. Треперя от кофеина, от песента, от погледите на хората, насочени към мен, сълзите ми се смесват с дъжда и мокрят лицето ми, не ми пука какво ще стане след това. Просто искам всичко да спре. Искam да видя фаровете на стария сребрист джип тойота на Фин да присветнат три пъти под уличната лампа, да се кача при него и да отидем на онова място в гората, да не говорим, отново да забравя всичко в живота си, защото онова, което си заслужава да помня, е тъй болезнено.

— Дилайла, почакай! — Патрик тича по улицата след мен. — Моля те — той протяга ръка, сякаш това е последният му шанс да ме хване, да ме задържи, преди да се изплъзна и да изчезна завинаги в езерото Ред Фолс.

Спирам, но не знам дали защото искам, или защото съм твърде слаба, за да продължа. Изчаквам го да си поеме дъх. Дълго време стоим така, по средата на главната улица, докато най-сетне аз изстрелвам всичко на един дъх, нарушавайки ритъма на дъжда върху паважа под краката ни.

— Вече дори не знам коя съм, Патрик. Не си измислям. Объркана съм.

Това е истината. Не съм си представяла колко трудно ще ми е да го призная, но това е самата истина. След всичко, което съм споделяла с него, точно това признание, за най-съкровенията ми болка, изглежда толкова лично, та се засрамвам.

— Ти си Дилайла Ханафорд — отвърща той и поклаща глава. — Момичето, което се оплаква от тежката работа и се страхува от виенското колело — усмивката му е едновременно тъжна и жестока.

— Не, не разбираш. Всички тези неща — такава съм, когато съм с теб, когато излизаме заедно, боядисваме оградата, промъкваме се в стаята ти, сякаш лятото в Ред Фолс ще продължи вечно. Но идва краят и аз ще се върна в...

— Не, няма, Дилайла. Няма да позволя това да се случи. Съжалявам. Не исках да се побърквам така. Просто...

Поклаща глава.

— Няма нужда да...

— Обаче трябва. Искам да го кажа. Понякога, когато изпитам наистина силни чувства, не знам как да постъпя и ръся куп глупости. Но не и сега. Не и тази вечер. Онзи път при Херон пойнт — страшно ме заболя да те отблъсна по този начин. Намразих се, когато видях как лицето ти помръкна и се сгърчи, щом спрях да те целувам. Трябва да ми повярваш, че болката едва не ме уби. А онзи ден у дома с Ем — тя току-що ми бе разказала какво се е случило с майка ти и кой е баща ти. Накарах я да ми каже, защото трябваше да знам какво става с теб и...

Говори припряно и с всяка дума приближава по-близо. Вдигам лице към небето и затварям очи, опитвайки се да се съсредоточа върху дъжда по кожата ми. Той шепне името ми отново и отново. Отначало е въпрос, сетне — вече не. Цялата треперя, усещам го как идва все по-близо, ръцете му хващат яката на ризата ми. Отварям очи и след помалко от един удар на сърцето ми, той ме притегля към себе си, разделя ни една въздишка разстояние. Лицето му става нежно и сериозно, тъй близо, че мога да преброя дъждовните капки, които се стичат от ресниците му.

— Недей — прошепвам.

Главата му се олюлява. Отварям устни, за да протестирам още веднъж, но той знае, че не го мисля наистина. Пръстите му очертават устните ми, напипват сребърното сърчице на врата ми. Последват ги очите му, заравя ръце в косата ми, сърцата ни бият до пръсване. Нямам друг избор, освен отново да затворя очи и тогава се случва — устните му жадно се впиват в моите, горещият му дъх ги изгаря.

— Дилайла Ханафорд — той спира за миг. — Няма да ти позволя да изчезнеш отново. Всичко, което ти казах онази нощ край езерото, е истина и аз наистина го мисля.

— Вярвам ти — прошепвам в ухото му, останала без дъх и без лъжи. — Вярвам ти.

Земята се разтърсва, върти се и отново спира, когато се отпускам в прегръдката му и оставям дъждът да отмие счупените парчета надолу по хълма, право във водите на езерото Ред Фолс.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

В последния ден преди да си тръгнем от Ред Фолс се събуждам от необичайна тишина. Не се чуват бормашины, нито чукове или триони, впили зъби в дървесината. Няма ги и купувачите от разпродажбите, пазарящи се за отстъпки. Няма оценители или адвокати, които да напомнят, че сбогуването е близо.

За пръв път, откакто съм тук, чувам толкова много птици, които пеят пред прозореца, чуруликат и си пожелават всичко добро една на друга по целия път до езерото.

Бавно ставам от леглото, протягам се и започвам да вадя дрехите от скрина и да събирам багажа си, наслаждавайки се на уединението. Холдън Кофийлд оставям за утре, но прибирам кучешкия пуловер, зеленото перце за китара на Патрик, камъка с инициалите ни и новата ми приятелка, Му. Взех я от перваза в кухнята на Нана, за да ми напомня за случилото се това лято. Да ми напомня колко е лесно да счупиш нещо, за добро или за лошо, и как нещо строшено дори на хиляди парченца, може отново да стане едно цяло. Подобно на Му, и моето семейство никога няма да бъде тъй здраво, както някога. Ще останат пукнатини, охлузвания и белези. Но някои от тях могат да бъдат заличени, излекувани, за да се получи нещо по-ценно, обичано и уникално. Ето върху какво работя сега. Това е надеждата ми.

Не знам какво ме очаква в Кий. Не искам да се сещам какво оставих там — всички издънки, неясните отношения с Фин, приятелите, които напуснах без никакво обяснение. Може и да нямаме много общо помежду си, но все пак те са мои съученици. Ще се срещаме по коридорите на гимназията „Кенеди“, ще се готвим заедно за завършването следващата пролет. Вярно, че тази година пътищата ни се разделиха, но по-рано те бяха мои приятели, тъй както някога хората от Ред Фолс са били приятели на мама и Рейчъл. Възможно е, подобно на хората от Ред Фолс, които се събраха отново след смъртта на баба, да намеря нов, различен начин отново да бъдем приятели.

Ако не стане, ако те не харесат промените в живота ми, ще трябва просто да го приема. Да се съглася. Емили, Мегън, Джак, Луна, Патрик... всички те ми помогнаха да науча какво представлява истинското приятелство. То невинаги е идеално, но е най-важното нещо на света. Сега, когато го познавам, няма да се примиря с нещо по-малко и фалшиво.

Що се отнася до моето не-гадже Фин, той повече няма място в живота ми. Когато си мисля за него сега, за нашите срещи в гората, мислите ми изтичат в поточето Севън майл и водата ги отнася. Той не ми липсва. Фин и аз всъщност не се познавахме. Не искахме да се опознаем. Той просто ми помагаше да забравя. Помагаше ми да избягам от себе си, без да ходя, където и да било.

Не съжалявам за времето с него. Без този мрачен контраст, нямаше да видя светлината у Патрик. В този смисъл винаги ще му бъда благодарна, че беше част от живота ми.

Но повече няма да бягам.

Изваждам телефона от джоба си и намирам последното му съобщение — онова, което ми изпрати вечерта, преди да се срещнем на ъгъла, в последната вечер в Кий.

Да те взема в полунощ? Обичайното място?

Думите събуждат позната тръпка в гърдите ми, но този път знам, че това е предчувствието за нещо, което си отива. Усещам го като приливна вълна, надига се в мен, когато изтривам номера му от указателя на телефона, намира да излезе навън, стига върховете на пръстите ми и излита в нищото. Каквото и да се случи след завръщането от Ред Фолс, момичето, което чака под уличната лампа в полунощ, за да се скрие в гората и да забрави, вече го няма.

— Готова ли си с багажа? — пита мама, която се появява в стаята ми.

— Почти — вдигам рамене и проследявам с очи една чайка, която прелита пред прозореца. Мама прибира кичур коса зад ухото ми и аз отново се чувствам неловко, както обикновено през последната година. Сега нещата са по-добре, надявам се, че с времето ще стигнем

и до прошката. Но достатъчно ли е това? Някога ще бъде ли достатъчно?

— Дилайла, знам, че все още се опитваш да осмислиш всичко, което се случи — подхваща тя. — Знам, че трябва да премислиш много неща. Не очаквам да ги приемеш просто ей така. Трябва ти време, колкото е нужно — тя слага ръка на коляното ми.

— Все още не съм се осъзнала — отвърщам. — Всичко ми се струва толкова нереално. Мозъкът ми казва, че това е някакъв филм. Измислена история. Не и моят живот.

— Разбирам. Но искам нещата... Искам да споделяме. Да нямаме повече тайни — мама кима, казва го бързо, но по-меко. — Ако имаш въпроси за баща си, за мен или за семейството ми — просто попитай. Да, питай. Може и да не знам отговорите, но ти обещавам, че ще бъда напълно откровена с теб.

Поемам дълбоко дъх.

— Мамо, Кейси Конрой знае ли за мен?

— След онази нощ не съм се чувала с Кейси. А и се съмнявам, че майка ми го е издирила, след като научи истината. Не мисля, че той знае за теб, Дилайла. Никога не съм се съмнявала, че някой ден ще научиш истината за баща си. Колкото и трудно да ми беше да го приема, исках ти да вземеш решение дали да кажеш на Кейси, или не. Ако решиш, че искаш да го откриеш, можем да се обадим на...

Поклащам глава.

— Сега не ми се мисли за това. Твърде скоро е — болка стяга гърдите ми, но аз не й обръщам внимание. Не искам да се връщам отново в мрака, при тъгата, която ме владееше дни наред след признанието на мама.

— Не те карам да вземаш решения за баща си сега — казва мама. — Каквото искаш да направиш, ще те подкрепя, искам само да...

— Мамо, каква беше Стефани? Имам предвид, преди да се разболея — сега нещата са различни. Имам чувството, че ще ми отговори.

Мама се усмихва.

— Приличаш на нея, знаеш ли? Същата закачлива усмивка. Същите очи. Всички сме ги наследили от Нана, но ти особено много приличаш на леля си, особено когато беше по-малка. Двете с Мегън обичахме да казваме, че в теб живее частица от нея. Понякога,

например, когато виждам отражението ти в огледалото или през прозореца, струва ми се, че виждам нея. Особено тук, в къщата край езерото.

— Близки ли бяхте? Забавна ли беше? Умна ли беше?

Мама кима, а лицето ѝ се озарява от спомените.

— Тя беше красива, Дилайла. Жива. Импулсивна. Някак неспокойна, също като теб. Винаги съм харесвала това у нея. И в теб — така е. Само че сега противоречи на майчинския ми инстинкт.

Усмиввам се.

— Да, сега разбирам.

— Да. Хм, Стефани наистина беше специална, Дел. Всички се влюбваха в нея — нямаше друг начин. Когато започна да се променя, това едва не уби баща ми. По онова време двете с Рейчъл вече бяхме в колежа, започвахме нов живот на ново място. Не разбрахме веднага какво се случва. Дотогава Стефани беше нашето слънчице, ярка звездичка. Когато някой си отиде, хората винаги говорят за него такива неща, нали?

— Предполагам — не познавам някой, който да си е отишъл така, не и някой толкова близък. Само Папа, но не си спомням какво казаха за него на погребението, защото след това стана скандалът и той измести всичко останало.

— Така е. Но със Стефани беше различно.

— Искане ми се да я познавах.

— И на мен, Дилайла. Знаеш ли, че веднъж едва не умря, беше петгодишна. Падна в езерото. Аз трябваше да я наглеждам, но двете с Рейчъл се скарахме за нещо на кея. Изведнъж Стефани изчезна. Тишината беше оглушителна. Самата аз бях на девет или десет години, но никога няма да забравя ужаса, който смрази сърцето ми щом осъзнах какво се е случило.

— И какво направи?

— Скочих във водата и я хванах, но тя не дишаше. Изтичахме към къщата. Джак беше там. Той я взе от ръцете ми, остави я на тревата и започна да ѝ прави изкуствено дишане. Сякаш земята спря да се върти, докато чакахме да се закашля. И тогава тя се размърда. Всичко свърши. Джак не го спомена никога, дори пред майка ми. Стефани също не каза нищо. Сякаш съзнаваше сериозността на

случилото се. Какъв късмет... След това двете с Рейчъл си обещахме да не позволим да ѝ се случи нещо лошо.

Очите на мама са някак далечни, когато се връща назад в лабиринта на миналото.

— Когато почина — продължава тя, — донякъде се успокоих за инцидента край езерото, защото тогава успяхме да я върнем, успяхме да спечелим още четиринадесет години с нея. Знам, че не говоря за Стефани, но, мили Боже, Дилайла. Тя ми липсва всеки ден. Всеки божи ден.

Мама въздъхва дълбоко и ме притегля към себе си. И докато сълзите ѝ мокрят косата ми, истината блясва пред очите ми като светкавица в бурна нощ над езерото Ред Фолс. Освен всяка роля в живота ѝ, освен „Клеър Ханафорд, слушам“, сестра на Рейчъл и Стефани, дъщеря на Папа и Нана, продиктувана от скръбта забелка за Кейси и освен моя майка, тя е човек, също като мен. Крехка, уязвима, способна да извърши най-ужасните грешки и да причини най-силната болка.

Но в същото време способна и на най-силната обич.

Прегръщам я силно и оставам така, благодарна за странните, криволичещи пътища, които ни доведоха до тук.

— Вероятно се чудиш откъде се взе героят Томас Девлин — обажда се тя. Странно е, че го нарича по този начин — героят, сякаш съществува единствено на страниците на някой роман, а не като мъжа, който смятах, макар и погрешно, за свой баща. Шокирам се, когато осъзнавам, че през седмиците, откакто научих истината, не съм мислила за него, не и по начина, който загатва тона на мама. Сякаш онази вечер в сърцето ми намериха място две истини — едната реалната, а другата — сигурна, позната, желана. И дори когато мама ми каза, че Томас не ми е баща, дори когато ѝ се разкрехих и избягах от къщата, част от мен продължи да вярва, че не е така, че където и да се намира сега, той е бил свидетел и е споделял с мен всичките ми радости и разочарования. Да вярва, че той все едно е бил край мен, потупвал ме е успокоително по гърба, повтаряйки, че всичко ще бъде наред, дори да не съм чувала думите му. Преди много години, когато мама ми даде за пръв път статията за смъртта му и ми разказа за кратката им среща във Филаделфия, аз ѝ повярвах. Томас беше с мен дълго време и това, че няколко нощи не съм се сещала за него не

означава, че ще го изтрия от живота си. Няма да го направя за нищо на света.

— Срегнах го в един бар във Филаделфия, точно както ти казах. Попита ме защо махам етикетите от бутилките бира, преди да отпия.

— Все още ги махаш — спомням си последния път, когато я видях да пие на един пикник, организиран от ДКИ.

— Знам. Просто не ги харесвам. Както и да е, той беше забелязал и така подхванахме разговор. Разговаряхме цяла нощ, докато затвориха бара. Допреди да намериш снимките, той беше единственият човек, с когото бях говорила за смъртта на сестра ми. Бяха минали едва няколко седмици от погребението. Пред него — напълно непознатия, ми беше много по-лесно, отколкото пред близките ми.

В един момент нещата можеха да продължат по друг начин, но не се случи. На другата сутрин той трябваше да хваща ранен полет за Лондон и след това — за Афганистан... Ако знаех какво го очаква, може би щях да опитам... не знам, Дел. Човек не предполага какво му готви съдбата. Целунахме се и се разделихме. Не казах на Рейчъл за него, дори когато научих какво се е случило в Афганистан. Все още се чувствах ужасно виновна за Кейси и напълно объркана за Стефани.

Запазих статията за смъртта му. Искях да съхраним спомена за него. Не след дълго разбрах, че съм бременна. Тогава пред очите ми попадна изрезката от вестника и нещата тръгнаха оттам. Трябваше само малко да поукрася истината и никой нямаше да страда заради случилото се между Кейси и мен. Най-вече детето ми. Странна работа — онази вечер оставих Томас да си тръгне, защото знаех, че нищо няма да последва. Изобщо не очаквах, че той ще се превърне в тъй важна част от живота ни.

Може и да не е биологичният ми баща, обаче Томас Девлин е реална личност, човек, живял и умрял за онова, което обича. Човек, споделил няколко мига с майка ми. Възможно е по някакъв начин той наистина да е свързан с мен чрез онази гигантска космическа гумена лента, която продължава да се разтяга, да се усуква и да ни среща един с друг, когато най-малко очакваме. В този смисъл аз винаги ще го смятам за част от мен, повече от Кейси. Може би Томас знае за съществуването ми. Може би наистина ме наблюдава отгоре, смее се и ни уверява, че всичко ще е наред. Дъщерята, която е почти негова. Жената с лешниковите очи.

Изучавам извивките на лицето на мама, когато тя приключва с историята си и ме поглежда. Знам, че звучи нелогично, но до това лято смятах, че майка ми винаги е била възрастна, въоръжена с арсенала си от логика и разум, незасегната от всевъзможните сърдечни болки, които животът предлага. През цялото време бях заета да я ненавиждам и дори не се замислях, че някога е била млада или непрактична. Че преди да се появя в живота ѝ, майка ми е имала своите периоди на щастие, тъга, главозамайване, страх, удивление. Един пласт върху друг, върху трети, част от историята на всеки от нас.

— Е... — мама протяга ръка и прегръща раменете ми. — Как е Патрик?

— Какво? — пулсът ми се ускорява. — Не знам. Какво искаш да кажеш? Защо ме питаш за Патрик? Какво е казал?

Мама се усмихва и изчаква нервния ми изблик да премине.

— Рейчъл ми каза, че няма защо да се притеснявам. Че всичко ще се нареди както трябва за вас двамата. Така казват картите. Ти как мислиш?

Лицето ми пламва, но се усмихвам. Не мога да се въздържа.

— Не знам за какво говориш.

— Да, бе, не знаеш. Моля те, Дилайла. Не съм сляпа. Забелязах как се гледате — тя взема лицето ми в ръце.

— Така ли?

— Да. Обещай ми само едно нещо.

— Какво?

— Когато искаш да го видиш, независимо къде живее той или къде живееш ти, или колко е часът, да използваш входната врата. Никакви прозорци повече.

Разсмивам се.

— Дадено.

— Добре. Събери багажа и слез долу — казва тя, като потупва коляното ми. — Патрик и Джак ще дойдат всеки момент. Двете с Рейчъл имаме новини за всички.

— Новини?

Това може да означава само едно.

Че са продали къщата.

От най-долното чекмедже на скрина, празно, след като съм прибрала нещата си, изваждам дневника на Стефани Ханафорд. Когато прелиствам страниците и виждам името на Кейси, знам, че ако препрочета дневника сега, ще видя съвсем нова история, всяко изречение ще е различно в светлината на маминото признание. Ако го прочета внимателно, спомените на Стефани могат да ми разкажат още за биологичния ми баща, за това що за човек е бил преди смъртта ѝ. Какъв е щял да бъде, ако животът му не се беше преобърнал внезапно.

Седам се отново за гроба на Стефани и сърцето ми се свива от болка, задето не съм имала шанса да я познавам приживе. Но ако Стефани не беше умряла, мама и Кейси нямаше да преживеят авантюрата си и аз нямаше да се появя на бял свят. Така погледнато, било е предопределено двете с леля ми никога да не се срещнем.

Ако е трябвало аз да намеря дневника, то съдбата изпълни задачата си. Намерих го. Прочетох го. А сега трябва да го върна на къщата, за да остане скрит и да запази в тайна историята на онези, които са живели тук, докато съдбата не реши някой друг да го открие. Заклучвам катинарчето и докосвам за последен път златната роза върху корицата, преди да пхна дневника в дупката на пода в дрешника. Намествам отгоре дъската, която я крие, и с помощта на четири гвоздеа я заковавам здраво и сигурно.

Притискам длан към дървения под за последен път, преди да се сбогувам завинаги с къщата на Мейпъл терас.

— Довиждане, лельо Стефани — прошепвам. През отворения прозорец подухва бризът и издува пердетата над леглото. Когато вдигам очи, виждам червения кардинал, кацнал върху перваза. Той ме поглежда, след това се обръща безмълвно и плавно отлита надалеч.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Когато слизам долу, при полуупакованите кашони с компютърните аксесоари на мама, при торбите от химическото чистене и вилиците и лъжиците, останали за последния обяд и вечеря, усещам в себе си празнота. Утре ще видя тази къща за последен път. За последен път ще погледам как петлетата танцуват над кухненската мивка и как мравките притичват под печката. Утре е последният ми шанс да запазя нещо за спомен от дома на баба и дядо.

Джак и Патрик са тук. Мама и Рейчъл ни събират отвън за важното си съобщение. Поглеждам къщата с нови очи, сериозно, за пръв път от пристигането ни през юни. Знам, че третото стъпало на верандата скърца. Прясно боядисаните капаци, с липсващи тук-там панти, не са сто процента подравнени, което може да е, а може и да не е моя грешка. Няма никаква гаранция, че улуците ще останат чисти, че боята няма да се олющи, че кардиналите ще стоят далеч от ремонтираната зимна градина.

Но тези капаци са боядисани и окачени с любов. Цветята в лехите са току-що засадени. Дърветата и храстите орлови нокти са подрязани, килимите са изпрани, а прозорците отразяват небето и цялата къща свети като фар под златните слънчеви лъчи, високо на хълма, над езерото Ред Фолс. Също както жените, живели тук години наред, къщата на Мейпъл терас е красива. Сред пукнатините, пролуките и дефектите, тя съхранява нашите спомени, надежди и мечти. Днес работата е завършена — капациите, улуците, боядисването, цветята — и аз знам, че усилията са си заслужавали.

Пристигнахме във Върмонт с намерението да стегнем старата фамилна къща, а накрая стана така, че къщата поправи нас. Знам, че няма да я видим повече — мястото, което обедини жените от рода Ханафорд. Но сърцето ми е на друго мнение, има други идеи. Шантави, невъзможни, например че можем да прекараме още едно лято тук. Още един четвърти юли на фестивала Шугърбуш. Още една

седмица в миене на прозорци и сваляне на капаци. Още един сезон в сърбане на лате с Ем и слушане как Патрик пее в кафенето на Луна.

— Хора, вижте това място! — подхваща Рейчъл, бледорозовата ѝ тениска е прилепнала към тялото ѝ от жегата. — Вижте какво постигнахме това лято! — тя прегръща Джак.

— Истинска красавица! — съгласява се Джак. — Правил съм стотици ремонти, но тук... Боже! Тази къща наистина ще ми липсва.

Поемам дълбоко дъх, във въздуха се долавя отчетливо ароматът на орлови нокти.

— Е — продължава мама, — след три месеца усилена работа и много сълзи, двете с Рейчъл искаме да споделим с вас чудесни новини.

Патрик стиска ръката ми, докато се подготвяме за новините, които чакам цяло лято. Новините, които исках да чуя възможно най-скоро, когато пристигнахме. Новините, които сега давам мило и драго да отложат, дори и с няколко дни.

Мама изтичва към алеята пред къщата. В тревата до нея е забита табела, покрита с бял плат. Изглежда странно там да пише „Продава се“, ако вече са приели нечия оферта, но вероятно това е още една от чудатите градски наредби. Вдигам ръка, за да заслоня слънцето, когато мама дръпва плата и открива семпъл дървен надпис:

ПРЕДСТОЯЩО ОТКРИВАНЕ

Трите сестри

Къща за гости на семейство Ханафорд

— Искахме да кажем първо на вас — обажда се Рейчъл. — Ще приемаме резервации от другото лято. Новината ще бъде официално обявена утре, във вестник „Пчела“.

На кого му е притрябвал „Пчела“ — вестникът на Ред Фолс? Щом съседите виждат табелата, засипват ни посетители и телефонни обаждания. Всеки иска да разгледа, да научи повече, да донесе кейк с кафе. Няколко часа по-късно, когато оставаме само ние трите, Емили, Патрик и Джак, край масата в кухнята за последната ни вечеря заедно, имам възможност да задам въпросите си. Да претегля вълнението от романтичната идея и невъзможността да повярвам, че мама ще се откаже от корпоративния живот.

— Наистина съм добра в работата си, Дел — казва тя. — Години наред тя беше на първо място.

— Така е — кимвам. — Затова не мисля, че ще те оставят да напуснеш.

— Роден мениджър проекти като теб? — намесва се Джак. — Аз не бих те пуснал. Ако поне половината от ремонтите се управляваха като този, щях да се прибирам вкъщи без грижи. Освен грижите, които ми създава този младеж.

Патрик замерва баща си с чери домати, но мама продължава.

— Твърде дълго бях затрупана с проекти и чужди маркетингови планове. Обичам работата си, но тя е прекадено нервна. Зависима съм от мобилния си телефон, от компютъра, от... други неща, за които повече не искам да чуя. Отне ми цялото лято, докато го осъзная, но сега съм сто процента уверена в решението си. Готова съм за промяна.

— Но, мамо, да управляваш къща за гости е огромна промяна. То си е направо хотел, нали? И ресторант. И музей. Ще трябва да работиш с хора, лице в лице, не по имейла — Емили, която дойде на бегом веднага щом чула в кафенето да обсъждат новините, ме рита под масата.

— Все пак и това е бизнес — отвърща мама. — Нещо, което владее. С моите мениджърски и маркетингови умения, с творческата енергия на Рейчъл, с кулинарния ѝ талант и дарбата ѝ да общува с хората, ще се справим. Прегледах цифрите, Дел. Точно сега има бум в туристическия отрасъл. Двете с Рейчъл вече водихме разговори с банката и Търговската камара. Имаме някакви спестявания, а и баба ти се е справяла доста добре с нейните. С приходите от земята ще можем да си позволим риска.

Преглъщам хапка соте от тиквички и я поглеждам с вдигнати вежди.

— Мамо, ти никога не рискуваш, забрави ли?

— Е, това е пресметнат риск. Направих финансови прогнози според няколко пазарни сценария, отчитайки вероятните климатични промени и колебанията в нивата на производството на кленов сироп, които директно влияят върху туристическата индустрия във Върмонт. Прегледах също... хей, не се смейте! Все пак риск има. Всичко може да се случи. Това си е една авантюра.

— Значи... се местим във Върмонт? — питам.

— Не веднага — отговаря мама. — Дори не е задължително. Ще ни трябва време, докато получим всички разрешителни и изпълним всички изисквания. Ще се наложи да направим подобрения, което оставям в умелите ръце на Джак, освен това трябва да организирам напускането си от ДКИ. Рейчъл пък трябва да изпълни ангажиментите си по кетъринга за филмовия фестивал в Торонто и Сънданс, преди да се посвети на срещите тук. А ти трябва да завършиш последната си година в гимназията „Кенеди“ и да решиш накъде ще поемеш след това. Всяко нещо с времето си, нали?

Обмислям плана й, не съм изненадана, че е помислила за всичко.

— Освен това — продължава мама, — Рейчъл се допита до картите и според Осмица жезли, моментът е подходящ за нови предизвикателства. О, при мен излезе също Десетка пентакли — богатство, семейни традиции, силни роднински връзки. Смятам, че това е достатъчен знак.

— Абсолютно — обажда се Рейчъл, докато налива на всички ни по още една чаша чай от хибискус. — Много е важно също, че Императрицата излезе и при двете гледания тази сутрин. Това означава, че времето е благоприятно за женската креативност, а новите начинания вероятно ще се увенчаят с материални придобивки.

— Уау! Може ли да гледаш и на мен? — възкликва Патрик.

— Сериозно — прекъсва го Ем. — Можеш да гледаш на карти на гостите край езерото. Хм, като започнеш от нас.

— Идеята си я бива — усмихва се Рейчъл и се пресяга към тефтера на мама, оставен върху плота зад нея.

Всички се смеят, бърбят, подават си храна, разказват истории, дъвчат, вилиците тракат върху нееднаквите чинии, очуканите чаши звънтят при наздравиците. Край на невидимите гости от въображаемите вечери край огромната празна маса.

— Е, добре — надвиквам веселите звуци, изпълнили стаята. — Печелите. Къща за гости „Три сестри“. Участвам — сипвам още една лъжица манго върху здравословния печен сейтан, приготвен от Рейчъл. — Само се надявам гостите следващата година да не настояват за истински бекон на закуска.

Мама се разсмива.

— Както казахме — всяко нещо с времето си, Дел. За бекона ще мислим, когато стигнем до него.

След вечерята мама опакова останалата част от мобилния си офис, а Рейчъл отива с Емили до кафенето на Луна. Всички обещават да дойдат на другата сутрин, за да ни изпратят, но тази вечер е последната с Патрик преди края на лятото в Ред Фолс.

Рамо до рамо поемаме към брега на езерото. Гледаме костенурките и платноходките както първия път, когато се срещнахме при трибуните на кея. Никой не иска да признае, че е дошло време да се сбогуваме, да зададе въпроса кога ще се видим отново. Знам, че и двамата си го мислим, и двамата пресмятаме на ум часовете и километрите от Ню Йорк до Пенсилвания.

— Казах на баща ми за колежа — обажда се Патрик. — Вече знае, че отивам.

— Как го прие?

— Не полудя толкова, колкото очаквах. Повече се разсърди, задето не съм му казал по-рано как се чувствам. Каза, че никога не е искал да ми налага собствените си планове и мечти и че ако не искам да работя за „Рийз и син“, може да наеме работник. Всъщност като че ли беше горд заради колежа. Знам, обаче, че не е във възторг от бъдещето ми на музикант. Не смятам, че някога ще приеме на сто процента артистичния ген в семейството.

— Опитал ли се да те придума за друга специалност?

— Архитектура. За не повече от тридесет секунди. После каза, че стига да не го карам да взема метрото или такси, или да носи костюм, възможно е евентуално да дойде на един-два концерта в града. В случай че си намеря някаква работа — каза през смях Патрик.

Мисълта, че утре вече няма да ми е съсед, ме ужасява, но когато си го представям отново на сцената, дори в далечния Ню Йорк, настроението ми се разведрява.

— Наистина се гордея с теб — казвам. — За това, че призна истината на баща си и за това, че следваш мечтите си. Обещай ми нещо, става ли?

Той слага ръка на сърцето си.

— Каквото и да е то.

— Не пей онази песен пред другиго, Патрик. Освен ако не ти предложат договор за албум или нещо подобно. Тогава мога да направя

изключение.

Патрик стиска ръката ми.

— Ако подпиша договор за албум, ще изпратя да те доведат в студиото, за да мога да я изпея на теб. Обещавам ти.

Усмивам се и се притискам към него.

— Та, освен да ми идваш на гости в Ню Йорк всеки уикенд, какво друго мислиш да правиш, след като си тръгнеш от Ред Фолс? — подкача ме той.

— Какво мисля да правя? Да видим. Имам големи планове. Е, очаква ме още една вълнуваща година в гимназията „Кенеди“.

— Последната година — кимва Патрик. — Последната пряка преди финала.

— Нещо такова. Освен това мисля да си намеря работа в някое кафене. За по няколко часа седмично. За да натрупам малко опит, преди да отида в колежа.

— Звучи добре, но ако ще работиш в кафене, трябва да ми обещаеш нещо.

— Какво?

— Че няма да позволиш на друг да пее за теб.

— О, няма проблем — вдигам очи. — Единствената ми цел са безплатните шоколадово-лешникови латета.

Патрик стиска ръката ми.

— Дилайла? А какво мислиш да... смяташ ли да потърсиш баща си?

Баща ми. Обръщам се, за да проследя с поглед малка синя платноходка, питам се дали някога ще имам отговор на този въпрос. В първата нощ, когато научих? Да. Тогава смятах да го потърся. Бях бясна и имах нужда да крещя срещу някого. Ако имах пари, вероятно щях да си купя билет до Лос Анджелис, да открия следите му, да се изправам пред него и да му кажа всичко, което мисля.

Сега не знам. Не знам какво да му кажа, как да постъпя, не знам какво чувствам. А и не искам да знам. Не съм готова да се запозная с него. Не съм готова той да се запознае с мен.

Освен това споменът за Томас Девлин още е тук. И нямам намерение да се прощавам с него.

Вдигам един камък от пътеката, хвърлям го в езерото и следя как подскача два пъти върху повърхността, преди да потъне.

— Честно казано, нямам идея как да постъпя с Кейси Конрой. Не искам да мисля за това. Искам да задържа Томас Девлин за известно време.

Патрик се усмихва.

— Сетих се за статията му за контрабандния лов на слонове в Африка — продължавам. — На практика е живял в резервата, където различни групи защитници на правата на животните се опитвали да спасяват и лекуват слоновете, ранени от контрабандистите. В статията си пише за семейните отношения в стадото. Слоницата майка изгражда нещо като социална памет, затова колкото е постара, толкова повече знае за семейството и останалите членове на стадото, за това кои слонове извън стадото са приятелски настроени, къде е най-добрата храна, и други подобни. Но по-възрастните слонове обикновено са и по-едри, с по-дълги бивни. А именно това търсят браконьерите. Когато слонлицата майка умре, с нея умира и родовата памет, а останалите в стадото са объркани.

Спираме се, за да погледаме семейство костенурки, които се катерят по една скала до брега. Патрик ме прегръща.

— Отначало историята ми напомни за баба ми и за това как всичко се обърка онова лято, когато си тръгнахме от Ред Фолс. Но след това осъзнах нещо.

— Какво? — пита Патрик.

— Че не сме съвсем като слоновете и има как да предаваме спомените си. Просто трябва да ги разкажем на някого.

— Добре тогава — съгласява се Патрик. — Сега ще ти разкажа нещо. Един от първите ми спомени от езерото Ред Фолс е от това място тук — той посочва брега, точно до костенурките. — Сигурно съм бил четиригодишен. Играех си на пясъка, когато зърнах дребни рибки, които плуваха в плиткото до брега. Изглеждаха тъй блестящи, като искрици светлина във водата. Спомням си колко силно ми се прищя да ги разгледам отблизо, да видя дали ще блестят и в ръката ми. Опитах се да ги хвана, но те плуваха бързо. Стрелвах се далеч всеки път, щом ги наближах. От брега една жена ме наблюдаваше и когато разбра какво се опитвам да направя, дойде при мен с една червена кофичка, клекна и загреба вода и рибки, така че да ги разгледам отблизо.

Облягам глава на рамото му и затварям очи, за да си представя малкия Рики и блестящите сребърни рибки. Колкото повече говори, толкова по-ясна става картината, докато накрая...

— Патрик, почакай! Спомням си този ден! И аз бях там!

Патрик се усмихва.

— Знаеш ли, веднъж опитах да напиша песен за онзи миг, но думите все ми убягваха, също като рибките. Предполагам, писано е било да запазим спомена за себе си.

— Огнени рибки — прошепвам. — Така ги нарече.

Всичко е пред очите ми, старите истории за езерото изплуват съвсем ясно в главата ми, сякаш търпеливо са чакали слънцето да ги огрее, за да се заизвиват и да заподскачат под повърхността като дребните сребърни рибки. Баба ми махва да приближа, за да погледна в червената кофичка заедно с Рики, стиска ръцете ни и се усмихва, удивена как рибките блестят като диаманти във водата.

— Виждаш ли — прошепва Патрик. — Нищо не си забравила — сетне ме дръпва по-близо, за да ме целуне, а когато ме прегръща силно, знам, че от всичките ми спомени от Ред Фолс този ще ми стане любимият. Когато утре си тръгнем оттук, независимо какво ме очаква в Кий, докато двете с мама се опитваме отново да сглобим парчетата от живота си, независимо как реша да постъпя с истинския си баща, независимо какво се случи в училище, независимо колко време ще отнеме, докато отворим „Три сестри“, винаги ще се връщам тук. Щом затворя очи, ще вдъхвам аромата на орлови нокти, лъчите на залязващото слънце ще галят лицето ми, ще усещам устните на Патрик и ще се връщам точно тук, при костенурките и рибките, при баба, която стиска ръцете ни, тук — в последната, най-хубавата вечер от второто ми първо лято в Ред Фолс, Върмонт.

— Дилайла, знам, че още не сме уредили правата за посещение на Холдън Кофийлд, но реших, че семейният портрет трябва да остане в теб, за да го пазиш — Патрик изважда от джоба си лист хартия и ми го подава. Разгръщам го и виждам карикатурата, която той поръча на фестивала Шугърбуш. Изучавам я внимателно, за да запомням всеки детайл от усмивките ни, а сълзите разкривят ненормално големите рога на Холдън Кофийлд.

— Вече ми липсваш — въздишам и облягам глава на гърдите му. — Благодаря ти за портрета. И за Холдън Кофийлд. И за историята с

рибките. И за още милион...

— Дилайла — прекъсва ме той и повдига брадичката ми, — ти не разбираш. — Той протяга ръка към пламналото в оранжеви и лилави пламъци небе над хоризонта. Докато наблюдаваме как слънцето потъва във водата, той прошепва в ухото ми думите от онази нощ край езерото и те се запечатват в сърцето ми, заедно с аромата на кожата му, заедно със златистия блясък на очите му и рибките, стрелкащи се във водата. Но този път аз знам, че го слушам, независимо какво ми говори вселената.

Този път няма да забравя нищо.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.